ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Ἔτος Ἱδρύσεως 1964 Τρίτη Περίοδος Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1991 Ἀριθμός Τεύχους 28-29

APR 25 1991

PROCESSED
JUL 18 2006
GTU LIBRARY

RECEIVED JUL 22 1991
LIBRARY of the
PATRIARCH ATHENAGORAS
ORTHODOX INSTITUTE
the GRADUATE
THEOLOGICAL UNION

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ὁ ἀείμνηστος Γερμανός Στρηνόπουλος.
Ὁ Πρῶτος Μητροπολίτης Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας (1922-1951)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

5 CRAVEN HILL, LONDON W2 3EN TELEPHONE: 071-723 4787 FAX: 071-224 9301

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ

Ἔτος Ἱδρύσεως 1964
Τέταρτη Περίοδος
Ἀριθμός Τεύχους 28-29

Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1991

Ἐτήσια Συνδρομή £10

Διευθύνεται ἀπό Συντακτική Ἐπιτροπή

5 CRAVEN HILL
LONDON W2
TEL.: 071-723 4787
FAX: 071-224 9301

ORTHODOX HERALD

OFFICIAL PUBLICATION OF THE ARCHDIOCESE OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN

5 Craven Hill, London W2 Telephone: 071-723 4787 Fax: 071-224 9301

First Published 1964 Third Period January-Febraury 1991 No. 28-29

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα

Μιά ἀπό τίς τελευταῖες φωτογραφίες τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Στρηνόπουλου, πρώτου Μητροπολίτη Θυατείρων (1922-1951).

Λήφθηκε στίς 29 Ὀκτωβρίου 1950 κατά τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας Saint Etienne Γαλλίας. Ὡς γνωστόν, ὁ Γερμανός εἶχε τήν πνευματική δικαιοδοσία πάνω σέ ὅλες τις Ἑλληνικές Ὀρθόδοξες Κοινότητες Δυτικῆς καί Κεντρώας Εὐρώπης, τις ὁποῖες ἐπισκεπτόταν ἀνελλιπῶς, ἐφ' ὅσο βέβαια τοῦ τό ἐπέτρεπαν οἱ συνθῆκες τοῦ πολέμου 1939-1945. Ὁ Γερμανός πέθανε στό Λονδῖνο στίς 3 Ἰανουαρίου 1951.

ΟΜΙΛΙΑ

ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ,
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΡΟΝΙΚΗΝ ΕΟΡΤΗΝ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ (30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1990)

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε κύριε Ἐδουάρδε Cassidy, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἐτησία ἐπίσημος ἐπίσκεψις τῶν τιμίων ἐκπροσώπων τοῦ φιλτάτου ἡμῖν ἀδελφοῦ, Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης, ἐπί τῇ Θρονικῇ ἑορτῇ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱδρυτοῦ καί Προστάτου αὐτῆς, Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀποτελεῖ αὐτή καθ' ἑαυτήν σταθμόν ἐν τοῖς καθ' ὅλου πράγμασι τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἀφ' ἧς αἱ δύο ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, πνεύματι θείῳ ἐλαυνόμεναι, καθιέρωσαν ἄμεσον καί οὐσιαστικήν ἐπικοινωνίαν μεταξύ των, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐπ'εὐλογίαις καί Διάλογον Θεολογικόν πρός ἄρσιν τῶν τήν πλήρη μυστηριακήν ἑνότητα εἰσέτι κωλυόντων.

Ἀλλ' ἡ ἐφετινή εὐλογημένη ἐπίσκεψις ἐνέχει πρός τούτοις καί ἕν ἀκόμη στοιχεῖον ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως και προσοχῆς, τό ὅτι δηλαδή πραγματοποιεῖται ὑπό τήν ἀρχηγίαν τοῦ ἀπό ἔτους περίπου νέου Προέδρου τοῦ διά τήν προαγωγήν τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητος Ποντιφηκοῦ Συμβουλίου ἐν Βατικανῷ, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Edward Idris Cassidy, εἰς διαδοχήν τοῦ ἐξόχως τιμήσαντος καί εὐόρκως διακονήσαντος τήν τοιαύτην παγκοσμίου βεληνεκοῦς σκοπιάν, φιλτάτου δέ ἡμῖν ἅπασι Σεβασμιωτάτου Καρδιναλίου Ἰωάννου Willebrands, τοῦ ὁποίου αἱ εὐγενεῖς καί ἀφωσιωμέναι ὑπηρεσίαι εἰς τήν ὅλην ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος ἐκτιμῶνται μεγάλως καί ἐν εὐγνωμοσύνῃ παρά πάντων.

Ἔχοντες ἤδη πρό πολλοῦ λάβει γνῶσιν τῶν τήν προσωπικότητα τοῦ νέου Προέδρου, ἔν τε τῷ ρηθέντι Ποντιφηκῷ Συμβουλίῳ καί τῷ Θεολογικῷ μεθ' ἡμῶν Διαλόγῳ, κοσμούντων προσόντων, περί τῶν ὁποίων εὐχαρίστως οὐ μόνον ὁ ἀπό Ὀρθοδόξου πλευρᾶς Συμπρόεδρος ἐν τῷ Διαλόγῳ Ἱερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κύριος Στυλιανός, ἀλλά καί πλεῖστοι ἄλλοι πολύτιμοι ἡμῶν συνεργάται, μετά λίαν φιλόφρονος διαθέσεως ἔχουν πληροφορήσει ἐν καιρῷ ἡμᾶς τε καί τήν περί ἡμᾶς Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον, ἰδιαιτέραν ἀληθῶς ἡγούμεθα εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, διά τήν καθ' ὅλου Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, τό ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ διαδοχή ᾠκονομήθη τόσον ἐπιτυχῶς ὑπό τῆς Θείας Προνοίας.

Ὅθεν καί σπεύδομεν σήμερον νά ἐκφράσωμεν ἐκ νέου ἐπί τό ἐπισημότερον τήν ἐπί πᾶσι τούτοις βαθεῖαν ἡμῶν ἱκανοποίησιν, τά συγχαρητήρια καί τάς εἰλικρινεῖς ἡμῶν εὐχάς, καίτοι τά ἀπό ἔτους ἐν Δυτικῇ Οὐκρανίᾳ καί λοιπαῖς περιοχαῖς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἀδοκήτως καί ἀνεπιτρέπτως συμβαίνοντα, μεταξύ τῶν Ἑλληνορύθμων πιστῶν τῆς Ρώμης καί τῆς τοπικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μεγάλως ἔχουν σκιάσει ἀτυχῶς τήν ἐκ τῆς ἄχρι τοῦδε ἀδελφικῆς συνεργασίας ἐπιτευχθεῖσαν εἰρήνευσιν καί καταλλαγήν, ἀπειλοῦν δέ, ὡς μή ὤφελε, καί αὐτοῦ τούτου τοῦ τοσαύτας χρηστάς ἐλπίδας ἀρχῆθεν λικνίσαντος Θεολογικοῦ Διαλόγου τήν πορείαν οὐ μόνον νά καταστήσουν ἔτι δυσχερεστέραν, ἀλλ' ἴσως καί νά ματαιώσουν ὁριστικῶς, ὅπερ ἐνδομύχως ἀπευχόμεθα, ποιούμενοι συνεχῶς ἔκκλησιν πρός τούς ἐν προκειμένῳ ἁρμοδίους χάριν τοῦ μείζονος καί ἀναντικαταστάτου ἀγαθοῦ τῆς εἰρήνης.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, λοιπόν, τῆς ἐπισήμου καί αὖθις ἀδελφικῆς ταύτης ἐκδηλώσεως ἐκ μέρους τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης πρός ἡμᾶς ἐνταῦθα -καί δι' ἡμῶν πρός πάσας τάς κατά τόπους ἀδελφάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας- διακαῶς ἐπιθυμοῦμεν νά διαμηνύσωμεν πρός τήν Αὐτοῦ Ἁγιότητα, τόν Ἀδελφόν ἡμῶν Πάπαν Ἰωάννην Παῦλον Β', ὅτι αἱ μέν εἰλικρινεῖς ἡμῶν προθέσεις καί διαθέσεις ἀσφαλῶς δέν ἀλλοιοῦνται ποσῶς ἐκ τῶν κατά κόσμον περιπετειῶν, δέον ὅμως ἐπίσης νά γνωρίζωμεν οἱ πάντες ὅτι αἱ πρός ἐργασίαν τοῦ ἀγαθοῦ καί προώθησιν τοῦ ἱερωτάτου αἰτήματος τῆς ἑνότητος καί τῆς εἰρήνης εὐκαιρίαι δέν δίδονται ἀτυχῶς πάντοτε ἐν ἀνέσει, διό καί ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνετείλατο τό «ἐργάζεσθε ἕως ἡμέρα ἐστίν» (Ἰωάν. 9,4). Ὡς ἐκ τούτου, θά ἦτο ἀληθῶς ἔγκλημα ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν χριστιανῶν νά ματαιώσωμεν καθ' οἱονδήποτε τρόπον τάς ἐλπίδας τοῦ ὑπό τῆς Διεθνοῦς πολιτικο-κοινωνικῆς συγκυρίας συνεχομένου κόσμου, ἐνῷ ἐκλήθημεν νά εἴμεθα τό φῶς αὐτοῦ καί τό ἅλας τῆς γῆς.

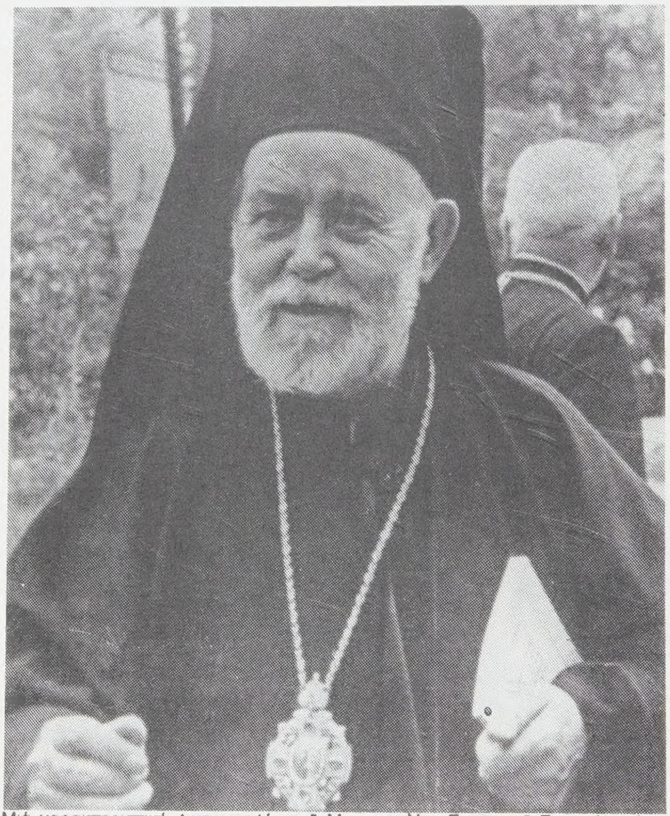
Εἴθε ἡ ἐντός ὀλίγου εἰς Ἀνατολήν καί Δύσιν ἑορταζομένη ἐπέτειος τῆς κατά σάρκα οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ νά ἀναθερμάνῃ τάς ψυχάς καί νά φωτίσῃ ἐντονώτερον τάς διανοίας πάντων τῶν εἰς τόν Ἄρχοντα τοῦτον τῆς εἰρήνης πιστευόντων, ὥστε νά δοξασθῇ Αὐτοῦ τό Πανάγιον Ὄνομα δι' ἔργων μετανοίας, ἐν ἀγάπῃ, πίστει καί ἐλπίδι, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κόσμου παντός. Ἀμήν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΗΣ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Φανάριον, 12 Δεκεμβρίου 1990)

1. Οἱ ἐν τῷ Θεολογικῷ Διάλογῳ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρωσσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Γεωργίας, Ἑλλάδος, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας καί Φιλλανδίας, συνελθόντες ἐν Φαναρίῳ εἰς ἔκτακτον Σύσκεψιν, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Δημητρίου, ἀνταποκριθέντος ἐν τῇ συντονιστικῇ εὐθύνῃ Αὐτοῦ, εἰς τήν σχετικήν παράκλησιν τῶν μετασχόντων εἰς τήν ἐν Fΐòâΰâôὼ Μικτήν Ἐπιτροπήν Ὀρθοδόξων Ἀντιπροσώπων, καί ὑπό τήν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κυρίου Βαρθολομαίου, εἰδικῶς πρός τοῦτο παρακληθέντος, καί παρουσίᾳ τῶν μελῶν δύο Συνοδικῶν ἐν Φαναρίῳ Ἐπιτροπῶν, τῆς ἐπί τῶν Διορθοδόξων Ζητημάτων καί τῆς ἐπί τοῦ Διαλόγου μετά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, συνεσκέφθημεν ἐκτενῶς ἐπί διήμερον (11-12 Δεκεμβρίου 1990) ἐπί τοῦ ὀξυτάτου καταστάντος προβλήματος τῆς Οὐνίας, εἰς τάς διαφόρους χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, πρός ἀκριβεστέραν ἐκτίμησιν τῆς δημιουργηθείσης ἐκρύθμου καταστάσεως καί λῆψιν κοινῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν στάσιν ἡμῶν ἔναντι τοῦ πρό δεκαετίας ἀρξαμένου Θεολογικοῦ Διαλόγου.

Μιά χαρακτηριστική φωτογραφία τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ Στρηνόπουλου

2. Ὑπό τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι πλήττονται ἀμέσως ὑπό τῆς Οὐνίας, κυρίως κατά τά ἡμέρας ταύτας, εἰς τάς χώρας τῆς Κεντρικῆς καί Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἐξετέθησαν διά μακρῶν καταστάσεις καί γεγονότα εἰς βάρος τῶν Ὀρθοδόξων διαδραματιζόμενα, τά ὁποῖα ὑπερβαίνουν πᾶσαν φαντασίαν, καί ἐπλήρωσαν πικρίας καί ἀπογοητεύσεως πάντας τούς συνέδρους. Ὅλοι οἱ μετέχοντες τῆς συσκέψεως συνεφώνησαν, ὅτι ἡ ἀναβίωσις τῆς Οὐνίας σήμερον συνοδεύεται ἀπό κατάφωρον παραβίασιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Τοῦτο ἐκφράζεται κυρίως διά χρήσεως ἀμέσου βίας ἐναντίον ἀτόμων, διά τῆς καταχρήσεως νομοθετικῶν ρυθμίσεων, καθώς καί δι' ὑπόπτων χειρισμῶν τῶν ὀργάνων τῆς κρατικῆς διοικήσεως.

3. Ἐγένετο ἀναφορά ὡσαύτως εἰς τάς μέχρι τοῦδε καταβληθείσας προσπάθειας δι' εἰρηνικήν καί δικαίαν διευθέτησιν τῶν κατά τόπους σχετικῶν προβλημάτων, καθώς καί εἰς τά συναφῆ ἔντονα διαβήματα τόσον τῶν Προκαθημένων τῶν ἐν προκειμένῳ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρός τό Βατικανόν καί πάντα ἁρμόδιον, ὅσον καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρός το Βατικανόν, ἅτινα πάντα δυστυχῶς οὐδέν ἀπέφερον ἀποτέλεσμα εἰς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως.

4. Πάντες οἱ σύνεδροι συνεφώνησαν ὅτι ὁ μεταξύ Ὀρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διεξαγόμενος Διάλογος θά ἔπρεπε νά καταστῇ ἀποτελεσματικός μηχανισμός πρός ἐπίλυσιν προβλημάτων ἀνακυπτόντων μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν λογῳ τῆς ἀναβιώσεως τῆς Οὐνίας. Τό πρόβλημα αὐτό ἀνατρέπει κατά τόν πλέον ἐπικίνδυνον τρόπον τούς σκοπούς τοῦ Διαλόγου. Εἶναι φανερόν ὅτι, χωρίς τήν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ὅλαι αἱ προσπάθειαι Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν πρός προώθησιν τῶν μεταξύ αὐτῶν σχέσεων καί ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Διαλόγου θά ἀποβοῦν μάταιαι.

Διά τοῦτο οἱ σύνεδροι φρονοῦν ὅτι τό θέμα τῆς Οὐνίας πρέπει νά εἶναι τό μοναδικόν θέμα τοῦ Διαλόγου σήμερον. Εἰς τόν Διάλογον αὐτόν ἀμφότεραι αἱ πλευραί καλοῦνται νά ἐπεξεργασθοῦν ἀπό κοινοῦ πλαίσιον ἀρχῶν πρός ρύθμισιν τῶν σχέσων μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Οὐνιτῶν καί, ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως, νά συμβάλουν ὥστε νά ἐξαλειφθοῦν αἱ βιαιότητες εἰς τάς συγκεκριμένας περιοχάς. Ὑπ' αὐτάς τάς προϋποθέσεις ὁ Διάλογος θά βοηθήσῃ Ὀρθοδόξους καί Ρωμαιοκαθολικούς πρός ἐξεύρεσιν τρόπου ὄχι μόνον προσωρινῆς εἰρηνεύσεως, ἀλλά δικαίας, ριζικῆς καί τελικῆς ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος.

5. Κατόπιν τῆς δημιουργηθείσης καί ἐν πολλοῖς συνεχιζομένης ἐκρύθμου καταστάσεως εἰς τάς σχέσεις Ὀρθοδόξων καί Οὐνιτῶν, ἀσφαλῶς οὐδεμία θά ἐκδικαιολογεῖτο αἰσιοδοξία διά περαιτέρω συνέχισιν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ἐάν δέν ὑπῆρχεν ὡς μοναδικόν ἐν προκειμένῳ θετικόν σημεῖον ἡ κοινή Δήλωσις τῆς ἐν Fΐòâΰâôὼ συνελθούσης Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ Διαλόγου, διά τῆς ὁποίας, χωρίς νά παραθεωρῆται ἡ θρησκευτική ἐλευθερία τῶν Οὐνιτῶν, ἀπερρίφθη ὁμοφώνως ἡ μέθοδος τῆς Οὐνίας, ὡς τελείως ἀπάδουσα εἰς τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς κοινωνίας καί εἰς τό φρόνημα ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ μάλιστα ὅταν αὗται εὑρίσκωνται ἐν Διαλόγῳ.

6. Ἡ κοινή αὐτη Δήλωσις ἀπορρίψεως τῆς Οὐνίας ὡς μεθόδου ἐν Fΐòâΰâôὼ, δέον νά ἀποτελέσῃ τήν ἀφετηρίαν καί βάσιν διά τάς περαιτέρω ἐπί τοῦ θέματος συζητήσεις ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.

7. Ἐφ' ὅσον τό μεῖζον τοῦτο θέμα ἤθελε διευθετηθῆ δικαίως καί χριστιανοπρεπῶς, ὁ θεολογικός Διάλογος θά εἶναι δυνατόν νά ἐπεκταθῇ ἀπερισπάστως ἐφ' ὅλων πλέον τῶν ὑπό τῆς ὀργανικῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ προβλεπομένων θεμάτων.

8. Πρός ἐξομάλυνσιν τῶν σχέσεων μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Οὐνιτῶν ἐθεωρήθη χρήσιμον νά ἐκτιμῶνται ἐτησίως αἱ σχέσεις Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, συμπεριλαμβανομένης τῆς καταστάσεως εἰς τάς περιοχάς τῶν συγκρούσεων.

ΜΗΝΥΜΑ
ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΓΙΟΤΗΤΟΣ, ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΥΛΟΥ Β ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ, ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ

Τῇ Αὐτοῦ Παναγιότητι τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ Α'.

"Μηδέν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει μετά εὐχαριστίας τά αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρός τόν Θεόν. Καί ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τάς καρδίας ὑμῶν καί τά νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ" (Φιλ. 4,6 -7).

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου δίδει ἡμῖν ἅπαξ ἔτι, Ἀδελφέ λίαν ἠγαπημένε, τήν δυνατότητα ἀνταποκρίσεως εἰς τήν κλῆσιν ὅπως προσευχηθῶμεν διά νά ὑπερβῶμεν τάς μερίμνας ἡμῶν καί ἀφήσωμεν τήν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ νά εἰσβάλῃ εἰς τά καρδίας καί εἰς τάς σκέψεις ἡμῶν. Τήν πνευματικήν ταύτην ἐμπειρίαν βιῶμεν ἀπό κοινοῦ ὡς δωρεάν κοινωνίας. Ἡ συμμετοχή ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης εἰς τήν Θρονικήν ὑμῶν ἑορτήν σημαίνει, πράγματι, ὅτι εἶμαι ἐν πνεύματι παρών μεταξύ ὑμῶν, ὁμοῦ μεθ' ὅλου τοῦ ἐμπεπιστευμένου μοι λαοῦ, καί ὅτι ὁμοῦ μεθ' ὑμῶν συμμετέχω εἰς τάς εὐχαριστίας καί τάς δεήσεις ὑμῶν. Ἄλλωστε μετά τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων θεωρῶ καί τήν ὑμετέραν παρουσίαν καί ἐκείνην ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ ὑμῶν, ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι ὑμῶν ἔρχωνται νά συμμετάσχουν εἰς τήν χαράν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου. Εὐλογήσωμεν τόν Θεόν ὁ ὁποῖος, διά τοῦ τρόπου τούτου, φέρει ἡμᾶς τοσοῦτον πλησίον ἀλλήλων, ἐπιτρέπει δέ ἡμῖν νά παράσχωμεν ἀπό κοινοῦ δημοσίαν μαρτυρίαν περί τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν καί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος!

Ἐφέτος, ἡ αὐτοῦ Σεβασμιότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Edward Idris Cassidy, νέος Πρόεδρος τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου πρός προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν, ἔχει τήν εὐθύνην καί τήν χαράν νά εὑρίσκηται, τό πρῶτον, ἐπί κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας ἣν ἀποστέλλω ὑμῖν. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλετε δεχθῆ αὐτόν μετά τῆς αὐτῆς ἀδελφοσύνης καί ἐμπιστοσύνης, μεθ' ἧς περιεβάλετε καί τούς προκατόχους αὐτοῦ. Ἀπό τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἡ αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Cassidy, διευθύνει τό ὅλον ἔργον, τό παρ' ἐμοῦ ἀνατιθέμενον τῷ Ποντιφικῷ Συμβουλίῳ πρός προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν, μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος καί ἀγάπης πρός τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πρώτην ἕδραν τῆς Ὀρθοδοξίας, καί πρός ὁλόκληρον τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δεδομένου ὅτι τυγχάνει ἐπίσης συμπρόεδρος τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν Διαλόγου.

Ὁσονούπω, τῇ 7ῃ Δεκεμβρίου ἀκριβῶς, θά ἔχουν παρέλθει 25 ἔτη ἀφ' ἧς τά ἀμοιβαῖα ἀναθέματα, τά ὁποῖα ἐβάρυνον τάς Ἐκκλησίας Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως, "ἤρθησαν ἀπό τῆς μνήμης καί ἐκ τοῦ μέσου τῆς Ἐκκλησίας" (Κοινή Δήλωσις τοῦ Πάπα Παύλου Στ' καί τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου Α', 7 Δεκεμβρίου 1965). Ἡ ἐπέτειος αὕτη ἀποτελεῖ νέαν εὐκαιρίαν ὅπως δοξολογήσωμεν τόν Κύριον καί ἐκφράσωμεν Αὐτῷ τήν ἐλπίδα, ἣν συνεχίζομεν νά ἐναποθέτωμεν ἐν Αὐτῷ, Ὅστις, διά τοῦ Πνεύματος, φωτίζει ἡμᾶς καί συνοδεύει ἡμᾶς ἐπί τῆς ὁδοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας. Εὐχαρίστως ἀναφέρω σήμερον τούς ἀξιομνημονεύτους λόγους, οὕς ὁ ἀγαπητός καί πολύκλαυστος Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων εἶπε τῇ Αὐτοῦ Ἁγιότητι, τῷ Πάπᾳ Παύλῳ Στ' ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς χάριτος: «Οἱ δύο οὗτοι ἀποστολικοί θρόνοι, τῆς Πρεσβυτέρας καί τῆς Νέας Ρώμης, οἱ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, δήσαντες τό παρελθόν, λύουσι σήμερον τό παρόν καί διανοίγουσι τό μέλλον, διά Κοινῆς Δηλώσεως καί ἀμοιβαίας ἐκκλησιαστικῆς Πράξεως, καταργοῦντες τό ἀπ' αὐτῶν προελθόν ἀνάθεμα, τό σύμβουλον τοῦτο τοῦ σχίσματος, καί ἀντ' αὐτοῦ ὑψοῦντες τήν ἀγάπην, σύμβολον τῆς ἐπανασυναντήσεως αὐτῶν». (Τόμος Ἀγάπη, σελ. 296)

Θέλω νά ἐπαναλάβω τήν ἀκλόνητον θέλησίν μου, ὡς καί ἐκείνην τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διατηρήσωμεν στενούς τούς δεσμούς τῆς ἀγάπης, οἱ ὁποῖοι ἔκτοτε ἑνώνουν ἡμᾶς καί τήν βαθεῖαν ἐπιθυμίαν μου ὅπως, ἐν ὑπακοῇ πρός τό θέλημα τοῦ Κυρίου, κρατήσωμεν ἀνοικτάς τάς θύρας τοῦ μέλλοντος, συνεχίζοντες τόν Θεολογικόν Διάλογον καί τήν συνεργασίαν, ἀμφοτέρων τούτων προπαρασκευαζόντων τάς Ἐκκλησίας ἡμῶν νά δεχθῶσι τήν δωρεάν τῆς πλήρους κοινωνίας. Αἱ διαφοραί αἱ ὁποῖαι παραμένουν μεταξύ ἡμῶν καί αἱ νέαι δυσκολίαι αἱ ὁποῖαι δύνανται κατά τούς καιρούς τούτους νά προκύψουν, ἀντί νά ἐπιβραδύνουν τήν πορείαν ἡμῶν, παρακινοῦν ἡμᾶς νά εἰσέλθωμεν ἀπό κοινοῦ εἰς τό μέλλον τοῦτο, ὅπερ ὁ Θεός ἐπιφυλάσσει ἡμῖν.

Ἐν τοῖς αἰσθήμασι τούτοις, ἐπαναλαμβάνω, Ἀδελφέ λίαν πεφιλημένε, τήν βαθεῖαν μου ἀγάπην ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀπό τοῦ Βατικανοῦ, τῇ 21ῃ Νοεμβρίου 1990
Ἰωάννης Παῦλος Β'

Μιά ἱστορική φωτογραφία ἀπό τή δραστηριότητα τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτη Θυατείρων Γερμανοῦ: Τό πρῶτο Συνέδριο τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Μητροπόλεως πού ἔγινε στό Παρίσι ἀπό τίς 8-12 Ὀκτωβρίου 1929.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου

«Ὁ Θεός οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτόν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν,
οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετούς διδούς καί καιρούς καρποφόρους,
ἐμπιπλῶν τροφῆς καί εὐφροσύνης τάς
καρδίας ὑμῶν». (Πράξεις Ἀποστόλων κεφ. 14, στ.17)

Μέ τήν εἴσοδό μας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, στό σωτήριον ἔτος 1991 ἀπευθύνω θερμό καί ἐγκάρδιο χαιρετισμό σ' ὅλους σας. Ἰδιαίτερα χαιρετίζω τούς Κληρικούς καί Λαϊκούς Ἄρχοντες τῶν Ἐκκλησιῶν καί Κοινοτήτων μας καί τούς φορεῖς καί σκαπανεῖς τῆς Ἑλληνικῆς καί Χριστιανικῆς Παιδείας στήν χώρα τῆς Παροικίας μας, καθώς καί σ' ὅλους τούς εὐσεβεῖς καί Ὀρθοδόξους Χριστιανούς γιά τήν ἐμμονή σας στίς παραδόσεις τοῦ Γένους μας. Μνημονεύω μικρούς καί μεγάλους καί προσεύχομαι ὅπως ὁ Χριστός, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τή μνήμη τοῦ ὁποίου γιορτάζουμε τήν πρώτη τοῦ χρόνου, ἐπισκιάζει τή ζωή καί τά ἔργα ὅλων μας.

Στιγμιότυπο απο την Πρωτοχρονιάτικη εκδήλωση του Λυκείου Ελληνίδων Λονδίνου που έγινε στις 31 Δεκεμβρίου 1990 σε Κεντρικό Ξενοδοχείο.

Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ γιά τόν καιρό καί τό χρόνο πού εἶναι πάντα στή διάθεση καί τήν κρίση τοῦ Θεοῦ. Στή ροή καί τό πέρασμα τοῦ χρόνου καί σύμφωνα μέ τή σοφία του ὁ Θεός πραγματοποιεῖ τά ἔργα του μέσα στή Δημιουργία. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πού ἀποτελοῦμε τήν κορωνίδα ἀλλά καί τή δόξα τῆς δημιουργίας εἴμαστε οἱ μυστικοί καί φανεροί συνεργάτες τοῦ Θεοῦ. Γιαυτό ὁ θεῖος Παῦλος γράφει ὅτι ὁ Θεός πάντοτε δίνει συνεχή καί ἀδιάκοπη μαρτυρία τῆς ὕπαρξής του ἀλλά καί τῆς ἐνεργοῦ ἐπεμβάσεώς του μέσα στή ζωή μας.

Ἰδιαίτερα ὅμως ὁ θεῖος Παῦλος μιλώντας πρός τούς κατοίκους τῶν Λύστρων τῆς Λυκίας τονίζει τήν θεία πρόνοια καί ἐξυμνεῖ τήν ἀγαθότητά Του, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ ποικίλους τρόπους. Εἶναι δέ ὁλοφάνερη ἡ Θεία ἀγαθοσύνη μέ τίς εὐεργετικές βροχές καί τίς κλιματολογικές συνθῆκες, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν τίς προϋποθέσεις γιά τήν καρποφορία καί τήν καλή συγκομιδή τῶν ἀγαθῶν πού χρειάζονται γιά νά ζήσει καί ἐπιβιώσει ὁ ἄνθρωπος καί ἡ λοιπή δημιουργία. Μέ τούς εὐκράτους ἀνέμους καί τόν ἥλιο γεμίζει ὁ κόσμος μέ τροφή καί τόσα ἄλλα ἀγαθά. Αὐτά γευόμενος ὁ ἄνθρωπος, χαίρεται καί ἡ καρδιά του ἀγαλλιᾶ. Γιαυτό μαζί μέ τούς τρεῖς παῖδες ὁ ἄνθρωπος ψάλλει τά μεγαλεῖα καί τίς εὐεργεσίες τοῦ Παναγάθου Θεοῦ καί Πατέρα μας.

«Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τόν Κύριον»
«Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καί βουνά, καί πάντα τά φυόμενα ἐν αὐτῇ, τόν Κύριον».
«Εὐλογεῖτε, πάντα τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τά θηρία καί πάντα τά κτήνη, τόν Κύριον. Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον».

Οἱ καιροί πού ζοῦμε εἶναι δύσκολοι. Γιαυτό πρέπει νά ἐνεργοῦμε καί νά ζοῦμε τόν χρόνο τῆς ζωῆς μας σάν σοφοί καί φρόνιμοι καί πιστοί δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Αὐτός μᾶς χάρισε τό χρόνο καί τούτη τή ζωή. Γιαυτό, μαζί μέ τήν εὐγνωμοσύνη μας πρός Ἐκεῖνον, πρέπει νά ἐργαζόμαστε μέ φρόνημα ταπεινό γιά τή μετάδοση τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου «εὐκαίρως καί ἀκαίρως». Ἔτσι παραμένει ὁλοζώντανος καί πάντα παρών ὁ Χριστός στίς ψυχές καί τίς συνειδήσεις τοῦ συγχρόνου κόσμου, ὁ ὁποῖος συνεχῶς βομβαρδίζεται καί τυραννιέται ἀπό πολλές καί παραπειστικές φωνές.

Μᾶς συγχίζουν τά σύγχρονα εἴδωλα καί μᾶς περικύκλωσαν, τά τείχη πού ἄθελά μας δημιουργήσαμε γύρω μας. Θά ἀπελευθερωθοῦμε οἱ ἄνθρωποι ἀπό τούς ψευτοθεούς, πού τό κοσμικό φρόνημα καί ἡ ἀπιστία δημιούργησε, ἄν ἐπανέρθουμε στήν Πίστη μας. Νά μήν ξεχνοῦμε τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρός τούς Κολοσσαεῖς Χριστιανούς: «Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διά τῆς φιλοσοφίας καί κενῆς ἀπάτης, κατά τήν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατά τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου καί οὐ κατά Χριστόν». (Κολοσσαεῖς κεφ. Β. στ. 8) Ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου τούτου καί ἡ ἀπάτη πού δημιούργησεν ἡ παράδοση τῶν ἀνθρώπων, μᾶς ἀποξενώνει ἀπό τόν Χριστό. Γιαυτό ἔχουμε ἀνάγκην Ἐπανευαγγελισμοῦ. Θά πρέπει δηλαδή νά ἀνανεώσουμε τήν πίστη καί τήν ὑποταγή μας στό Χριστό σάν Σωτῆρα καί Κύριό μας. Νά ἐκδιώξουμε ἀπό μέσα μας καί γύρω μας τά κακά ἐκεῖνα πού δημιουργοῦν τήν ἁμαρτία καί προξενοῦν τήν καταστροφή καί τόν θάνατο στίς συνειδήσεις τῶν Λαῶν καί τῶν ἀτόμων.

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Ποιμήν» μᾶς συμβουλεύει νά ἀποφεύγουμε τά αἴτια τῆς ἀποστασίας: «Ἡ πρώτη Ἀπιστία, ἡ δευτέρα Ἀκρασία, ἡ δέ τρίτη Ἀπείθεια, ἡ δέ τετάρτη Ἀπάτη. Αἱ δέ ἀκόλουθοι αὐτῶν καλοῦνται Λύπη, Πονηρία, Ἀσέλγεια, Ὀξυχολία, Ψεῦδος, Ἀφροσύνη, Καταλαλιά, Μῖσος» (κεφ. XIV-XV στ. 29-31). Νά ἀκολουθήσουμε τή συμβουλή τοῦ Ἑρμᾶ καί νά ἀσπασθοῦμε μέ ἀφοσίωση τήν ἀρετή, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ τά κατωτέρω: «Ἡ μέν πρώτη Πίστις, ἡ δέ δευτέρα Ἐγκράτεια, ἡ δέ τρίτη Δύναμις, ἡ δέ τετάρτη Μακροθυμία· αἱ δέ ἕτεραι ἀνά μέσον τούτων σταθεῖσαι ταῦτα ἔχουσι τά ὀνόματα· Ἁπλότης, Ἀκακία, Ἁγνεία, Ἱλαρότης, Ἀλήθεια, Σύνεσις, Ὁμόνοια, Ἀγάπη» (κεφ. Θ' XIV-XV στ. 22-25)

Ἔχων αὐτά ὑπόψη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, αὐτές τίς Ἅγιες μέρες πού ἑτοιμαζόμαστε μέ χαρά οἱ Χριστιανοί νά ὑποδεχθοῦμε τό Νέο Χρόνο, ἀπευθύνω τοῦτο τό γράμμα μέ πολλή ἀγάπη καί ταπείνωση. Ζητῶ τή ζεστή συνεργασία καί ὁλόθυμη συμπαράστασή σας στήν διακονία μας. Μέ ὅλες μας τις δυνάμεις καλούμαστε νά προετοιμάσουμε ἑαυτούς καί ἀλλήλους γιά νά ὑποδεχθοῦμε τό Νέο Χρόνο. Νά προγραμματίσουμε τή ζωή καί τό ἔργο μας. Μέ βαθειά προσευχή καί ταπείνωση νά ζητήσουμε ἀπό τό Χριστό δύναμη καί καθοδηγία. Νά τόν παρακαλέσουμε νά μή μᾶς ἐγκαταλείπει σέ στιγμές δύσκολες καί λυπηρές, ἀλλά νά εἶναι δίπλα μας γιά νά μᾶς ἐνθαρρύνει, ὥστε μέ ἀφοσίωση νά τόν ὑπηρετοῦμε. Νά μοιραζόμαστε μέ τούς φίλους καί τούς ἐχθρούς μας τά ἀγαθά τῆς ζωῆς καί νά ἀποβλέπουμε μέ ἐμπιστοσύνη στήν θεία Ἀγάπη καί Πρόνοια. Ἀπό αὐτήν νά ἐμπνεόμαστε γιά νά μπορέσουμε νά ἀποδείξουμε τούς ἑαυτούς μας ἀξίους τοῦ χρόνου πού μᾶς παραχωρεῖ μέ ἀπλοχεριά ὁ Κύριος. Νά δοξολογοῦμε τό Ἅγιο ὄνομά του γιά τίς πλούσιες εὐλογίες του καί νά τόν ἱκετεύουμε νά χαρίσει σέ μᾶς καί σ' ὅλο τόν κόσμο τήν εἰρήνη, τή συμφιλίωση, τή συνεργασία, τήν ὁμόνοια καί τήν ἀγάπη.

Μέ τή καινούργια χρονιά ἡ Ὁμογένεια μπαίνει σέ μιά νέα, πιό ὑπεύθυνη καί πιό σπουδαία περίοδο τῆς ζωῆς της. Ἡ δημιουργία καί ἡ προοδευτική ὀργάνωση καί σταθερή θεμελίωση τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Φορέα πρέπει νά εἶναι τό κύριο μέλημα ὅλων μας. Γιαυτό νά ἐπιστρατεύσουμε τά ἱερά καί πνευματικά ἐκεῖνα ἐφόδια πού θά μᾶς βοηθήσουν νά ἐπιτύχουμε στούς στόχους μας. Οἱ προσπάθειες μας πρέπει νά ξεπεράσουν ἐκεῖνες «τῶν Τρώων». Νά βάλουμε ὅλη τή δύναμη τῆς Κοινοτικῆς μας ψυχῆς καί τῆς ἱερῆς ἐκείνης θέλησης πού θά μᾶς βοηθήσουν νά στεφανώσουμε μέ ἐπιτυχία, καρποφόρα καί ἐποικοδομητικά, τά ἐκπαιδευτικά, ἰδίως, ἀλλά καί τά λοιπά ὁμογενειακά μας πράγματα. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο χρέος μας.

Εἰς τόν Ἰησοῦ Χριστόν πού ἐσαρκοφόρεσε γιά τή δική μας σωτηρία καί πλούτισε πλουσιοπάροχα τή ζωή καί τή Δημιουργία μέ τήν ἀγάπη, τήν ταπείνωση καί τήν φιλανθρωπία Του ἀνήκει ἡ δόξα καί τό μέγα ἔλεος. Ἀμήν.

Πρωτοχρονιά 1991

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί
Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου

Ἀγαπητοί μας,

«Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί, ὁ γάρ
ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν
ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διά νηστείας
κράζοντες· Ἱλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός τοῖς ἁμαρτωλοῖς.»

(Ὕμνος Τριῳδίου)

Μέ τήν εἴσοδό μας στην Ἁγία καί Μεγάλη Σαρακοστή ἀπευθύνω πρός ὅλους θερμόν καί ἐγκάρδιο χαιρετισμό. Προσεύχομαι ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἰς τό ὄνομα τοῦ ὁποίου «ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν» καί συνεχίζουμε τήν ζωή μας μέ ἐλπίδα καί βεβαία πίστη, σᾶς δίνει ὑγεία σωματική καί πνευματική, ὥστε μέ δύναμη νά διανύσετε τό στάδιο τῶν Ἁγίων τούτων Ἡμερῶν, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν τήν Καθαρά Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 1991, καί θά τερματισθοῦν τήν ἁγία νύκτα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ καί πάλιν νά ἐπιδοθοῦμε μέ συνέπεια καί πίστη σέ νέους πνευματικούς ἀγῶνες γιά νά μπορέσουμε νά καταξιώσουμε τή ζωή μας καί νά ἀναδειχθοῦμε ἄξια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καί κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία μᾶς ἡτοίμασεν «ἀπό καταβολῆς κόσμου». Τό Τριῴδιο, - ὅπως ὀνομάζεται τούτη ἡ περίοδος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μας Ἡμερολογίου, - μᾶς εἰσάγει στό πνευματικό ἐκεῖνο περιβόλι, ὅπου θά βροῦμε τούς ἱερούς θησαυρούς καί τά μέσα γιά νά ἐπιτύχουμε τούς στόχους μας. Μᾶς προβάλλει τήν προσευχή, τή νηστεία, τήν ταπείνωση, τήν φιλανθρωπία, τήν ἐργασία, τήν συγχώρηση καί φιλαδελφία, τήν ὑπομονή, τήν μακροθυμία, τήν μετάνοια, τήν αὐτοκριτική καί τόν αὐτοέλεγχό μας καί τήν ἐκτενῆ καί ἄδολην ἀγάπην πρός τούς ἄλλους, ἐχθρούς καί φίλους.

Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι περίοδος νηστείας, νηστείας ὄχι μόνο φυσικῆς, ἀλλά ἰδιαίτερα πνευματικῆς. Μόνον ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή στό Θεό μπορεῖ νά βοηθήσει τόν ἄνθρωπο, κάθε ἄνθρωπο, νά εὕρει εἰρήνη καί ἀνάπαυση στήν ψυχή, στό νοῦ καί τό σῶμα του. Αὐτόν τόν βαθύ καί ὑπαρξιακόν ἀγῶνα καί τήν ἄσκηση τονίζει καί σκιαγραφεῖ ποικιλόμορφα τό Τριῴδιο.

Τό σύνθημα, ἀλλά καί τό σπουδαῖο μάθημα πού μᾶς δίνει ἡ Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι ἡ ἐθελούσια στέρηση καί ἀποχή ἀπό τά ἀγαθά τῆς ζωῆς, εἴτε αὐτά εἶναι ὑλικά, εἴτε αὐτά ἔχουν πνευματικώτερο χαρακτῆρα. Ἡ ἀποχή καί περιφρόνηση τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου, εἶναι ἄσκηση καί γυνασία μεγάλης ἀξίας γιά τόν ἄνθρωπο. Πρέπει λοιπόν νά ἀσκούμαστε καί νά γυμναζόμαστε στό ἀγαθό, τήν ἀρετή πού μᾶς φέρνει πιό κοντά στό Θεό καί μᾶς ἑνώνει μαζί Του. Ἀπό τή ζωή καί τήν ἱστορία της ἡ Μάνα Ἐκκλησία ἀνασύρει πνευματικά ἀναστήματα, τά ὁποῖα μᾶς προβάλλει σάν παραδείγματα ἀρετῆς, πίστεως, ἀγάπης καί ἀληθινῆς ἀφοσιώσεως πρός τόν Θεό. Ἡ περίοδος λοιπόν τούτη, μέχρι καί τήν ἑορτή τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καλεῖ τόν Χριστιανόν ἄνθρωπο νά συμμεριστεῖ καί νά φορέσει τή ζωή τῶν Ἁγίων καί τῶν Μαρτύρων καί ἰδιαίτερα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό ὄνομα καί γιά τή δόξα τοῦ ὁποίου πρέπει νά ἀποβλέπουν πάντοτε οἱ σκέψεις καί τά ἔργα μας.

Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ κερδίζεται, ἀποκτᾶται μόνον μέ τήν ἀρετή καί τό δόσιμό μας στό Χριστό. Νά καλλιεργήσουμε λοιπόν σέ βάθος τίς σχέσεις μας μέ Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἄφησε τόν ἑαυτό του τύπον καί ὑπογραμμόν καί μᾶς παραγγέλει συνεχῶς νά «ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ.» Οἱ Ἅγιοι, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὅσιοι, οἱ ἀνώνυμοι καί ἄσημοι Μοναστές τῆς Ἐρήμου, οἱ εὐλαβεῖς καί θεοφοβούμενοι Χριστιανοί, διά μέσου τῶν αἰώνων, ἀκολούθησαν πιστά τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ θεῖος ἔρως καί ἡ ἀγάπη γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀπόκτηση τῆς οὐράνιας Βασιλείας του, τούς ἔτρεφε, τούς ἐνδυνάμωνε καί τούς καθιστοῦσε πανίσχυρους, ὥστε νά κατορθώνουν ὄχι μόνο νά ἀντέχουν τίς θλίψεις τούτης τῆς ζωῆς, ἀλλά συγχρόνως νά νικοῦν τά πάθη τους. Νά ἐλευθερώνωνται ἀπό τίς κακίες καί τίς παγίδες τοῦ διαβόλου καί νικητές καί τροπαιοφόροι νά συνεχίζουν τή ζωή ἀποβλέποντες μέ ἐμπιστοσύνη στόν «Ἀρχηγόν τῆς πίστεως καί τελειωτήν Ἰησοῦν Χριστόν.»

Ὅλοι ξέρουμε τίς δύσκολες μέρες πού διέρχεται ὁ κόσμος. Παντοῦ παρατηροῦνται ταραχές καί ἐπικρατεῖ φόβος· οἱ ἄνθρωποι συνέχονται ἀπό φόβον γιά ὅσα διαδραματίζονται στόν Περσικό Κόλπο καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Γῆς. Ἡ ἀβεβαιότητα καί ψυχική ἀνησυχία εἶναι ἔκδηλες στίς συνειδήσεις τῶν Ἀρχόντων καί τῶν Λαῶν Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Γιαυτό μέ εὐλάβεια καί ταπείνωση νά καταφύγουμε στό Θεό. Νά ζητήσουμε συγχώρεση γιά τά ἁμαρτήματά καί τίς ἀτέλειες μας. Νά κλάψουμε γιά τά λάθη μας, ὅπως ἔπραξεν ὁ Βασιλέας Ἰεζεκιήλ, ὁ Δαυΐδ καί ὁ Μανασσῆς. Νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τόν φαρισαϊσμό πού πολλές φορές κυριαρχεῖ στή σκέψη καί τίς πράξεις μας. Μέ καρδίαν ταπεινήν καί συντετριμμένην νά ζητήσουμε τό ἔλεος καί τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ἐπανέλθει ἡ εἰρήνη Του στήν Κοινωνία. Νά σταματήσει σύντομα ὁ πόλεμος πού μαίνεται στήν Μέση Ἀνατολή. Νά συμφιλιωθοῦν οἱ ἐμπόλεμοι καί νά ζητήσουν συγχώρεση ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο. Νά ἐπιστρέψουν οἱ στρατευμένοι στίς οἰκογένειες καί τά σπίτια τους καί νά ἐπιδοθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σέ ἔργα εἰρήνης καί προόδου, ἔργα φιλανθρωπίας καί σωτήρια γιά τήν διαφύλαξη καί προστασία τῆς Δημιουργίας πού μᾶς ἐχάρισε ὁ Ἅγιος Θεός. Αὐτές τίς μέρες, κάθε μέρα, νά ἐπαναλαμβάνουμε τήν κατανυκτική προσευχή πού ὑπάρχει στό Τριῴδιο Καί τήν ψάλλουμε στήν Ἐκκλησία: «Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας, καί ἀργολογίας μή μοι δῷς. Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.
Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τά ἐμά πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τούς αἰῶνας.» Στόν Ἰησοῦ Χριστόν καί Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐταπεινώθηκε μέχρι θανάτου γιά τήν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου, ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ βασιλεία στους αἰῶνες. Ἀμήν.

Μεγάλη Σαρακοστή
Φεβρουάριος 1991

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί
Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί,

«Ἑορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία,
τὴν σεπτὴν πανήγυριν, τῶν
Διδασκάλων τῶν τριῶν· καὶ γάρ
αὐτοὶ ἐστερέωσαν, τὴν Ἐκκλησίαν
αὐτῶν θείοις δόγμασι.»
(Ὕμνος Ἑορτῆς τριῶν Ἱεραρχῶν).

Μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν ἡ χαρμόσυνη καὶ πανηγυρικὴ ἑορτὴ τῆς μνήμης τῶν ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἡ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοὺς ἔχει τοποθετήσει ψηλὰ στὴ συνείδησή της. Γιατί ἡ ζωὴ καὶ ἡ προσφορὰ ἀλλὰ καὶ τὸ μήνυμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν εἶναι πάντα ἐπίκαιρο. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔζησαν κι ἔδρασαν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δὲν ἐπηρέασαν, οὔτε ὑποβάθμισαν τὴν ἀξία καὶ σπουδαιότητά τους. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος τοὺς περιβάλλει μὲ σεβασμὸ καὶ ἄπειρο θαυμασμὸ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Γιαυτὸ καὶ μεῖς μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἀνανεώνουμε τὴν ἀφοσίωσή μας πρὸς τοὺς τρεῖς Μεγάλους Φωστῆρες καὶ Διδασκάλους τῆς Οἰκουμένης. Ξανὰ ἀνάβουμε τὸ ἱερὸ καντήλι ποὺ ἐκεῖνοι μὲ τὴν ἀρετή καὶ τὴν πίστη τους ἄναψαν μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴ συνείδηση μικρῶν καὶ μεγάλων. Ἡ παρουσία καὶ τὸ ἔργο καὶ ἡ προσφορά τους εἶναι διαχρονική. Εἶναι ὑπέρχρονη, ἀλλὰ καὶ σύγχρονη καὶ πανταχοῦ παροῦσα γιὰ νὰ ἐμπνέει τὸ σύγχρονο καὶ συγχισμένο ἀπὸ τὰ διάφορα ψευτοείδωλα ἄνθρωπο. Τὰ ἰδανικὰ ποὺ ἐνέπνευσαν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία, ὁ ἄνθρωπος, ἡ οἰκογένεια, ἡ παιδεῖα, ἡ ἀρετή, ἡ Ἱερωσύνη κι ἡ ἁγιότητα, στοιχεῖα ἀπαραίτητα και ἀναγκαῖα γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας. Δικαιολογημένα ὁ ποιητὴς τῆς Ἐκκλησίας γράφει:

«Οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι, τῆς Οἰκουμένης, οἱ Θεὸν δοξάσαντες, ἔργοις καὶ λόγοις ἐπὶ γῆς, μεγαλυνέσθωσαν σήμερον, ὡς σωτηρίας ἡμῖν ὄντες πρόξενοι».

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ἦταν πρόσωπα μὲ πολύπλευρη καὶ πληθωρικὴ προσφορὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησία, τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ ἰδιαίτερα τὸν Ἑλληνικὸ Χριστιανικὸ Πολιτισμό. Ἡ προσφορά τους γιὰ τὴν ἀνανέωση, τὴν συνέχιση καὶ τὸν πλουτισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ εἶναι ἀνεκτίμητη καὶ ἀνυπολόγιστη. Γιατί μετ' ἐπιστήμης καὶ ἀγάπης πολλῆς ἐκαλλιέργησαν τὸν ἕλληνα Λόγο «καθάπερ μέλισσαι σοφοί». Οἱ λόγοι καὶ τὰ κηρύγματά τους, οἱ προσευχὲς καὶ οἱ νουθεσίες τους, τὰ θαυμάσια ἀποφθέγματά τους, τὸ ἦθος τους καὶ ὅλες οἱ ἄλλες φυσικὲς κι ἐπίκτητες πνευματικὲς ἀρετές τους, ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολο ποὺ μέχρι σήμερα τὸ θαυμάζει ὁ κόσμος καὶ μυσταγωγεῖται ἀπὸ τὴν ἔκφραση καὶ τὴ μελέτη του. Πολὺ παραστατικὰ περιγράφει ὁ ἱερὸς ὑμνῳδὸς τὴν αὔρα τοῦ Θείου Πνεύματος ποὺ ἐπεσκίασε τὴ ζωή τους καὶ ἁγίασε τὸ βίο τους. Λέγει: «Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χείλεσιν ὑμῶν, Ὅσιοι Πατέρες· καὶ γεγόνατε Ποιμένες τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκοντες τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι». (Ὕμνος Ἑορτῆς Τριῶν Ἱεραρχῶν).

Ἔχοντες αὐτὰ ὑπόψη, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἑορτάζουμε καὶ φέτος τὴν ἱερὴ μνήμη τους ἀκολουθοῦντες μὲ ἀφοσίωση τὴν Παράδοση καὶ Πίστη τῶν Πατέρων μας. Γιαυτὸ ἰδιαίτερα καλούμαστε νὰ ἀνανεώσουμε τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὴ θεία Λατρεία ὅπως τὴ συνέλαβαν, τὴν ὀργάνωσαν καὶ τὴν ἔζησαν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες. Ἐπιπρόσθετα ὅμως καλούμαστε νὰ ἐμβαθύνουμε στὶς μεγάλες ἀξίες ποὺ περικλείει ἡ ἱερὴ κληρονομία ποὺ μὲ τόση αὐταπάρνηση κι αὐτοθυσία καὶ ἐπιστήμη ὑπηρέτησαν «Οἱ Πατέρες οἱ Θεόσοφοι » καὶ ἅγιοι Ἱεράρχες ὁ Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος, καὶ ὁ Χρυσόστομος.
Ἡ μίμηση τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ταπείνωσής τους πρέπει νὰ πρυτανεύει στὴ ζωή μας. Ἰδιαίτερα τούτη τὴ χρονιὰ ποὺ ἐργαζόμαστε γιὰ τὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς διοργάνωσης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς Παιδείας τοῦ Λαοῦ μας στὴ Μεγάλη Βρετανία. Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Φορέας ποὺ μὲ τόση σπουδὴ καὶ φροντίδα συνέστησε ἡ Κυβέρνηση τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ φέρει καρποὺς ἀγλαούς, χρειάζεται τὴ δική μας ὁμόθυμη καθολικὴ ὑποστήριξη καὶ συνεργασία. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἑορταζόμενοι Τρεῖς Ἱεράρχες καὶ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας θὰ εὐλογήσουν τὶς προσπάθειές μας. Συνεχῶς θὰ μᾶς ἐμπνέουν γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦμε ἀντάξιοι ἐκείνων ἀλλὰ καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ Γένους μας. Μὲ ἀγάπη καὶ αὐξημένο ζῆλο νὰ καλλιεργήσουμε τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Χριστιανικὰ γράμματα ποὺ μὲ αὐταπάρνηση ὑπηρέτησαν οἱ ἑορταζόμενοι Τρεῖς Ἱεράρχες.

Ἐμπνευσμένος καὶ ἀνανεωμένος ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργεῖ καὶ μᾶς χαρίζει ἡ παγκόσμια πανήγυρη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν χαιρετίζω ὅλους. Ἰδιαίτερα ἐκφράζω θερμὲς εὐχαριστίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὶς Κυβερνήσεις Ἑλλάδος καὶ Κύπρου γιὰ τὴν ἐνεργὸ συμπαράστασή τους στὸ ἔργο τῆς Παιδείας. Συγχαίρω τοὺς Γονεῖς καὶ τοὺς Ὑποστηρικτὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς ξενητιᾶς, τὸ ὁποῖο συντηροῦν καὶ προάγουν μὲ τὴν ἀφοσιωμένη ἀγάπη τους. Θερμὲς εὐχαριστίες καὶ εὐχές, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη μας ἀπευθύνουμε πρὸς τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοὺς Δασκάλους τῶν Ἀποστολῶν καὶ τοὺς ὡρομισθίους ἐκπαιδευτικοὺς καθὼς καὶ τοὺς Ἐφόρους καὶ λαϊκοὺς Ἄρχοντες τῶν σχολείων τῆς Ὁμογένειας στὴ Μεγάλη Βρετανία γιὰ τὸν κόπο καὶ τὴν προσφορά τους.

Προσεύχομαι γιὰ τὴν ὑγεία καὶ πρόοδό σας καὶ διατελῶ μετὰ πολλῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης κι εὐχῶν.

Ἰανουάριος 1991

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Νὰ ἀναγνωσθεῖ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ ψαλεῖ ἡ δοξολογία γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ θὰ περιφερθεῖ ὁ δίσκος γιὰ ἐνίσχυση τοῦ Ταμείου τοῦ Κ.Ε.Σ

Ο Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγίας Σοφίας Λονδίνου κατὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμὸ πρὸς τιμὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ποὺ ἔγινε τὴν Δευτέρα, 28 Ἰανουαρίου 1991, στὶς 7.30μ.μ. Θέμα τῆς ὁμιλίας του «Ἡ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος καὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες».
Σύντομο Χαιρετισμὸ ἀπηύθυναν ἐπίσης ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Παπούλιας καὶ ὁ Ὕπατος Ἁρμοστὴς τῆς Κύπρου κ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΡΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ.κ. Γρηγορίου

Συμπληρώθηκαν φέτος - καὶ συγκεκριμένα τὴν 23η Ἰανουαρίου 1991, - σαράντα χρόνια ἀπό τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Γερμανοῦ Στρηνοπούλου, Πρώτου Ποιμένος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Θυατείρων ἱδρύθηκε ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ μεγάλου Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου χρηματίσαντος Μελετίου Μεταξάκη τοῦ Κρητός. Εὐθὺς ἀμέσως μετά τὴν ἵδρυση τῆς νέας Μητροπόλεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου στὴν Δυτική Εὐρώπη διωρίσθηκε ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, Τιτουλάριος τότε, Μητροπολίτης Σελευκείας Γερμανός Στρηνόπουλος.

Ἡ περίοδος ἐκείνη ἦτο καθόλα συγκεχυμένη καὶ δύσκολη γιά τὸ Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί γενικώτερα τὴν Ἑλληνική Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Τό δρᾶμα τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς καὶ ὁ ξεριζωμός τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ στοιχείου εὑρίσκετο στόν κολοφῶνα του. Μέσα ἀπό τὴ δίνη καὶ τὴν ταραχὴ τῆς θλιβερῆς καὶ πολύκλαυστης, ἀλλά καὶ μεγαλεπηβόλου ἐκείνης περιόδου, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο προφητικῶς ἐνεργῆσαν ἵδρυσε τὴ Βιβλική Μητρόπολη Θυατείρων καὶ τὴν ἐπανατοποθέτησε στὴν μεγαλούπολη τοῦ Λονδίνου γιά τὴν προστασία τῆν ποιμαντική τοῦ Ὀρθοδόξου Ποιμνίου πού ἦτανε διασκορπισμένο στὶς Ἑλληνικές Κοινότητες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Γερμανός Στρηνόπουλος ἐγκατασταθεὶς εἰς τό Λονδῖνο ἄρχισε μετά ζήλου τὴ διοργάνωση τῶν Κοινοτήτων καὶ τὴν προστασίαν του Εὐσεβοῦς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τῆς περιοχῆς. Χάρη στὴν προσωπικότητά του διοργάνωσε τὴ Μητρόπολη καὶ ἔκαμε αἰσθητὴ τὴν παρουσία του πολύ ἐνωρίς στούς Ἐκκλησιαστικούς κύκλους τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Προικισμένος μὲ ἔκτακτα πνευματικά προσόντα καὶ τυχὼν λιπαρᾶς παιδείας εἰς τὴ Θεολογική Σχολὴ τῆς Χάλκης καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἄρχισε ἐνωρίς νά διακρίνεται καὶ νά προωθεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Μὲ τὴν ἐπιστροφή του ἀπό τὴν Εὐρώπη διορίσθηκε Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ἐν συνεχείᾳ προήχθηκε σέ τιτουλάριο Μητροπολίτη. Ἡ ἄνοδος τοῦ Μελετίου Μεταξάκη εἰς τόν Οἰκουμενικό Θρόνο καὶ ἡ ἵδρυση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων προσέβλεψαν εἰς τό πρόσωπό του ὡς τό κατάλληλο γιά νά ἀναλάβει τὰ ἡνία τῆς νέας Ἐπαρχίας τοῦ Θρόνου.

Ἡ μακρά διακονία του εἰς τὴ Δυτική Εὐρώπη (1922-1951) ὡς Μητροπολίτης τόν ἐβοήθησαν γιά νά ὁλοκληρώσει τό πρόγραμμά του καὶ νά συμβάλει θετικά εἰς τὴ διοργάνωση τῆς Μητροπόλεως καὶ τὴν προστασίαν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες ἦτανε διασκορπισμένες στό Ἡνωμένο Βασίλειο, τὴ Γαλλία, Βέλγιο, Ὀλλανδία, Γερμανία, Ἑλβετία, Οὐγγαρία, Μάλτα καὶ Ἰταλία. Ὄχι μόνο ἀναδιοργάνωσε τὶς ὑπάρχουσες Κοινότητες, ἀλλά προέβη καὶ στὴν ἵδρυση νέων γιά τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ Ποιμνίου του, τό ὁποῖο ἄρχισε νά πληθαίνει, ἰδιαίτερα εἰς τό Ἡνωμένο Βασίλειο, εὐθὺς ἀμέσως μετά τὴ λήξη τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός Στρηνόπουλος, ἐκτός τῶν ἄλλων, δηλαδή τῆς ποιμαντικῆς του δραστηριότητος καὶ προσπαθείας, ἐνήργησε γιά τὴν ἐξασφάλιση μονίμου στέγης γιά τόν ἑκάστοτε Προκαθήμενο τῆς Ἐπαρχίας. Μέ τὴ διαθήκη του ἀφῆκε τὴν ἰδιόκτητο κατοικία του (ἡ ὁποία εὑρίσκετο στό 8 Dawson Place, London W2) στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὑπό τὴν προϋπόθεση νά χρησιμοποιεῖται ὡς κατοικία τῶν διαδόχων του. Ὅταν ὁ διάδοχος του Ἀθηναγόρας Καββάδας ἐπώλησε τὴν οἰκία αὐτή, τά χρήματα ἐκ τῆς πωλήσεως ἀποτέλεσαν τό πρῶτο κεφάλαιο γιά τὴν ἀγορά τοῦ οἰκήματος ὅπου στεγάζεται σήμερα ἡ Ἀρχιεπισκοπή, τὴν ὁποία ἀγόρασε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης. Ἐπὶ πλέον, ὁ ἀείμνηστος Γερμανός Στρηνόπουλος μὲ τὴ διαθήκη του ἐπρονόησε γιά ὀρφανά κορίτσια τῆς γενέτειράς του. Μέχρι σήμερα οἱ Κηδεμόνες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς προνοοῦν γιά τὴ διάθεση τῶν τόκων ἀπό τά χρήματα πού εἶναι κατατεθειμένα σέ Τράπεζα γιά ἐνίσχυση τῶν συμπατριωτῶν του ἀπόρων νεανίδων. Ἦτανε καὶ αὐτό ἕνα δεῖγμα τοῦ συνδέσμου τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Στρηνοπούλου μὲ τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποία ὑπεραγάπα καὶ ἐσκέπτετο σάν γνήσιος Ἕλληνας Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης.

Μιά σπάνια φωτογραφία τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ Στρηνόπουλου στὴν Ὀξφόρδη.

Ὁ Γερμανός Στρηνόπουλος διακρίθηκε σάν σπουδαῖος Ἐκκλησιαστικός ἄνδρας ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ διορατικότητά καὶ τὸ προφητικό του χάρισμα, διεῖδε τούς πόθους καὶ τίς ἐνδόμυχες ἐπιθυμίες τῆς διῃρημένης Χριστιανοσύνης. Γιαυτό, μαζί μὲ ἄλλους Κληρικούς καὶ Λαϊκούς Ὀρθοδόξους καὶ μή Χριστιανούς, ἐπρωτοστάτησε γιά τὴν ἵδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τόν πλησιασμό τῆς σπαρασσομένης Χριστιανοσύνης. Γνήσιος φορέας καὶ ἐκφραστής τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, συνέλαβε θετικά γιά νά δημιουργηθοῦν τά διάφορα ἐκεῖνα ὄργανα καὶ οἱ προϋποθέσεις τῆς σημερινῆς εἰκόνας πού παρουσιάζει ὁ κόσμος ὅσον ἀφορᾶ τό Διάλογο μεταξύ Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν, Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, Ὀρθοδόξων καὶ Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ὁμάδων τῆς Ὑφηλίου.

Θερμός ὑποστηρικτής τῶν ἰδεῶν τοῦ μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη (ὁ ὁποῖος καὶ τόν προώθησε στή νευραλγική αὐτή Μητρόπολη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου) πέτυχε νά κάμει τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία σεβαστή, γνωστή στή Δύση καὶ εἰδικώτερα στὴν Ἀγγλικανική Ἐκκλησία, εἰς τὴν πρωτεύουσα τῆς ὁποίας εἶχε τήν ἕδρα του.

Ὡς διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Στρηνοπούλου στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Θυατείρων ἀποτίουμε φόρο τιμῆς στόν Πρῶτο Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος, μὲ τούς κόπους καὶ τή διακονίαν του, ἔθεσε τά θεμέλια γιά τὴν κατοπινή πρόοδο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Βέβαια σήμερα τό Πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι ἀσύγκριτα πολυπληθέστερο καὶ ἡ διακονία ἀπαιτητική. Ὁ πλησιασμός μεταξύ τῶν Χριστιανῶν εἶναι βαθύτερος καὶ μεγαλύτερος, ἡ δέ Εὐρώπη προχωρεῖ ταχέως στὴν πολιτική καὶ οἰκονομική της ἑνοποίηση. Γιαυτό τό λόγο χρειάζεται περισσότερη δραστηριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ Λαοῦ μας γιά νά βοηθήσει στή βαθύτερη γνωριμία μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά καὶ τὴν ἀποκάλυψη καὶ ἀνακάλυψη τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς μας ταυτότητος ἐν συγκρίσει πρός τίς ἄλλες Ἐκκλησίες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου.

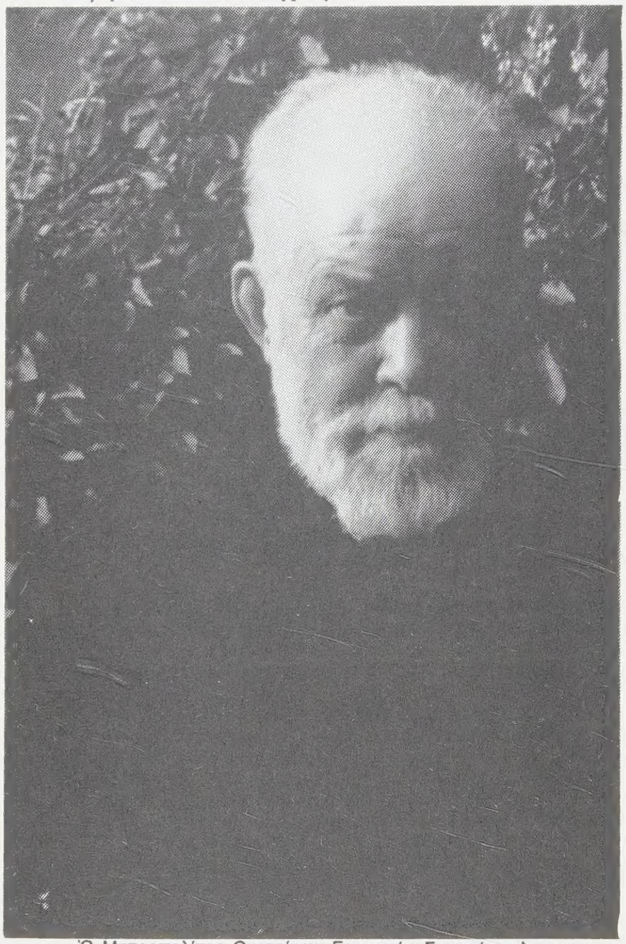
Αὐτά ἐν συντόμῳ καταγράφουμε ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40 χρόνων ἀπό τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Στρηνοπούλου, Πρώτου Ἱεράρχου τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας τῶν Θυατείρων τῆς παροικούσης ἐν Μ. Βρετανίᾳ Ἀρχιεπισκοπῆς. Δεόμεθα δέ μακαρία ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀπό τοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Θεοῦ θά ἐπευλογεῖ τὴ διακονία μας καὶ θά δέεται ὑπέρ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς προόδου τοῦ Λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν εὐλάβεια του διαφυλάσσει τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τή διακηρύσσει στούς νεωτέρους ὡς τή μόνη ἀληθινή καὶ Ὀρθόδοξο πίστη, τῆς ὁποίας τόν ἱερό θεσμό συγκρατεῖ καὶ συγκροτεῖ μὲ τή χάρη του τό Πανάγιο Πνεῦμα. Ἀμήν.

ΑΠΟ ΣΧΟΛΑΡΧΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Συληβρίας κ. Αἰμιλιανοῦ Τιμιάδη.

Κάθε κληρικός συγκρίνεται, κρίνεται, ἐπικρίνεται, διακρίνεται, ἢ ἀκόμη καί κατακρίνεται. Τά κίνητρα συχνά ἔχουν τήν συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια ἀπό τό ποίμνιον ἢ ἀπό τούς συναδέλφους του Κληρικούς. Εἶναι δέ φυσικόν, διότι ὁ Ἐπίσκοπος ἐξέχει. Μέ τήν περίοπτον θέσιν του μπορεῖ νά χειρισθεῖ πολλά ζητήματα. Ἀπό αὐτόν ἐξαρτῶνται ἐπιτυχίες ἢ ἀποτυχίες. Πολύ ἐπιδρᾶ ὅμως καί στήν γενικώτερη παροικιακή ζωή καί πορεία τοῦ ποιμνίου, τῶν πιστῶν καί τῶν συνεργατῶν του.

Ἐξαίρεσιν δέν ἀποτελεῖ καί ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός Στρηνόπουλος. Ὕστερα ἀπό 40 ἔτη σήμερα, φαίνονται καθαρώτερα τά ἴχνη τῆς διαβάσεως καί διακονίας του. Ἦλθε στό Λοδνῖνον τό 1922 χωρίς νά τό ἐπιζητήση. Ἀπό Σχολάρχης τῆς περιωνύμου κατά Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπου μέ τόν βαρύ θεολογικόν του ὁπλισμόν ἐμόρφωνε τούς μέλλοντας λειτουργούς τοῦ Θυσιαστηρίου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν μέγα Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, ἀπελαθείς ἀπό τήν Τουρκικήν Κυβέρνησιν, εὑρέθη ἄπατρις καί ἐξόριστος. Τό κοινοτικόν κλῖμα τότε τοῦ Λονδίνου δέν ἦτο πολύ φιλόξενον. Ὑπέφερε, μέχρι σημείου ἡ Κοινότης τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας νά διερωτᾶται ἐάν ἔπρεπε νά μένη ἐκεῖ ἀφοῦ κανείς δέν ... τόν ἐκάλεσε νά ἔλθη!

Ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός Στρηνόπουλος

Πρέπει νά ὁμολογηθῆ, ὅτι τά τεράστια ποιμαντικά προβλήματα στίς διάφορες Κοινότητες τῆς Εὐρώπης ὁ μακαριστός Γερμανός τά ἔβλεπε ὅτι ὑπερέβαιναν τίς δυνάμεις του. Δέν εἶναι εὔκολον ἀπό τήν διδακτική ἕδρα νά εὑρεθῆς ξαφνικά τήν ἄλλη ἡμέρα στόν ἀγωνιστικόν στῖβον τῶν ποιμαντικῶν καί ἀρχιποιμενικῶν εὐθυνῶν. Ὁ γράφων τό παρόν, ὡς Πρωτοσύγκελλος του ἀπό 1947 μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐγνώρισε στήν δύσιν σχεδόν τῆς ζωῆς του, σφριγηλόν ἀκόμη τόν ἄνδρα. Ἡ ἀξία του ὅμως ἐφάνη στόν θεολογικόν χῶρον. Ὁ ἀείμνηστος ἱστορικός τοῦ ἱ. Φωτίου, DVORNIK, συχνά ζητοῦσε τά φῶτα τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ, προκειμένου νά δικαιώση τόν μέγαν Πατριάρχην, τόσον πολύ ἀδικηθέντα ἀπό ἱστοριογράφους τῆς Δύσεως. Καί συχνά μαζύ μετέβαινον στήν βιβλιοθήκην του BRITISH MUSEUM διά νά ἐξερευνήσουν πηγάς καί κείμενα.

Ὁ π. Γ. Φλωρόφσκυ πρίν μεταβῆ ἀπό τόν ἅγ. Σέργιον τῶν Παρισίων στήν Ἀμερικήν, συχνώτατα ἐλάμβανε κατευθύνσεις θεολογικές ἀπό τήν πλούσιαν πεῖραν του ὡς Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς εἰς Χάλκην. Μνημειώδης θά παραμείνη ἡ ὁμιλία του στό Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ τό 1948, μετά τό ὁποῖον ἐξεπροσώπευσε τό Οἰκ. Πατριαρχεῖον στήν Α'. Γεν. Συνέλευσιν καί ἱδρυτικήν τοῦ Παγκοσ. Συμβ. τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐξελέγη εἷς ἐκ τῶν Προέδρων. Πρίν ὅμως εἶχε συμμετάσχει εἰς ὅλες τίς προπαρασκευαστικές συνάξεις ὅπου ἠκούετο μέ σεβασμό καί προσοχήν.

Στό Ἄμστερδαμ ἐγεύθη οὐκ ὀλίγας πικρίας ἀπό τούς ἐξ Ἑλλάδος ἐκπροσώπους, μέ ἐλαφρότητα ἐπικρίνοντες ὅτι δῆθεν ὑποχωρεῖ πολύ στό Οἰκουμενικόν πνεῦμα καί δέν ἐκφράζει μέ σθένος τό Ὀρθόδοξον φρόνημα. Τήν ἄμυναν καί τήν ἀναίρεσιν ἀνέλαβε μέ τόν καθηγητήν Ἀμιλ. Ἀλιβιζᾶτον μέ ὑπομονήν καί σαφήνειαν ἐπεξηγῶν, ὅτι ἡ συμμετοχή τῶν Ὀρθοδόξων στήν Οἰκουμενικήν Κίνησιν δέν συνεπάγεται προδοσίαν καί ὑποτίμησιν τῆς Πίστεώς μας. Τήν στενότητα αὐτήν μέ πικρίαν πάντοτε ἐνεθυμεῖτο καί ἐπαναλάμβανε.

Τόν διέκρινε εὐχέρεια ἀξιολογήσεως θεολογικῶν βιβλίων ἀλλά καί εἰσηγήσεων στά διάφορα συνέδρια. Ἦτο χάρισμά του ἡ σαφήνεια σκέψεων, ἡ καθαρότης καί διαύγεια τῶν παρατηρήσεών του, χωρίς νά εἰσέρχεται εἰς λεπτομέρειες ἄχρηστες, καί χωρίς νά προσβάλλη τόν ἄλλον. Ἡ εὐρεῖα μόρφωσίς του, ἡ γνωστή γλωσσομάθεια -διότι ἐκτός τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν ὡμίλει καί τήν Ρωσσικήν, καί τήν Ἀραβικήν- τοῦ ἐπέτρεπε νά λέγη πολλά δι' ὀλίγων. Καί εἶναι κρῖμα διότι δέν ἐσκέφθη νά ἐκδώσει τάς παραδόσεις του ὡς καί ἄλλες μελέτες, ἀπόσταγμα σοφίας, πατερικοῦ πνεύματος καί καθαρότητος σκέψεων.

Ἐν γήρα πίονι τόν ηὗρε ὁ θάνατος. Μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἐνδιεφέρετο διά τά μεγάλα θέματα τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς προβολῆς της στήν Δύσιν καί τήν μεγίστην εὐθύνην τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ν' ἀνοίγη δρόμους καί νά προηγῆται. Συνέπασχε μέ τό ποιμνιόν του, τό ὁποῖον μέ τόν πόλεμον εἶχε ἀποκλεισθῆ, ἢ ἀποδεκατισθῆ στήν Γερμανίαν, Οὐγγαρίαν, μέ τήν ἐπικράτησιν τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἡ ἀγάπη του ἦτο ἡ ἀγάπη ἑνός ἐσταυρωμένου στό κρεβάτι τοῦ πόνου.

‘Ο Μητροπολίτης Γερμανός: Μιά Οἰκουμενική Προσωπικότητα

Ἀ. Τηλλυρίδη, Δρα Φιλοσοφίας

Ὅταν ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεγαν καί ἀπέστελλαν τόν Γερμανό, πρῶτο Μητροπολίτη Θυατείρων καί Ἔξαρχο Δυτικῆς καί Κεντρώας Εὐρώπης ἤξεραν ὅτι ἦταν ὁ πιό κατάλληλος γιά νά μπορέσει νά δημιουργήσει καί νά ἐπιτελέσει ἔργα ἄξια τῆς ἀποστολῆς τοῦ Θρόνου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Καί ἡ θέση τοῦ στόν χῶρο αὐτό δέν θά ἦταν ἁπλῶς καί μόνον γιά τίς θρησκευτικές καί ἐθνικές ἀνάγκες τῶν Ἑλλήνων στόν Εὐρωπαϊκό χῶρο ἀλλά ταυτόχρονα καί οἰκουμενικές μέσα στό πνεῦμα καί τήν πράξη τῶν διαφόρων προβλημάτων πού ἀπασχολοῦσαν τήν τότε ἀνθρωπότητα. Ἡ ἐκλογή του λοιπόν καί ἡ ἀποστολή του γινόντουσαν ἕνα τεράστιο ὕψος εὐθυνῶν πού ἔπρεπε μέ κάθε τρόπο νά μπορέσει νά φέρει σέ πέρας. Ἀπό τήν τριαντάχρονη διακονία του στόν χῶρο τόν Εὐρωπαϊκό ὁ Γερμανός - παρ' ὅλο πού δέν εἶχε ζήσει ἐκεῖ προηγουμένως-ἀναδείχθηκε ἡγετική μορφή καί πρωτοπόρος ἱεράρχης γιατί μέ ὀρθότητα, ὀξύτητα πνεύματος, ὀρθοπραξία καί σύνεση στάθηκε σοφός καί τολμηρός στίς κρίσεις του. Δέν ἦταν εὔκολη ἡ ἀποστολή του. Ἦταν μόνος. Δέν εἶχε στενούς καί λαμπρούς συνεργάτες. Μόνος του ὅπως ἦταν δέχθηκε κάθε εἴδους προβλήματα ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά τά ὁποῖα ὅμως εἶχε τήν δύναμη καί τό κουράγιο νά ἐπιλύσει.

Ἕνας σημαντικός παράγοντας πού τόν στήριξε στήν ἀποστολή του ἦταν ἡ στενή συνεργασία καί οἱ ἀγαθές σχέσεις που εἶχε καλλιεργήσει μέ τήν Ἀγγλικανική Ἐκκλησία. Καί ταὐτόχρονα μέ τήν ἐκλογή του στίς 7 Μαΐου 1922 ὁ Πατριάρχης Μελέτιος τόν διορίζει ἀποκρισάριό του καί τό ἀνακοινώνει τοῦτο στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Καντουαρίας Ράνδαλλ. Ἔγραφε λοιπόν ἀνάμεσα στ' ἄλλα καί τά ἑξῆς ὁ Μελέτιος: «... Ἐν τῇ ἀρτισυστάτῳ δέ ταύτῃ Μητροπόλει ἐκλέξαντες ἀποκατεστήσαμεν ἤδη Μητροπολίτην ἄνδρα διαπρεπῆ, τόν ἀπό μακρῶν ἐτῶν Διευθύνοντα τήν καθ' ἡμᾶς Θεολογικήν Ἀκαδημίαν Χάλκης τέως Μητροπολίτην Σελευκείας κ. Γερμανόν, γνώριμον καί τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Σεβασμιότητος ὅστις καί ἑτοιμάζεται ἤδη ἅψασθαι τῆς ἐπί Λονδῖνον ὁδοῦ εἰς τό ἀναλαβεῖν τήν πνευματικήν προστασίαν τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ποίμνης. «Καί τό γράμμα καταλήγει: «Διά βεβαίως ἔχομεν ἐλπίδας ὅτι ἐρχόμενον προσεχῶς τόν Μητροπολίτην Θυατείρων καί Ἔξαρχον Εὐρώπης κ. Γερμανόν καί δέξεται φιλαδέλφως ἡ Ὑμετέρα καλοκάγαθος Σεβασμιότης καί συστήσει προφρόνως τῇ Αὐτοῦ Σεβασμιότητι τῷ Ἐπισκόπῳ Λονδίνου καί πᾶσι τοῖς λοιποῖς Ἐπισκόποις, ὥστε γνωρίζειν αὐτόν ὡς κανονικόν Ἐπίσκοπον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καί ἀγαπᾶν αὐτόν ὡς ἀδελφόν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, παρ' οὗ αἰτούμενοι τά ἔτη τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ὡς πλεῖστα ὑγιεινά καί σωτήρια...»

Μέ τό γράμμα αὐτό τοῦ Μελετίου Μεταξάκη πού φέρει ἡμερομηνία 7 Μαΐου 1922 ὁ Μητροπολίτης Γερμανός ἄρχισε τό ἔργο του ὄχι μόνο στήν Ἀγγλία, Εὐρώπη ἀνάμεσα σέ ὀρθόδοξους καί διεκκλησιαστικούς κύκλους ἀλλά καί στήν Ἀμερική. Το Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶχε γνώση ὅλων τῶν χαρισμάτων καί τῶν ἱκανοτήτων τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ. Ἦταν τό ὄνομά του γνωστό παντοῦ καί ὅπου ὑπῆρχε πρόβλημα ἤ δυσκολία τό Πατριαρχεῖο εἶχε τόν ἄνθρωπό του γιά λύσεις καί θετικά ἀποτελέσματα. Ὁ Γερμανός Στρινόπουλος εἶχε γίνει σέ Δύση καί Ἀνατολή γιά περισσότερο ἀπό τριάντα χρόνια ὁ Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης, ὁ ἀντιπρόσωπος ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων, ἡ φωνή τῆς Ὀθροδοξίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Σάν ἔνδειξη τῶν πολλῶν ὑπηρεσιῶν του ἀναφέρουμε τήν περίπτωση ὅταν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖ ἀντιμετώπιζε σοβαρό ἐσωτερικό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα στήν Ἀμερική. «Εἶναι κορυφή τῆς Ὀρθοδοξίας. Κατέχει τά ἐκκλησιαστικά ζητήματα ὅσον οὐδείς ἄλλος... Εἰς κάθε δογματικόν ἤ ἱστορικόν ζήτημα ἀποτείνονται εἰς τόν σοφόν διδάσκαλόν των, οἱ ἁπανταχοῦ σκορπισμένοι μαθηταί του καί διαφωτίζονται. Αἱ ξέναι Ἐκκλησίαι ἐν τῷ προσώπῳ του ἀναγνωρίζουν τόν ἐκπρόσωπον τοῦ Ὀρθοδόξου πνεύματος. Εἰς τά παγκόσμια Χριστιανικά Συνέδρια, τό αἰωνόβιον κέντρον μας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τόν Ἅγιον Θυατείρων, τοῦ ὁποίου τό κῦρος εἶναι παγκοίνως ἀνεγνωρισμένον», σημειώνει κάπου ἕνας σύγχρονός του.

Καί δικαιολογημένα. Ἡ ἀποστολή του πού ἐπεκύρωνε τίς προσδοκίες καί συνεπλήρωνε τίς ἀποφάσεις τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καί τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πιστοποιεῖται μέσα ἀπό τήν ἱστορική ἐγκύκλιο τοῦ Γερμανοῦ Θυατείρων πού ἐξαπέστειλε λίγο πρίν ἀπό τήν ἀναχώρησή του ἀπό τήν Ἀμερική. Ἔγραφε λοιπόν ἀνάμεσα στ' ἄλλα καί τά ἑξῆς: «... Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κλύδωνος ἐκείνου τῶν ἀντιμαχομένων γνωμῶν, αἰσθημάτων καί παθῶν τά βλέμματα καί αἱ καρδίαι τῶν Ὀρθοφρονούντων ἐστράφησαν - τῷ Θεῷ ἡ χάρις - πρός τήν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τήν ἀρραγῆ τῆς Ὀρθοδοξίας κορυφήν, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, καί παρ' αὐτοῦ ἐζητήσατε τήν ἀσφαλῆ καθοδήγησιν πρός διακόσμησιν τῆς ἀνωμάλου καί χαώδους καταστάσεως, εἰς ἥν περιήλθετε. Καί ἐπράξατε τοῦτο δικαίως. Διότι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον διά Θεοπνεύστων Συνοδικῶν Διατάξεων ἐτάχθη ἀρχῆθεν ὑπερτάτη τῆς Ὀρθοδοξίας κορυφή καί πρός αὐτήν ἀπευθύνονται πᾶσαι αἱ ὑπό ἐσωτερικῶν πειρασμῶν καί ἀνωμαλιῶν χειμαζόμεναι ὡς τήν ὑπάτην αὐθεντίαν πρός διευθέτησιν τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ....». Ἔτσι λοιπόν μέσα σ' αὐτό τό πνεῦμα τῆς Οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς του ἐργάσθηκε ὁ Γερμα-

νός γιά τήν ἐπίλυση καί τακτοποίηση τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦσαν τήν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐκεῖνος -ὁ Θυατείρων Γερμανός - στάθηκε πολύ κοντά στήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί μέ τό κῦρος πού διέθετε αὔξησε τήν τιμή καί τό γόητρό της.

Στήν Ἀμερική λοιπόν, πού ἦταν καί πρώτη ἐπίσημη ἐκκλησιαστική ἀποστολή τοῦ Γερμανοῦ-1923- χειροτονήθηκαν οἱ δύο Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς οἱ Φιλάρετος Σικάγου καί Ἰωακείμ Βοστώνης πού μαζί μέ τόν πρῶτο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρο ἀπετέλεσαν τήν πρώτη Ἀρχιεπισκοπική Σύνοδο. Στίς 7 Ἰουλίου 1923 ὑπό τήν προεδρία τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου Μητροπολίτη Θυατείρων Γερμανοῦ συνῆλθε στήν πρώτη της συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Ἀκολούθησαν ἀκόμα δύο συνεδρίες μέ τήν παρουσία τοῦ Γερμανοῦ ὁ ὁποῖος ἀποχαιρετώντάς τους εὐχήθηκε «ὅπως ταῦτα (τά μέλη) ἀπερισπάστως ἐπιδοθῶσι εἰς τό ὑψηλόν αὐτῶν ἔργον χάριτι τοῦ Παναγάθου Θεοῦ», πού πράγματι ἐξεπλήρωσε τήν ἀποστολή ἀνατεθεῖσαν ἀπό τήν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Γερμανός σημείωσε κάπου ὅτι ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου ἐργάστηκε «ἐκ μόνης τῆς ἁγνῆς προθέσεως νά συντελέσω, τό κατά δύναμιν, εἰς τήν ποθητήν εἰρήνευσιν καί συνδιαλλαγήν ὅλων, ἐπ' ἀγαθῷ καί τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους».

Χαρακτηριστικά εἶναι ὅσα γράφει ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαήλ Κωνσταντινίδης ὁ ὁποῖος σάν προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐργάστηκε γιά πολλά χρόνια μαζί του. Λέγει λοιπόν: «.... Ἦτο μεγάλη ἐκκλησιαστική φυσιογνωμία ὁ Θυατείρων Γερμανός. Ἦτο μέγας ὡς ἄνθρωπος, μέγας ὡς ἐπιστήμων, μέγας ὡς ἐκκλησιαστική προσωπικότης.... Εἶχεν ἁπλότητα καί ἀφέλειαν παιδικήν καί ταπείνωσιν παροιμιώδη. Μέ τήν πρώτην ἐπαφήν μαζί του ἐλάμβανε κανείς τόσον θάρρος καί ᾐσθάνετο τόσην οἰκειότητα, ὡσάν νά συνηντᾶτο μέ παλαιόν ἐπιστήθιον φίλον του... Ἦτο ἐνήμερος ὁλοκλήρου τῆς διεθνοῦς θεολογικῆς κινήσεως... Ἦτο θεολόγος βαθύς, ἔχων ὁλοκληρωμένην καί ἀρτίαν γνῶσιν ἐπί παντός θεολογικοῦ ζητήματος. Ἦτο κορυφαῖος σύγχρονος κληρικός θεολόγος ...»

Οἱ τομεῖς τῆς δράσης τοῦ Γερμανοῦ ὑπῆρξαν πολλοί. Δόθηκε ἐδῶ ἁπλά μιά ἀπό τίς πολλές του δραστηριότητες, τά ἴδια τά λόγια του, οἱ σκέψεις του, οἱ προβληματισμοί του, ἡ ἀκράδαντη πίστη του στόν θεό καί πρό πάντος ἡ ἀφοσίωσή του στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Γερμανός Θυατείρων ὑπηρέτησε μέ θερμό ζῆλο τήν Ἐκκλησία χάρις στήν ἡγετική καί πεφωτισμένη προσωπικότητα πού τόν διέκρινε· ἦταν ἐπίσης ἄνθρωπος πού διέθετε διορατικότητα καί ἔβλεπε τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μέ αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα, πίστη. Τήν ἐποχή πού ἄρχισε τήν διακονία του στήν Εὐρώπη ἀκόμα ὑπῆρχε ἀστάθεια καί ἀβεβαιότητα. Μέσα λοιπόν σ'αὐτό τό πνεῦμα τῆς ἀνασυγκρότησης ὁ Μητροπολίτης Γερμανός ἔδωσε τόν ἑαυτό του, βρίσκοντας πρακτικές καί ὀρθές λύσεις. Δέν φοβήθηκε ποτέ τίς ἀντιθέσεις καί τά σοβαρά προβλήματα. Ἦταν ἀκούραστος καί μεγαλουργός, ἀδάμαστος ποιμενάρχης, συγχρονισμένος καί προσγειωμένος, ζηλωτής γι'αὐτό καί τό πέρασμά του ἄνοιξε νέους ὁρίζοντες καί ἐγκαινίασε μιά νέα πορεία στή ζωή τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στόν Εὐρωπαϊκό χῶρο.

«Τίς περί Ὀρθοδοξίας εἶχ' ἐδῶ ποτέ ἰδέαν; Τήν ἐκάλουν νεκρωμένην ἄζωον, τυμπανίαν. Ἦλθες ὑπερασπιστής της καί ἐπείσθη ἐκ Σοῦ πᾶς τις, ὅτι ζῇ καί τάς ἀρχαίας διασώζει ἀρετάς της»

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ Κ.Ε.Σ.

Προς τους γονείς και τους δασκάλους:

Πριν ένα χρόνο ιδρύθηκε το εκπαιδευτικό αρχείο για τα παιδιά και τους νέους της παροικίας μας. Στο διάστημα αυτό εμπλουτίζεται με διαρκώς νέο υλικό, έτσι ώστε σήμερα να περιλαμβάνει: 483 βιβλία, 105 βιντεοταινίες, 70 κασέττες μαγνητοφώνου, 24 δίσκους, 24 περιοδικά και 20 ποικίλα είδη π.χ. μουσειοσκευή κυκλαδικής τέχνης, καραγκιόζη, σειρές απο φωτεινές διαφάνειες, εκπαιδευτικά παιχνίδια κλπ. Εσωκλείουμε αναλυτικούς καταλόγους για ενημέρωση σας. Αρκετοί δάσκαλοι έχουν ήδη αρχίσει να κάνουν χρήση του αρχείου αυτού, πράγμα που μας ενθαρρύνει να πιστεύουμε ότι το έργο αυτό είναι πράγματι χρήσιμο και αποδοτικό. Βασιζόμαστε στην καλή συνεργασία και στις κρίσεις σας σχετικά με το υλικό και με τον τρόπο λειτουργίας του αρχείου. Επίσης στη συνέπεια σας να επιστρέφετε έγκαιρα και σε καλή κατάσταση ότι δανειστήκατε. Παρακαλούμε να βλέπετε και εσείς το έργο πριν το δώσετε στους μαθητές, ώστε να είμαστε βέβαιοι ότι είναι κατάλληλο και ενδιαφέρον για την ηλικία που προορίζεται. Οι παρατηρήσεις σας και εκείνες των παιδιών μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα. Υπάρχει και άλλο υλικό σε ιδιωτικές συλλογές όπου έχουμε πρόσβαση κυρίως γύρω από θέματα σύγχρονης ελληνικής ιστορίας, λογοτεχνίας και τέχνης. Αν ενδιαφέρεστε για κάτι συγκεκριμένο, συνεννοηθείτε με τους αρμόδιους του εκπαιδευτικού αρχείου και θα προσπαθήσουμε να σας βοηθήσουμε. Το αρχείο διαθέτει επίσης καταλόγους ελληνικών βιβλιοπωλείων, εκδοτικών οίκων, κατασκευαστών παιχνιδιών εκπαιδευτικού χαρακτήρα, κατασημάτων βιντεοκασεττών, δίσκων κλπ. απ' όπου μπορείτε να παραγγείλετε απ' ευθείας κάτι που σας ενδιαφέρει να αγοράσετε. Επίσης αρχίσαμε να κάνουμε μια κατάσταση του όλου υλικού του αρχείου μας κατά θέμα, π.χ. για τα Χριστούγεννα, τους 3 Ιεράρχες, την 25η Μαρτίου, την 1η Απριλίου κλπ. Πιστεύουμε ότι άμα ολοκληρωθεί η δουλειά αυτή θα είναι πολύτιμη βοήθεια στο άξιο έργο των εκπαιδευτικών μας. Ώρες λειτουργίας του Εκπαιδευτικού Αρχείου του Κ.Ε.Σ.: Κάθε Δευτέρα 2-5 μμ. και κάθε Πέμπτη 10-1 μμ., ή κατόπιν συμφωνίας με τον Υπεύθυνο κ. Δαμασκηνό Ιωαννίδη, στο Γραφείο Αρχιεπισκοπής Βορείου Λονδίνου, που στεγάζεται στα Κεντρικά Γραφεία της Κοινότητος του Αποστόλου Βαρνάβα, 22 TRINITY ROAD, LONDON N22 4LP. Τηλ. 081-881 4455, 081-888 2295, 081-889 1122. Στόχος μας είναι το αρχείο να αποκτά διαρκώς νέα, βελτιωμένη ύλη. Γι'αυτό χρειαζόμαστε τη βοήθεια όλων σας. Έστω και ένα βιβλίο, έστω και μία κενή κασέττα, θα βοηθήσουν το έργο μας. Η όποια προσφορά σας σε χρήμα ή είδος θα είναι πολύτιμη για τα παιδιά μας. Και προπαντός το ενδιαφέρον σας.

Μαρία Φαφαλιού, Σύλβια Χριστοδούλου, Εύη Καλοδίκη
Υπεύθυνες Αρχείου Κ.Ε.Σ

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ

Οἱ τρεῖς φορεῖς Ἐκπαίδευσης τῆς Ὁμογένειας, ΚΕΣ, ΟΕΣΕΚΑ καί Ἐπιτροπή Ἀνεξαρτήτων Ἑλληνικῶν Σχολείων Ἀγγλίας, χαιρετίζουν μέ ἱκανοποίηση τήν πρόσφατη ἀπόφαση τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας Ἑλλάδος καί Κύπρου γιά τήν δημιουργία Κοινοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Φορέα γιά τά Παροικιακά Σχολεῖα Μεγάλης Βρετανίας μέ τήν ἑνιαιοποίηση τῆς παρεχόμενης Ἐκπαίδευσης στά παιδιά τῶν Ἀποδήμων Ἑλλάδος καί Κύπρου, τά ὁποῖα εἶναι ἐγκατεστημένα στό Ἡνωμένο Βασίλειο.

Πιστεύουν ὅτι ἡ ὕπαρξη τοῦ φορέα αὐτοῦ θά συμβάλει θετικά καί ἀποφασιστικά στήν ἐπίλυση πολλῶν σοβαρῶν προβλημάτων τῶν σχολείων μας πρός ὄφελος τῆς Παροικιακῆς Ἐκπαίδευσης.

Χάρη στήν τελευταία ἰδίως πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας Κύπρου κ. Χριστοφόρου Χριστοφίδη καί τήν ἐπίσκεψή του στό Ἡνωμένο Βασίλειο καί στή συνέχεια στήν Ἑλλάδα μέ τήν συνάντησή του μέ τόν ὁμόλογό του κ. Β. Κοντογιαννόπουλο ὑλοποιήθηκε ἡ ἵδρυση τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Φορέα.

Καί διαδηλώνουν τήν ἀποφαστικότητά τους νά συνεργαστοῦν ἀπόλυτα μέ τά δύο Ὑπουργεῖα καί τούς ἐδῶ ἐκπροσώπους τους γιά τήν πλήρη ἀξιοποίηση τῆς προσφερομένης ἠθικῆς καί ὑλικῆς ἐνίσχυσης ἀπό μέρους τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδας καί Κύπρου.

Χριστούγεννα 1990

Οἱ Φορεῖς τῆς Παροικιακῆς
ἐν Μ. Βρετανία Ἑλληνικῆς Παιδείας

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

τοῦ Χάρη Μεττῆ

Ἑλληνικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί Κοινότητες ὑπῆρχαν στήν Εὐρώπη εὐθύς ἀμέσως μετά τήν Ἅλωση καί τήν καταφυγή, σέ κεντρικές ἐμπορικές πόλεις φιλοξένων χωρῶν, ἑκατοντάδων προσφύγων τόσο ἀπό τήν κατακτημένη πιά Βασιλεύουσα, ὅσο καί ἀπό ἄλλα μέρη της ὑπόδουλης Ἑλλάδας. Οἱ Κοινότητες δέ ἐκεῖνες, γιά τίς περισσότερες ἀπό τίς ὁποῖες σήμερα γνωρίζουμε μόνο ἀπό ἀρχειακές πηγές, ὑπάγονταν, θεωρητικά τοὐλάχιστον, στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, στό ὁποῖο εἶχαν δοθεῖ, ὡς γνωστόν, προνόμια πού ἰσοδυναμοῦσαν ὡς ἕνα βαθμό μέ τή δημιουργία, εντός τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἑνός κράτους ἐν κράτει.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας μετά τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας καί τούς Ἀγγλικανούς Γραμματεῖς εἰς τό Παλάτιον τοῦ Λάμπεθ τήν Τρίτην οην Ἰουλίου 1930.

Ἐμπροσθία σειρά: Αἰδεσ. R.M. FRENCH, ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφανείας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μπουκοβίνας κ.κ. Νεκτάριος, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ.κ. Μελέτιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ.κ. COSMO GORDON LANG, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ.κ. Γερμανός, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ.κ. Τιμόθεος, ὁ Ἐπίσκοπος Παΐσιος (Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας).

Ὀπισθία σειρά: ὁ Αἰδεσ. Δρ. W.C. EMHARDT, ὁ Αἰδεσ. F.N. HEAZELL, ὁ Διάκονος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Ἄνθιμος Ροζμαρῆς, ὁ Κανονικός κ. J.A. DOUGLAS, ὁ Ἀρχιμ. Σάββας Σοβιέτωφ, ὁ Ὑποψήφιος Ἐπίσκοπος Πάφου κ. Λεόντιος, ὁ Ἐπίσκοπος Νόβισαντ κ. Εἰρηναῖος, ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Μέγας Ἀρχιμ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης, ὁ Αἰδεσ. R.M. BOROUGH (Ἐφημέριος τῆς ἐν Κριμέᾳ Ἐκκλησίας).

Ἄν κρίνουμε ὅμως, τώρα, ἀπό τήν ἱστορία τῶν διαφόρων αὐτῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων, ἡ ἐξάρτησή τους ἐκείνη δέν ἦταν δυνατό νά σημαίνει καί οὐσιαστική ὑποταγή τους στό διοικητικό μηχανισμό τοῦ Πατριαρχείου, γιά τόν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ἡ δημιουργία ἑκάστης Κοινότητας ἐξαρτιόταν ἄμεσα καί ὑποχρεωτικά ἀπό τίς κατά τόπους Κυβερνήσεις, οἱ ὁποῖες, βέβαια, δέν ἦταν δυνατό ν'ἀκολουθοῦν πολιτική διαφορετική ἀπό τίς δικές τους ἐθνικές, ἤ μᾶλλον θρησκευτικές, ἐπιδιώξεις καί μάλιστα σέ ἐποχές πού τό μέχρι τότε συμπαγές οἰκοδόμημα τῆς Παπικῆς κηδεμονίας εἶχε ἀρχίσει νά διασπᾶται μέ τή δημιουργία τῶν διαφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων.

Ἄμεσο, λοιπόν, ἀποτέλεσμα (γιά τή δική μας πολύ ἀμυδρά σκιαγράφηση τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης περιόδου τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ἀπό καθαρά ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως) ἦταν ὅτι οἱ Ἱερεῖς διορίζονταν ἀπό τίς τοπικές κοινοτικές ἐπιτροπές χωρίς καμμιά ὑποχρεωτική ἀναφορά τους στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Καί τοῦτο συνεχίστηκε οὐσιαστικά μέχρι καί τό 1922, τό ἔτος δηλαδή πού ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης (πρώην Μητροπολίτης Κιτίου τῆς Κύπρου, ἀργότερα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί, μετά τήν ἔξωσή του ἀπό τόν Οἰκουμενικό Θρόνο, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας) ἀποφάσισε, μέ σύμφωνη, βέβαια, γνώμη καί τῆς περί αὐτόν Ἁγίας Συνόδου, νά ἐντάξει, καί στήν πράξη, στή δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅλες τίς κοινότητες πού βρίσκονταν ἐκτός τῶν ὁρίων τῶν ἤδη ὑπαρχόντων καί ἀναγνωρισμένων Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, δηλαδή τῆς Δυτικῆς καί Κεντρώας Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Αὐστραλίας.

Στή θεωρία, βέβαια, τά δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πάνω στίς πιό πάνω περιοχές ἦταν πλήρως κατοχυρωμένα ἀπό τήν Ἕβδομη Οἰκουμενική Σύνοδο. Ὅμως τό 1908, γιά λόγους ὑψίστης ἐθνικῆς σκοπιμότητος, ὁ τότε Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Τρίτος εἶχε ἀποφασίσει, μέ τόν γνωστό Τόμο, νἀναθέσει τή δικαιοδοσία αὐτή στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπειδή πίστευε ὅτι ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση καί Ἐκκλησία θά μποροῦσαν νά ἐξυπηρετήσουν καλύτερα τίς πολλαπλές ἀνάγκες τῶν ἐναπομειναςῶν, ἤ καί τῶν δημιουργουμένων νέων κοινοτήτων ἀπό Ἕλληνες Ὀρθοδόξους μετανάστες, ἀλλά καί ἀπό ἄλλους Ὀρθοδόξους πού δέν εἶχαν ἐξάρτηση ἀπό ἄλλα Πατρειαρχεῖα. Ἡ τρομερή ὅμως ἐθνική κρίση πού εἶχε δημιουργηθεῖ λόγω τοῦ διχασμοῦ πού μάστιζε τήν Ἑλλάδα λίγο πρίν καί μετά τόν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ἀλλά καί ἡ ἄμεση ἐμπειρία τοῦ Μελετίου ἀπό τήν ἐπικρατοῦσα θλιβερά κατάσταση στόν Ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς, τόν ἔπεισαν ὅτι ἔπρεπε ἀφ' ἑνός νά καταργήσει τόν Τόμο τοῦ Ἰωακεὶμ καί ἀφ' ἑτέρου νά ἱδρύσει, ἐκτός ἀπό τήν Ἀμερική καί τήν Αὐστραλία, καί Μητρόπολη γιά τή Δυτική καί Κεντρώα Εὐρώπη μέ ἕδρα τό Λονδῖνο. Στή νέα αὐτή Μητρόπολη ἔδωσε τό ὄνομα τῆς πάλαι ποτέ ἀκμασάσης Ἐκκλησίας τῶν βιβλικῶν Θυατείρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,

ἐνῶ ὡς πρῶτο Μητροπολίτη ἐπέλεξε τόν τότε Σχολάρχη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Γερμανό Στρηνόπουλο, πού ἔφερε τόν τίτλο τοῦ Μητροπολίτη Σελευκείας καί ἀποτελοῦσε μιά ἀπό τίς μεγαλύτερες θεολογικές προσωπικότητες τοῦ καιροῦ του στίς τάξεις τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου.

Γιά τήν προσωπικότητα τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ, πρώτου Μητροπολίτη καί θεμελιωτῆ της Μητρόπολης Θυατείρων, δημοσιεύονται ειδικά ἄρθρα στήν παροῦσα τιμητική ἀφιέρωση μέ τήν εὐκαιρία τῶν σαράντα χρόνων ἀπό τό θάνατο του. Ἐδῶ δημοσιεύουμε τέσσερα βασικῆς σημασίας κείμενα πού ἀναφέρονται στό μεγάλο αὐτό γεγονός γιά τήν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν Εὐρώπη καί κυρίως στήν Ἀγγλία, δηλαδή τήν ἵδρυση τῆς Μητρόπολης Θυατείρων μέ πνευματική δικαιοδοσία στίς χῶρες τῆς Δυτικῆς καί Κεντρῴας Εὐρώπης καί τήν ἐκλογή τοῦ Γερμανοῦ ὡς πρώτου Μητοπολίτη αὐτῆς.

ΤΟΜΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΙΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΩΑΣ

Περί τῶν ἐγγύς καί τῶν μακράν τά ἀναγκαῖα καί χρήσιμα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὡς μήτηρ φιλόστοργος προνοοῦσα, μέλημα ἑαυτῆς καί τοῦτο ἀξιοχρέως λογίζεται, τό μηδαμοῦ μηδέν ἀσύντακτον καί ἀσυγκρότητον καταλείπειν πρός τήν καλήν καί ταῖς ἀνάγκαις καί ταῖς περιστάσεσι συναρμονιῶσαν τοῦ χριστωνύμου πληρώματος διακυβέρνησιν, δι' ἧς ἡ εἰς νομάς τάς σωτηρίους χειραγωγία ἀσφαλίζεται καί ἐπιτυγχάνεται.

Ἐπειδή τοίνυν καί περί τῶν κατά τήν Δυτικήν καί τήν Κεντρῴαν Εὐρώπην ἔξω τῶν ὁρίων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εὑρισκομένων πολυπληθῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν ἀπό πολλοῦ ἀνεγνώρισται ἡ ἀνάγκη τῆς εἰς ἰδίαν ἐκκλησιαστικήν περιοχήν ὑπό ἴδιον ἀρχιερέα καί ἄμεσον πνευματικόν πατέρα καί ποιμένα συγκροτήσεως, ὅπως ἐν στενωτέρᾳ οὕτω πρός ἀλλήλας συναφείᾳ ὑπό τήν μίαν κοινήν διοίκησιν πολιτευόμεναι ἀσφαλέστερον μέν καί ἑδραιότερον τά ἑαυτῶν διασῴζωσι καί προάγωσιν, ἐναρμονιωτέρως δέ καί τήν κανονικήν τάξιν καί τούς πρός τήν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν φυλάττωσι δεσμούς, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετά τῶν περί ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καί ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν, ἐν τῷ δικαιώματι καί τῷ καθήκοντι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τοῦ ἔχειν αὐτόν, συμφώνως τοῖς ἀπό τῶν κανόνων προνομίοις καί τῇ ἀνέκαθεν τάξει, τήν περί τῶν ἔξω καί ἐν τῇ διασπορᾷ ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ὀφειλομένην ποιμαντορικήν πρόνοιαν, διασκεψάμενοι συνοδικῶς περί τῆς ἀνάγκης ταύτης καί τό ἐπεῖγον τῆς θεραπείας αὐτῆς ἀναγνωρίσαντες, ἔγνωμεν ἱδρῦσαι ἐκ τῶν παροικιῶν τούτων μίαν ἑνιαίαν ἐκκλησιαστικήν καί ἀρχιερατικήν περιοχήν, ἰδίαν ἀποτελοῦσαν Μητρόπολιν ὑπό τήν ἄμεσον κανονικήν ἐξάρτησιν τοῦ καθ'ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καί Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καί πρός αὐτόν τήν ἀναφοράν αὐτῆς ἔχουσαν, κατά τήν τάξιν καί τούς ὅρους καί τῶν λοιπῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ κλίματος Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἐπωνυμίαν δέ, τιμητικῶς πρός τήν πάλαι διαλάμψασαν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τῶν Θυατείρων, τήν ἀκόλουθον φέρουσαν, ἤτοι «Ἱερά Μητρόπολις Θυατείρων καί Ἐξαρχία Εὐρώπης Δυτικῆς καί Κεντρῴας».

Ἐφ' ᾧ καί ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι γράφομεν καί ὁρίζομεν ὅπως πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Κεντρῴᾳ Εὐρώπῃ ἔξω τῶν ὁρίων τῶν παλαιότερον ἀπό τοῦ καθ'ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου χειραφετηθεισῶν καί εἰς Αὐτοκεφάλους ἀνυψωθεισῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εὑρισκόμεναι ὀρθόδοξοι παροικίαι, αἵ τε νῦν ὑφιστάμεναι καί αἱ μέλλουσαι ἱδρυθῆναι, ὑπάρχωσιν ἀπό τοῦ νῦν καί ἐφεξῆς καί παρά πάντων γινώσκωνται ὡς μέρη καί Κοινότητες τῆς οὕτως ἐν ὥραις αἰσίαις συστάσης κανονικῶς νέας ταύτης τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καί Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων καί Ἐξαρχίας Εὐρώπης Δυτικῆς καί Κεντρῴας.

Ὁ δέ ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ ἑκάστοτε κανονικῶς ἀποκαθιστάμενος ἀρχιερεύς, τήν ἕδραν αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ ἔχων, τιτλοφορείσθω «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Θυατείρων, ὑπέρτιμος καί ἔξαρχος Εὐρώπης Δυτικῆς καί Κεντρῴας», ἀριθμείσθω δέ εἰκοστός ἐν τῇ τάξει καί τῇ χορείᾳ τῶν τοῦ θρόνου Μητροπολιτῶν, στάσιν καί ἕδραν τήν ἀνάλογον ἔχων ἔν τε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς χοροστασίαις καί ταῖς λοιπαῖς συνελεύσεσι, καί φυλαττέτω τήν κανονικήν τάξιν τοῦ μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος, ὡς καί οἱ λοιποί τῶν Μητροπολιτῶν.

Ἕξει δέ καί ὁ τῆς Μητροπόλεως ταύτης ποιμήν τά δίκαια καί τάς ἐξουσίας ὅσας οἱ θεῖοι καί ἱεροί κανόνες καί ἡ μακραίων τῆς Ἐκκλησίας πρᾶξις τῇ Ἐπισκοπικῇ διακονίᾳ ἀναγράφουσι μετά καί τῆς ἐν τῷ ἱερῷ Συνθρόνῳ ἐγκαθιδρέσεως. Εἰδικώτερον δέ μιμνησκόμεθα τῶν δικαιωμάτων καί καθηκόντων αὐτοῦ τοῦ προνοεῖν περί τε τῆς τῶν ἱερῶν ναῶν κανονικῆς λειτουργίας καί διοικήσεως, περί, τε τῆς τῶν ἱερῶν καί λοιπῶν κληρικῶν ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις καί ταῖς Κοινότησι κανονικῆς ἀποκαταστάσεως, περί, τε τῆς ἐν τάξει καί ἀκριβείᾳ δι' ἀρχιερατικῆς ἀδείας τελέσεως τῶν γάμων, ἀλλά μήν καί περί τῆς λειτουργίας Πνευματικοῦ Δικαστηρίου εἰς ἐκδίκασιν κατά τούς κανόνας καί τά θέσμια τῆς Ἐκκλησίας καί τάς ἑκάστοτε τοῦ Πατριαρχείου δικαστικάς ὁδηγίας τῶν τε κανονικῶν παραπτωμάτων κλήρου καί λαοῦ καί τῶν ἐκ τῶν γάμων ἀναφυομένων διαφορῶν, καί περί παντός ἐν γένει εἰς τήν προστασίαν ἀφορῶντος καί πρόοδον τῶν Κοινοτήτων καί τῶν ἐν αὐταῖς χριστιανῶν.

Οἱ δέ ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ εὐλογημένοι χριστιανοί, ἱερωμένοι τε καί λαϊκοί, ὀφείλουσι τόν ἑκάστοτε ἀρχιερέα αὐτῶν ἀγαπᾶν καί σέβειν καί ὡς ἡγουμένῳ καί κανονικῷ αὐτῶν πνευματικῷ πατρί καί ποιμένι πείθεσθαι καί ὑπείκειν, κατά τήν τοῦ Ἀποστόλου προσταγήν, ὡς λόγον μέλλοντι δοῦναι ὑπέρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ ἐν ἡμέρᾳ τῆς τῶν ἔργων ἀνταποδόσεως.

Ταῦτα οὕτω δόξαντα καί κριθέντα ἐκυρώθησαν συνοδικῶς.

Εἰς μόνιμον δέ καί διηνεκῆ ἔνδειξιν καί παράστασιν ἐγένετο καί ὁ παρών ἡμέτερος Πατριαρχικός καί Συνοδικός Τόμος, καταστρωθείς καί ὑπογραφείς ἐν τῷδε τῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἴσον δέ καί ἀπαράλλακτον αὐτοῦ ἀπολέλυται πρός κατάθεσιν καί ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ϛλκβ.', κατά μῆνα Ἀπρίλιον, Ἐπινεμήσεως Ε'.

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
ΜΕΛΕΤΙΟΣ ἀποφαίνεται.

† Ὁ Καισαρείας Νικόλαος
† Ὁ Νικαίας Βασίλειος
† Ὁ Χαλκηδόνος Γρηγόριος
† Ὁ Ἀμασείας Γερμανός
† Ὁ Νεοκαισαρείας καί Κοτυώρων Πολύκαρπος
† Ὁ Ρόδου Ἀπόστολος
† Ὁ Ἀγκύρας Γερβάσιος
† Ὁ Χαλδίας καί Κερασοῦντος Λαυρέντιος
† Ὁ Βάρνης Νικόδημος
† Ὁ Ἡλιουπόλεως καί Θείρων Σμάραγδος
† Ὁ Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελος
† Ὁ Μετρῶν καί Ἀθύρων Ἰωακείμ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΩΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

† Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότατοι ἐπίτροποι, σύμβουλοι καί λοιποί πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί τῶν ἐν τῇ Δυτικῇ καί τῇ Κεντρῴᾳ Εὐρώπῃ ὀρθοδόξων παροικιῶν, χάρις εἴη ὑμῖν καί εἰρήνη παρά Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δέ εὐχή, εὐλογία καί συγχώρησις.
Ἔστω γνωστόν πᾶσιν ὑμῖν ὅτι μετά τήν γενομένην ἔναγχος ἄρσιν τοῦ προεκδεδομένου Τόμου καί τήν ἐκ νέου ὑπαγωγήν τῶν παροικιακιῶν ὑμῶν ὑπό τήν ἄμεσον ἐξάρτησιν καί διοίκησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετά τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, λαβόντες, ἀξιοχρέως τήν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικήν πρόνοιαν περί ὑμῶν, ἔγνωμεν, ὑπ' ὄψει ἔχοντες τήν ἀπό πολλοῦ ἀνεγνωρισμένην ἀνάγκην

τῆς κρείττονος καί κανονικωτέρας ἐκκλησιαστικῆς συγκροτήσεως τῶν παροικιῶν ὑμῶν, συστῆσαι ἐξ αὐτῶν διά κανονικῆς πράξεως, ἧς ἀντίτυπον ἐπισυνάπτεται καί ὧδε, ἰδίαν Μητροπολιτικήν περιοχήν, τελοῦσαν ὑπό τήν ἐξάρτησιν τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κατά τούς ὅρους καί τῶν λοιπῶν τοῦ Θρόνου Μητροπόλεων, ὡς ἐπωνυμίαν δέ, τιμητικῶς πρός τήν πάλαι διαλάμψασαν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τῶν Θυατείρων, φέρουσαν τήν ἀκόλουθον, ἤτοι «Ἱερά Μητρόπολις Θυατείρων καί Ἐξαρχία Εὐρώπης Δυτικῆς καί Κεντρῴας». Σκέψεως δέ εἶτα γενομένης εἰς ἐκλογήν καί ἀποκατάστασιν καί τοῦ καταλλήλου καί ἀξίου προσώπου πρός ἀνάληψιν τῆς ἀρχιερατικῆς προστασίας καί ποιμαντικῆς ῥάβδου τῆς ἁγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως ὑμῶν, ψήφοις κανονικαῖς τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, ἡμετέρᾳ Πατριαρχικῇ προτροπῇ καί ἀδείᾳ, γενομέναις ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, προεκρίθη ἐκ τῶν τεθέντων τριῶν ὑποψηφίων καί ἐξελέγη Μητροπολίτης ὑμῶν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας, ἀγαπητός ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφός κ. Γερμανός, Σχολάρχης ἄχρι τοῦδε τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ Ἀκαδημίας, ἀνήρ κόσμιος καί ἱεροπρεπής, τά θεῖα καλῶς ἐξησκημένος, παιδείᾳ κεκοσμημένος ἐκκλησιαστικῇ τε καί τῇ θύραθεν, φρονήσει καί ἱκανότητι συγκεκροτημένος καί πεῖραν ἔχων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καί ὑποθέσεων. Ὅθεν μετά χαρᾶς ἀναγγέλοντες ταῦτα ὑμῖν καί ἐγκαρδίως συγχαίροντες, εὐχόμεθα καί εὐλογοῦμεν πατρικῶς καί παραγγέλλομεν ἐκκλησιαστικῶς ὅπως τόν διαληφθέντα Ἱερώτατον Μητροπολίτην Θυατείρων, ὑπέρτιμον καί ἔξαρχον Εὐρώπης Δυτικῆς καί Κεντρῴας, ἀγαπητόν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν καί συλλειτουργον κ. Γερμανόν ἀναγνωρίζητε ὡς γνήσιον καί νόμιμον πνευματικόν πατέρα καί ποιμένα ὑμῶν, καί μνημονεύετε τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὡς νενόμισται, ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καί ἀκολουθίαις. Προσεπιδηλοῦντες δέ ὅτι ταχέως ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης ὑμῶν ἐφοδιαζόμενος διά τῶν εὐχῶν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐλεύσεται πρός ὑμᾶς, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἐπιδαψιλεύῃ πάντοτε πλουσίας τάς δωρεάς αὐτοῦ ταῖς κοινότησιν ὑμῶν καί ὑμῖν καί εὐλογῇ τούς κόπους καί τά ἔργα ὑμῶν, οὗ ἡ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος σύν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καί εὐλογίᾳ εἴη μετά πάντων ὑμῶν.

,αλκβ'. Μαΐου ε'

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ
ἐν Χριστῷ διάπυρος εὐχέτης

† Ὁ Καισαρείας Νικόλαος
† Ὁ Νικαίας Βασίλειος
† Ὁ Χαλκηδόνος Γρηγόριος
† Ὁ Ἀμασείας Γερμανός
† Ὁ Νεοκαισαρείας καί Κοτυώρων Πολύκαρπος
† Ὁ Ρόδου Ἀπόστολος
† Ὁ Ἀγκύρας Γερβάσιος
† Ὁ Χαλδίας καί Κερασοῦντος Λαυρέντιος
† Ὁ Βάρνης Νικόδημος
† Ὁ Ἡλιουπόλεως καί Θείρων Σμάραγδος
† Ὁ Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελος
† Ὁ Μετρῶν καί Ἀθύρων Ἰωακείμ

ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΩΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Συνῳδά τῇ ἐντολῇ τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος ἅμα τῇ εἰς Παρισίους ἀφίξει μου ἔσπευσα νά συναντηθῶ μετά τοῦ Προϊσταμένου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γ. Βασιλάκη, τοῦ Ἀποκρισιαρίου τῆς Μ. Ἐκκλησ. κ. Γ. Τριανταφυλλίδου, τοῦ κ. Βενιζέλου καί τοῦ κ. Ν. Πολίτου.

Συγκεφαλαιῶ ἐνταῦθα τό πόρισμα τῶν μετ' αὐτῶν συνεντεύξεών μου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τόν σκοπόν τῆς ἀποστολῆς μου.

Εἰς τήν ἐρώτησίν μου ἄν ἐλήφθησαν ἐν καιρῷ ὅλα τά σχετικά πρός τήν ἀνάκλησιν τοῦ Τόμου τοῦ 1908, τήν σύστασιν Μητροπόλεως ἐν Εὐρώπῃ καί τήν ἐκλογήν μου ἔγγραφα ὁ Ἀρχιμ. ἀπήντησε καταφατικῶς. Ὅτε δέ ἠρώτησα αὐτόν ποία ἡ ἔναντι τῶν ἀποφάσεων τούτων στάσις τόσον αὐτοῦ ὅσον καί τῆς Κοινότητος, ὁ Ἀρχιμ. μοι εἶπεν, ὅτι τά ἔγγραφα ταῦτα ἀνεκοίνωσεν εἰς τήν τριμελῆ διοικοῦσαν Ἐπιτροπήν τῆς Κοινότητος, ὧν τό ἕν μέλος διορίζεται ἐξ ὀφφικίου ὑπό τῆς ἐνταῦθα Ἑλλην. Πρεσβείας, διότι τό κτίριον τῆς Ἐκκλησ. κατόπιν δωρεᾶς τῶν κληρονόμων τοῦ ἀοιδίμου Στεφάνοβικ εἶναι κτῆμα τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως, εἶναι δέ νῦν τοιοῦτον ὁ Γραμματεύς αὐτῆς, κ. Σκουζές. Ἡ Ἐπιτροπή, προσέθηκεν ἀνέθηκεν εἰς αὐτόν, ὡς γνώστην τῶν Ἱ. Κανόνων, νά ὑποδείξῃ τό δέον γενέσθαι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δι' ὑπομνήματος. Ὁ Ἀρχιμ., ὡς λέγει, ἔκαμε σχετικήν εἰσήγησιν εἰς τήν Ἐπιτροπήν. Ἡ εἰσήγησις αὕτη ὑπό τοῦ κ. Σκουζέ διεβιβάσθη εἰς Ἀθήνας, ὅθεν ἀναμένεται εἰρηνική διευθέτησις τοῦ ζητήματος. Ὅτε δέ ἠρώτησα τόν Ἀρχιμ., ἄν ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθεῖ ἀξιοῦσα ἐξάρτησιν τῆς Ἐκκλησίας Παρισίων ἀπ' αὐτῆς μοι ἀπήντησεν ὅτι ἀπό πρόπολλοῦ ἔλαβε διά τῆς Πρεσβείας τηλεγραφικήν διαταγήν ὑπογεγραμμένην ὑπό τοῦ Θεοκλήτου ἐντελλομένου τήν τέλεσιν μνημοσύνου ἐν Παρισίοις ὑπέρ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ σφαγιασθέντων. Πράγματι δέ καί ἐτελέσθη τό μνημόσυνον τοῦτο τήν Κυριακήν μετά τήν Θ. Λειτουργίαν παρισταμένων μόνων τῶν ἐν τῇ Ἑλλ. Πρεσβείᾳ καί ἀραιοτάτου ἐκκλησιάσματος. Κατά τήν Θ. Λειτουργίαν ὁ Ἀρχιμ. Βασιλάκης λειτουργῶν ἐμνημόνευσεν, ὡς συνήθως, τῆς Ἱ. Συνόδου, τῶν Βασιλέων κ.τ.λ. Ἐκ τῆς συνεντεύξεως ταύτης καί ἐκ δευτέρας, ἥν ἔσχον μετ' αὐτοῦ μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας συνάγω, ὅτι ὁ Ἀρχιμ. κ. Γ. Βασιλάκης ἐπιθυμεῖ μέν ἴσως ἐνδομύχως τήν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπαλλαγήν αὐτοῦ, φοβεῖται ὅμως πᾶσαν βιαίαν τῶν σχέσεων διάρρηξιν καί ἐλπίζει, ὅτι ὁ χρόνος θά ἀποκαταστήσῃ τά πράγματα. Ἡ σύστασις αὐτοῦ εἶναι: ὑπομονή καί φρόνησις.

Ὁ δέ Ἀποκρισιάριος κ. Γ. Τριανταφυλλίδης ἅτε μή ἐνεργῶς ἀναμιγνυόμενος, ὡς μοι εἶπεν, εἰς τά τῆς διοικήσεως τῆς Κοινότητος, παρ' ἐμοῦ τό πρῶτον ἤκουε τάς σχετικάς τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἀποφάσεις καί ὑπεσχέθη, ὅτι θά συντελέσῃ τό ἐφ' ἑαυτῷ εἰς τήν εὐκταίαν τοῦ ζητήματος τῆς ἀναγνωρίσεως λύσιν μετά τήν ἐκ Λονδίνου ἐπάνοδον αὐτοῦ, ὅπου θά μετέβαινε τήν Κυριακήν. Μοι συνέστησε δέ, ὅπως περί τοῦ ζητήματος τούτου συνεννοηθῶ ἔνθεν μέν μετά τοῦ κ. Βενιζέλου, ἑτέρωθεν δέ μετά τοῦ κ. Πολίτου.

Ἀφοῦ διεβίβασα εἰς τόν κ. Πρόεδρον τάς εὐχάς τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καί ἤκουσα παρ' αὐτοῦ τήν καταβιβρώσκουσαν τήν καρδίαν αὐτοῦ ὀδύνην διά τό κατάντημα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ὁ λόγος ἐστράφη περί τή ἀποστολήν μου. Ἀφοῦ ἐξήγησα τήν Ἐκ/κήν καί Ἐθνικήν αὐτῆς σπουδαιότητα, ἐφείλκυσα τήν προσοχήν αὐτοῦ ἐπί τοῦ ζητήματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ὑπό τῆς Κοινότητος Παρισίων μνημονεύσας τήν σημερινήν θέσιν τοῦ ζητήματος. Ὁ κ. Πρόεδρος κατέκρινε τήν ἐπερώτησιν τῆς Κυβερνήσεως εἰπών, ὅτι ἡ Κοινότης Παρισίων οὐδαμῶς ἐξαρτᾶται ὑλικῶς ἐκ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καί ἑπομένως δύναται ἐλευθέρως νά ἀποφασίσῃ. Τῷ εἶπον, ὅτι μεταβαίνων προσεχῶς εἰς Λονδῖνον θά ἀναμείνω τήν ἔκβασιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον εἰς τό ζήτημα. Ὁ κ. Πρόεδρος ἐνέκρινε τήν ἐφεκτικότητά μου ταύτην.

Ὁ κ. Πολίτης, πρός ὅν ὡσαύτως διεβίβασα τάς Πατριαρχ. εὐχάς καί ἐξέθηκα συντόμως τάς ληφθείσας ἐν Κων/πόλει ἀποφάσεις, περί ἀνακλήσεως τοῦ Τόμου, συστάσεως Μητροπόλεως κ.λ.π. ἐξέφρασε τήν ἀπορίαν αὐτοῦ, διότι ἐγένοντο ταῦτα πάντα ἄνευ τίνος προειδοποιήσεως αὐτοῦ καί τοῦ κ. Γ. Τριανταφυλλίδου ἵνα προπαρασκευάσωσι τό ἔδαφος. Ὅτε δέ ἐξέθηκα αὐτῷ τά γεγονότα ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Πολίτης, κατέκρινεν αὐτά εἰπών, ὅτι τοῦτο οὐδέν ἄλλο σημαίνει ἤ παραπομπήν τοῦ ζητήματος πρός λύσιν εἰς τό ἕτερον τῶν διαδίκων μερῶν, ἐνῶ ἁρμοδία, ὅπως λύσῃ τό ζήτημα εἶναι ἡ Κοινότης.

Φρονῶ, ὅτι περί τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας ἔδει ἐγκαίρως νά διαφωτισθῶσιν οἱ δύο Ἐπίτροποι κ.κ. Ράλλης καί Βαλλιᾶνος, οἵτινες καί θά ἐπλειοψήφουν ἔναντι τοῦ κ. Σκουζέ, διαβλέπει εἰς τήν τοιαύτην ἐνέργειαν τοῦ Ἀρχιμ. κ. Βασιλάκη καί τήν καθοδήγησιν τῆς Ἐπιτροπῆς καί τάσιν αὐτοῦ νά διατελῇ εἰς ἁρμονικάς πρός τήν Πρεσβείαν σχέσεις καί προστίθησιν ὅτι δέν ἀναμένει ἄλλην ἀπάντησιν ἤ ἀρνητικήν. Καί ἄν δέ ἡ Ἐπιτροπή, ἔκρινεν ἑαυτήν ἀναρμοδίαν, δέν εἶχε ἤ νά συγκαλέσῃ ἔκτακτον

συνέλευσιν τῆς Κοινότητος ἵνα ἀποφανθῇ. Μέ διεβεβαίωσεν ὅτι θά παρακολουθήσῃ καί νῦν τό ζήτημα καί θά ἐνεργήσῃ ἀναλόγως, μοι συνέστησε δέ νά ἴδω τόν ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων κ. Ράλλην, καθόσον ὁ ἕτερος ἀπουσιάζει.

Τόν κ. Ράλλην εἶδον πράγματι σήμερον καί συνωμίλησα μετ' αὐτοῦ. Οὗτος ἐπέμεινεν, ὅτι ὁ κ. Σκουζές ὡς ἐκπροσωπῶν τήν Ἑλλην. Κυβέρνησιν ἐξ ἰδίων ἅμα ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἐγγράφων καί τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἔσπευσε νά διαβιβάσῃ αὐτά εἰς τήν Κυβέρνησιν καί νά ζητήσῃ ὁδηγίας περί τοῦ πρακτέου. Ἐπειδή δέ καί ἐπληροφορήθη ὁ κ. Σκούζες τήν ἐπί τά ἐνθάδε ἄφιξίν μου ἐζήτησε τηλ/κην ἀπάντησιν, ἥτις καί ἀναμένεται. Ἄν ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀρνητική, προσέθηκεν ὁ κ. Ράλλης, τότε τόν λόγον ἔχει ἡ Κοινότης ἵνα ἀποφασίσῃ.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο καταλείπω τά ἐν Παρισίοις καθ' ἥν ὥραν μεταβαίνω εἰς Λονδῖνον. Ἐλπίζω, ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θά διευθετήσω τά ἐνταῦθα οὕτως ὥστε εἰς τήν ἐκεῖθεν ἀποσταλησομένην ποιμαντικήν μου ἐγκύκλιον νά δοθῇ ἀναγνωριστική ἀπάντησις.

Ἐπί τούτοις ἐξαιτούμενος τάς παναγίας αὐτῆς εὐχάς διατελῶ,
(ἐν Παρισίοις τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1922)

Τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος
ἀγαπητός ἐν Χῳ ἀδελφός καί πρόθυμος ὁ Θυατείρων Γερμανός.

Υ.Γ. Εἶχον γράψῃ τά ἀνωτέρῳ, ὅτε ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Α. Φρανζῆ ἐκ Λονδίνου πληροφοροῦμαι, ὅτι τήν παρελθοῦσαν Παρασκευήν ἐγένετο συνεδρίασις τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας μετ' ἄλλων ἐγκρίτων μελῶν, ἥτις πανψηφεί ἀπεφάνθη ὑπέρ τῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Σήμερον Τετάρτην συγκαλεῖται γενική συνέλευσις τῆς Κοινότητος τῆς ὁποίας ἡ ψῆφος ἐλπίζει ὁ κ. Φρανζῆς, ὅτι θά εἶναι ἀσφαλῶς ὁμοία. Μετά τήν ψηφοφορίαν τῆς Τετάρτης θά μοι ἀναγγείλῃ πότε θά μεταβῶ εἰς Λονδῖνον.

ΠΡΩΤΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότατοι ἐπίτροποι καί λοιποί πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ καί ἔξω τῶν ὁρίων τῶν ἐπί μέρους Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν Εὐρώπῃ τε καί ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις εὑρισκομένων Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Παροικιῶν, χάρις εἴη ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐν φιλοστόργῳ μερίμνῃ περί τῶν ἀναγκῶν τῶν ὑμετέρων παροικιῶν ἡ Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἧτινι κατά τούς ἱερούς κανόνας καί κατά τήν ἀνέκαθεν τάξιν ἀνήκει ἡ νόμιμος ἀνωτάτη πνευματική ἐξουσία καί προστασία ἐπί τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ καί ἔξω τῶν ὁρίων ἑκάστης ἐπί μέρους Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εὑρισκομένων ὀρθοδόξων παροικιῶν, προέβη κατά τό ἔτος αϡη' διά συνοδικῆς ἀποφάσεως καί πράξεως, τοῦ κρείττονος στοχαζομένη, εἰς τήν ἀνάθεσιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐπί τῶν παροικιῶν ὑμῶν κανονικοῦ τούτου δικαιώματος αὐτῆς τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι, ὡς ὑπελαμβάνετο, εὐχερέστερον ὑπό τάς τότε συνθήκας καί περιστάσεις ἠδύνατο αὕτη προστατεύειν τά καθ' ὑμᾶς. Ἐπειδή ὅμως, ὡς ἡ ἄχρι τοῦδε πρᾶξις καί πεῖρα ἀπέδειξεν, οὐ μόνον ὁ σκοπός τῆς κατ' οἰκονομίαν διευθετήσεως ἐκείνης οὐκ εὐωδώθη οὐδ' ἐπετεύχθη, οὐδέ οἱ ὅροι τῆς ἐκχωρήσεως ἐξετελέσθησαν, ἀλλά καί ἀνωμαλία ἐπί πλέον προῆλθε, θίγουσα τήν κανονικήν ἑνότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐν τῇ ὀφειλετικῇ αὐτῆς προνοίᾳ καί φροντίδι περί τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον, μετά νέαν συνοδικήν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐξαρτήσεως τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ ὀρθοδόξων παροικιῶν, ὅπως χάριν τε τῆς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί πρός τό συμφέρον αὐτό τῶν Κοινοτήτων ἄρῃ καί ἀκυρώσῃ αὐτεξουσίως τήν προεκδεδομένην ὡς ἄνω ἀπόφασιν αὐτῆς καί ἀποκαταστήσῃ καί πάλιν ἐπί τῶν παροικιῶν ὑμῶν πλήρη καί ἀκεραίαν τήν ἀνήκουσαν αὐτῇ κανονικήν καί ἀπαράγραπτον δικαιοδοσίαν αὐτῆς.

Τήν ἀποκατάστασιν οὖν ταύτην καί αὖθις τῆς ἐπί τῶν παροικιῶν ὑμῶν ἀμέσου δικαιοδοσίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀσμένως ἐξαγγέλλοντες διά τῆς παρούσης κοινῆς ἡμῶν πρός πάσας τάς παροικίας Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς, καί διαβιβάζοντας συνημμένως καί ἀντίτυπον τῆς ἐπί τούτῳ ἐκδοθείσης Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως, δεδημοσιευμένης ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ Πατριαρχείου τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», ἐντελλόμεθα ὅπως ἐφεξῆς πᾶσαι αἱ κοινότητες τήν ἀναφοράν αὐτῶν ἔχωσιν ἀπ' εὐθείας πρός τήν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί παρ' αὐτῆς αἰτῶνται καί ἀρύωνται τό κῦρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν συγκροτήσεως καί ὑποστάσεως, μνημονευομένου ἐν αὐταῖς τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος.

Οὐδαμῶς δέ ἀμφιβάλλοντες ὅτι μετά χαρᾶς εὐγνώμονος καί πόθου ἀπλέτου πᾶσαι αἱ εὐσεβεῖς παροικίαι θέλουσι σπεύσῃ περισυναχθῆναι καί αὖθις ὑπό τάς πτέρυγας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καί ὑπό τήν ἄμεσον αὐτῆς προστασίαν εὐσταθῶς καί εὐτάκτως χωρήσουσι καί προκόψουσιν ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καί τῇ ἀρετῇ, διαβιβάζομεν πρός πάσας τήν εὐλογίαν τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί τάς πατρικάς ἡμῶν εὐχάς, ἐξαιτούμενοι πᾶν ἀγαθόν σωτηριῶδες παρά Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος εἴη μετά πάντων ὑμῶν.

ͺαϡκβ' Μαρτίου κβ'

† Ο Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης

ΠΡΩΤΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΩΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, Ἐντιμότατοι Ἔφοροι καί Ἐπίτροποι, Πρόκριτοι καί οἱ λοιποί ἀπαξάπαντες εὐλογημένοι Χριστιανοί τῶν ἐν τῇ Δυτικῇ καί Κεντρώᾳ Εὐρώπῃ Ὀρθοδόξων Παροικιῶν Χάρις Ὑμῖν καί Εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Αἰσίως θείᾳ συνάρσει ἐπί τήν ἕδραν τῆς κληρωθείσης ἡμῖν θεοσώστου Μητροπόλεως Θυατείρων ἀφικόμενοι καί ἐπί τό πηδάλιον τῆς ἀρτιπαγοῦς ταύτης ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδος χεῖρα ἐπιβαλόντες ἔγνωμεν, ἵνα γραφῇ πρῶτον ἐπικοινωνήσωμεν πρός ὑμᾶς ἐπιποθοῦντες, ὅπως ὡς τάχος καί ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἴδωμεν τό πρόσωπον ὑμῶν καί καρπόν τινα σχῶμεν ἐν ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Γράφοντες τοίνυν πατρικῶς προτρεπόμεθα πάντας ὑμᾶς ἵνα συμμορφούμενοι πρός τά ἐν τῷ προεκδοθέντι μηνί Ἀπριλίῳ ἑ. ἔ. σεπτῷ πατριαρχικῷ καί συνοδικῷ τόμῳ ὁρισθέντα περί συστάσεως ἰδίας Μητροπόλεως τῶν κατά τήν Δυτικήν καί τήν Κεντρώαν Εὐρώπην ὀρθοδόξων παροικιῶν καί ὑπείκοντες εἰς τά διά Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ἀπό 5ης Μαΐου ἑ. ἔ. ἀνακοινωθέντα ὑμῖν περί τῆς ψήφοις κανονικαῖς γεγομένης ἐκλογῆς τῆς ἡμετέρας ἐλαχιστότητος ἐπί τήν διακυβέρνησιν τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως πρῶτον μέν μνημονεύητε, ὡς νενόμισται, τοῦ κανονικοῦ ἡμῶν ὀνόματος ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις, εἶτα δέ πρός ἡμᾶς ἔχητε τήν ἀναφοράν περί πάσης παρεμπιπτούσης ἐκκλησιαστικῆς καί κανονικῆς ὑποθέσεως. Διότι ταχθέντες ἐπιεικῶς ἐπί τήν ὑψηλήν ταύτην σκοπιάν ψήφῳ καί δοκιμασίᾳ τῆς φιλοστόργου ἡμῶν Μητρός Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς τήν διακονίαν τῆς ὁποίας ἀπό εἰκοσιπενταετίας καθωσιώσαμεν ἑαυτούς οὐδέν ἄλλο ἔσχομεν ἐλατήριον εἰς τήν ἀνάληψιν τῆς βαρείας ταύτης λειτουργίας ἤ τήν ἁγνήν καί εἰλικρινῆ πρόθεσιν καί ἀπόφασιν, ὅπως ἐκδαπανηθῶμεν ὑπέρ τοῦ λαχόντος ἡμῖν χριστωνύμου πληρώματος. Διά τοῦτο καί ἤλθομεν πρός ὑμᾶς, ἀγαπητοί, οὐχί ὡς κατακυρεύοντες τῶν κλήρων καί καταδυναστεύοντες τοῦ θεολέκτου λαοῦ, ἀλλ' ἐν παντί συνιστῶντες ἑαυτούς ὡς διακόνους θεοῦ καί ἐν φόβῳ καί τρόμῳ τήν ἡμετέραν διακονίαν ἐπιτελοῦντες μήπως ἄλλοις κηρύττοντες αὐτοί ἀδόκιμοι γενώμεθα.

Τό δ' αὐτό δεόμεθα καί ὑπέρ ὑμῶν πάντοτε μνημονεύοντες ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν, ἵνα στῆτε τεθεμελιωμένοι καί ἑδραῖοι ἐν τῇ πίστει καί ταῖς πατρικαῖς παραδόσεσι καί μή μετακινούμενοι ἀπό τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου. Διότι ὑμεῖς μακράν τέως τῆς ἀμέσου μητρικῆς στοργῆς καί φροντίδος τῆς Μητρός Ἐκκλησίας βιοῦντες καί ἐν μέσῳ ποικίλων διαβαίνοντες παγίδων καί κινδύνων ἀπειλούντων τήν προγονικήν ὑμῶν εὐσέβειαν καί πίστιν,

θερμῶν χρήζετε τῶν δεήσεων καί ἀόκνου τῆς ἐπιμελείας προς τόν πνευματικόν καί ἠθικόν ὑμῶν καταρτισμόν. Τοῦτον δέ καί τήν ὑμετέραν ἐν Χριστῷ τελειώσιν διηνεκές τούν τεῦθεν μέλημα ἡμῶν προστησάμενοι διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, ὅτι οὐδέν παραλείψομεν τῶν δεόντων πρός ἐπιτυχίαν τοῦ Θεοφιλοῦς τούτου σκοποῦ.
Διό καί παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἀγαπητοί, μετά τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, «ὅπως ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύησθε, ἵνα εἴτε ἐλθών καί ἰδών ὑμᾶς εἴτε ἀπών ἀκούω τά περί ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνί πνεύματι μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου καί μή πτυρόμενοι ἐν μηδενί ὑπό τῶν ἀντικειμένων». (Φιλιπ. 1,27).

Ἐπί τούτοις ἀγάπῃ πατρικῇ περιπτυσσόμενοι πάντας ὑμᾶς καί τήν πρός ἀλλήλους ὁμόνοιαν καί ἀγάπην ὡς τό πρῶτον τῶν ἀληθῶν τοῦ Χριστοῦ μαθητῶν γνώρισμα ἐκθύμως συνιστῶντες αἰτούμεθα ἐφ' ὑμᾶς πλούσια τά ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν!

Διάπυρος ὑμῶν πρός Θεόν εὐχέτης.

Ἐν Λονδίνῳ
τῇ Ἕδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων
τῃ 26η Ἰουνίου- 9η Ἰουλίου 1922

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Προσφώνησις ὑπό
Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου
κ. Ἀθανασίου Θεοχάρους

Ὑπείκοντες τῇ Παραδόσει τῇ κρατούσῃ ἐν τῇ Μητρί Ἐκκλησίᾳ, ἰδού καί πάλιν, πάρεσμεν περί τό ἱερόν θυσιαστήριον ἀναπέμποντες τῷ Δοτῆρι τῶν ὅλων Θεῷ δοξολογικάς, εὐχαριστηρίους καί ἱκετηρίους δεήσεις, ὅτι κατηξιώθημεν, ἵνα διανύσωμεν τόν ἔσχατον ἐνιαυτόν τῆς ἑκατοστῆς ἐνενηκοστῆς ἐνάτης σωτηρίου δεκαετίας ἀπό τῆς ἐν Βηθλεέμ Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔμπλεοι οὖν πνευματικῆς χαρᾶς μετά καρδιῶν πληρουμένων δι' αἰσθημάτων εὐγνωμοσύνης καί ἱερᾶς ἀγαλλιάσεως, αἴρομεν τόν πόδα, ἕτοιμοι ἵνα εἰσέλθωμεν εἰς τόν πρῶτον ἐνιαυτόν τῆς τελευταίας δεκαετίας τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Πλήν ὅμως ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀγωνία καί ἄγχος διακατέχει τήν βαρυαλγοῦσαν ἀνθρωπότητα, ἥτις, καί τοι διήγαγεν ἤδη περί τάς δύο χιλιάδας ἐτῶν Χριστιανικοῦ βίου, φεῦ!. ἐπεί οὐκ ἐστήριξεν καθ' ὁλοκληρίαν τό μέλλον, τήν πορείαν καί τήν ζωήν αὐτῆς ἔτι «ἐπί τήν πέτραν τῶν ἐντολῶν» τοῦ Κυρίου, ὀδυνᾶται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ καί γεύεται ὠδίνας πικράς.

Τάς στιγμάς ταύτας ὁ πόλεμος ἐπικρέμαται, ἐπί τάς κεφαλάς τῆς ἀνθρωπότητος ὡς ἄλλη δαμόκλειος σπάθη, σκορπίζων ἀγωνίαν καί ἀθυμίαν, διά τήν ἐπικειμένην ἀβεβαίαν ἔκβασιν τῶν τεκταινομένων γεγονότων.

Ταῦτα παρελαύνουν ἔμπροσθεν ἡμῶν εἰς ἀντίθεσιν τῆς πραγματωθείσης κατακρημνίσεως τειχῶν, εἰς πεῖσμα τῆς Θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἥτις ἀναθάλλει καί πνέει σήμερον εἰς τάς περί τῆς Ρωσσίαν Δημοκρατίας, τουτέστιν τούς σλαυικούς καί ἄλλους λαούς.

Ἡμεῖς ὅμως, ὄντες τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πιστά, ἀτενίζομεν ἐλπιδοφόρως πρός τόν «ἐν Βηθλεέμ τεχθέντα» καί «ἐν σπαργάνοις εἰληθέντα», Κύριον, «τόν ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ σαρκί περιτμηθέντα» καί «Ἰησοῦν κληθέντα». Ἀτενίζομεν καί θάρρος λαμβάνομεν. Ἀτενίζομεν καί τόν βίον αἰσιοδόξως καθορῶμεν καί οὐκετί δειλιῶμεν. Ἐκεῖνος γάρ ἐδίδαξεν τούς Δώδεκα Μαθητάς αὐτοῦ καί ἡμᾶς: «μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδέ δειλιάτω». Καί πάλιν: «Πιστεύετε εἰς τόν Θεόν καί εἰς ἐμέ πιστεύετε».

Οἰαδήπινά ἐστι τά τοῦ βίου περισφίγγοντα ἡμᾶς γεγονότα, ἡ εἴσοδος τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τῆς τοῦ Κυρίου χρηστότητος ἐπέστη, συγκαλοῦσα ἡμᾶς εἰς εὐφροσύνην καί ἑορτίους συνάξεις.

Δεόμεθα ὅθεν τοῦ Κυρίου ἐκτενῶς καί ἐκ καρδίας μέσης, λέγοντες: «Κύριε, εὐλόγησον τά ἔργα τῶν χειρῶν σου, καί καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελῶς περαιῶσαι τήν τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ περίοδον» καί διάρκειαν. Λάλησον ἀγαθά εἰς τάς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Στερέωσον τήν Ἐκκλησίαν. Κράτυνον τήν Πίστιν.

Σεβασμιώτατε Ἄγγελε τῆς Ἐκκλησίας Θυατείρων, τῆς οὔσης καί δρώσης ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ «ἔδοξέ μοι καλόν», ἵνα ἀντί ἑτέρας περιγραφῆς τῶν κατά τῷ διαρρεύσαντι ἐνιαυτῷ διαδραματισθέντων ὧδε, καταφύγω εἰς τούς λόγους τούς ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως ὄντας καί οὕς ὁ εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης Ἰωάννης ἐφθέγξατο: «οἶδα σου τά ἔργα καί τήν ἀγάπην καί τήν πίστιν καί τήν διακονίαν καί τήν ὑπομονήν σου, καί τά ἔργα σου τά ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων».

Ἡμεῖς πάντες, Σεβασμιώτατε Δέσποτα, κλῆρος τε καί Λαός, ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν βιοῦμεν καί τοσαῦτα μαρτυροῦμεν «πρός τούς ἐγγύς καί τούς μακράν». Πρός δέ τούς δυσπιστοῦντας προβάλλομεν: «ἔρχου καί ἴδε».

Ὁ λόγος ὅμως τῆς Ἀποκαλύψεως περαίνει: «ὑμῖν δέ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις» «ὅ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἄν ἥξω». Βεβαιοῦμεν ὑμᾶς ὅτι ἐσμέν ἕτοιμοι καί πρόθυμοι ἵνα ἀεί αὐταποκρινώμεθα θετικῶς πρός τήν φωνήν τῆς Ἐκκλησίας, πάντες οἱ συνεργάται καί συμπορευταί ὑμῶν.

Ἐπικαλούμενος, τοίνυν, τάς πλουσίας εὐχάς Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καί τάς ὑμετέρας Θεοπειθεῖς εὐλογίας ταπεινῶς ἐκζητῶν, κατακλείω τόν λόγον. Πλήν ὅμως, δέομαι τοῦ Κυρίου, μετά τῆς χορείας τῶν ἐν Κυρίῳ ἀδελφῶν Κληρικῶν καί τοῦ πεπιστευμένου εἰς ὑμᾶς εὐσεβοῦς Λαοῦ, ὅπως πλουτίσῃ καί νῦν τήν σεπτήν Ὑμῶν Σεβασμιότητα διά νέων δυνάμεων, πρός καταξίωσιν πολλαπλασίων πνευματικῶν ἔργων καί πλουσίων καρπῶν κατά τό ἐπιτέλλον χιλιοστῷ ἐννεακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ πρώτῳ Νέῳ Ἔτει. Ἔτι δέ χαρίσηται ὑμῖν ἔτη πλεῖστα, ὑγιεινά καί εὐφρόσυνα, διά διακονίαν μακράν, μεστήν ἔργων ἀγαθῶν, πρός δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, κλέος τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους ημῶν.

ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΔΕΣΠΟΤΑ

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Θεοχάρους
Τῇ 31η Δεκεμβρίου 1990

Παιδιά τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος Μεταμορφώσεως Coventry στη Χριστουγεννιάτικη τους εορτή που έγινε στις 23 12 1990

Ἀπό τή Χριστουγεννιάτικη ἐκδήλωση τῆς Κοινότητος Ἁγίων Στυλιανοῦ καί Ἀμβροσίου [illegible] που ἔγινε στίς 20 Ἰανουαρίου 1990 στήν οἰκία τοῦ ὁμογενοῦς κ. Γιώργου Μιχαήλ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΑΞΙΜΟΣ (1919 - 1991)

"Γίνου πιστός ἄχρι Θανάτου,
καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς"
(Ἀποκ. Ἰωάν. 2,10)

Διακόνου Ἀποστόλου Δ. Δανιηλίδου, Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

(Ἐξεφωνήθη κατά τήν Πατριαρχικήν καί Συνοδικήν ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως κυροῦ Μαξίμου, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τῇ Τρίτῃ, 8η Ἰανουαρίου 1991.)

Ἐντός τῆς χαρᾶς τῆς προσδοκίας διά τήν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Τροφοῦ πάντων ἡμῶν Ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καί τῆς χαρᾶς τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου εὑρισκόμενοι,
Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν ὁμήγυρις,
πενθηφόρε τοῦ Θεοῦ λαέ, ἐν θλίψει βαθείᾳ ἠκούσαμεν τόν ἀδόκητον θάνατον τοῦ γεραροῦ Ἱεράρχου καί Σχολάρχου, Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως κυροῦ Μαξίμου.

Εἶναι ἀληθές, παρά τό γεγονός ὅτι, ἀπό ἑνός καί πλέον ἔτους, ἡ ὑγεία τοῦ ἀποιχομένου Ἱεράρχου εἶχεν ὑποστῇ κλονισμόν, ἐν τούτοις, ὡς σθεναρός ἀγωνιστής τῆς ζωῆς καί τοῦ πνεύματος, ἐνεφάνιζεν οὗτος ἐξωτερικῶς ἄνθρωπον καλῶς ἔχοντα. Ἐάν δέν ἐξηναγκάζετο ἐκ τῶν πραγμάτων εἶναι βέβαιον ὅτι οὔτε εἰς Ἀμερικήν, οὔτε καί ἀλλαχοῦ παρά τάς προτροπάς ἀδελφῶν καί φίλων θά μετέβαινεν, ἀλλά θά παρέδιδεν ἑαυτόν καθ' ὁλοκληρίαν μέ τήν διακρίνουσαν αὐτόν πίστιν εἰς Θεόν, εἰς τήν πανσθενουργόν Ἐκείνου δύναμιν, ἡ ὁποία ἰᾶται πάντας. Ἡ ἀγαπῶσα καρδία αὐτοῦ πιθανόν νά ὑπέκυπτεν εἰς τα σχετικάς παροτρύνσεις ἁπλῶς καί μόνον διά νά μή προκαλέσῃ ἀνησυχίαν καί στενοχωρίαν εἰς τόν κύκλον τῶν προσφιλῶν του. Ἔκτοτε κατά καιρούς διέκοπτε καί τήν ἐρημικήν ἐν Χάλκῃ ἐπικεφαλῆς τοῦ καθήκοντος ὡς ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος εὐθύνην του καί τά διοικητικά του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθήκοντα διά νά συμβουλεύηται τούς θεράποντας αὐτοῦ ἰατρούς καί τοῦτο χωρίς νά ἀφίνῃ ὀπισθέν του ἀμφιβολίας ὅτι χάρις εἰς τήν πίστιν του καί εἰς τήν ἐπέμβασιν τῆς ἐπιστήμης θά ἐπανήρχετο ἐνταῦθα τελείως ὑγιής εἰς συνέχισιν τῆς διακονίας του.

Ἐσχάτως, ἐνεφάνιζε κατά τήν ἐπιστροφήν του τήν ὄψιν προσώπου εὐρώστου καί πλήρους ὑγείας διά νά τήν μεταλλάσσῃ ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ὄψιν ἔχοντος ἐμφανῆ τά σημεῖα σωματικῆς καί μόνον κοπώσεως, διότι οὐδέποτε ἐκάμφθη ψυχικῶς, οὔτε ποτέ ἐνεφάνισε σημεῖον τι προδίδον ψυχικήν κάμψιν.

Μέχρι τῆς παραμονῆς τοῦ μοιραίου μέ τήν χαράν τῶν ἡμερῶν καί τήν διάθεσιν τοῦ μεταδίδειν ἀπό τάς γνώσεις καί τήν περίσσειαν τῆς ἀγάπης του εἰς τάς ἀναστροφάς του ἦτο ὁ γλυκύς Σχολάρχης τῶν παλαιῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ὥστε οὐδείς νά φαντάζηται ἤ νά δύναται νά πιστεύσῃ ὅτι τό τέλος εὑρίσκετο ἐπί θύραις. Καί ὅμως ἦλθε δυστυχῶς τοῦτο τό ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ὅλως αἰφνιδίως καί παρά πᾶσαν προσδοκίαν.

Καί ἤδη ὁ Ἱερός Ἄμβων καλεῖται ὅπως ἐν ἀδραῖς γραμμαῖς σκιαγραφήσῃ τήν προσωπικότητα τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἀρχιερέως, Καθηγητοῦ, Παιδαγωγοῦ τῆς νεότητος, καί Σχολάρχου.

Ὁ Σταυρουπόλεως Μάξιμος, κατά κόσμον Στυλιανός Ρεπανέλλης, ἐγεννήθη τό ἔτος 1919 εἰς τήν Βατούσαν τῆς Μυτιλήνης, ἀπό τόν ἀργότερον εἰς τάς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰσελθόντα Οἰκονόμον Ἀντώνιον Ρεπανέλλην, καί τήν Ἀναστασίαν, τό γένος Μιχαηλίδου.
Ἑξαετής παῖς ἦλθε μετά τῆς οἰκογενείας του εἰς τήν Πόλιν μας, ὅπου καί διήκουσε τά πρῶτα γράμματα. Τά πρῶτα δύο ἔτη τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν ἐφοίτησεν εἰς τήν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν (1935-1937) καί ἐν συνεχείᾳ εἰσῆλθεν εἰς τήν γεραράν Θεολογικήν Σχολήν τῆς Χάλης (1937), ἐξ ἧς καί ἀπεφοίτησε τό 1944 ὑποβαλών τήν ἐναίσιμον ἐπί πτυχίῳ διατριβήν «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς ἱστορικόν πρόσωπον καί ἡ ἀρνητική κριτική». (Σταυρίδου Βασιλείου, Ἡ Ἱερά Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης, Σχολάρχαι Μάξιμος Ρεπανέλλης, Ἀρχιμ., Μητρ. Σταυρουπόλεως, Ἰουλ. 1955, Θεσσαλονίκη 1988, σελ. 327.)

Τήν 22αν Ὀκτωβρίου 1944 ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπό τοῦ Γέροντός του Χαλκηδόνος Μαξίμου (μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου), οὗτινος καί ἔλαβε τό ὄνομα κατά τήν χειροτονίαν αὐτοῦ. Εἰς τήν εἰρημένην μεγαλώνυμον τότε Κοινότητα ὑπηρέτησε μέχρι τό 1946, ὅπου καί διεκρίθη διά τε τήν καλλιφωνίαν του, τήν ἐπίδοσίν του εἰς τό Θεῖον κήρυγμα καί διά τήν ἀνάληψιν τοῦ τομέως τῆς ὠργανωμένης ἐν αὐτῇ φιλανθρωπίας. Τό ἔτος 1946 ἐπί τῆς πατριαρχείας τοῦ ἀοιδίμου Γέροντός του προσελήφθη εἰς τόν Πατριαρχικόν Ναόν, παραμείνας ἐν τῇ θέσει ταύτῃ μέχρι τοῦ 1948.

Εἶτα, ἀποσταλείς ὡς ὑπότροφος τῆς Ἐκκλησίας εἰς Λουβαίνην τοῦ Βελγίου ἐσπούδασε φιλοσοφίαν ἐπί τριετίαν, μεταξύ τῶν ἐτῶν 1948-1951, παρακολουθήσας συνάμα καί μαθήματα ψυχολογίας. Κατά τήν ἐκεῖσε παραμονήν του ἐξυπηρέτει καί τάς θρησκευτικάς ἀνάγκας τῶν ὁμογενῶν τοῦ Βελγίου, λειτουργῶν ὡς διάκονος καί κηρύττων εἰς τούς ὀρθοδόξους ἑλληνικούς ναούς τῶν Βρυξελλῶν καί τῆς Ἀμβέρσης.

Συμπληρώσας τάς σπουδάς του ἐπανέκαμψεν ἐνταῦθα, τόν δέ Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1951 διωρίσθη ὑπό τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καθηγητής ἐν τῇ εἰρημένῃ τροφῷ Σχολῇ διδάσκων ἔκτοτε τήν Ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας καί τήν φιλοσοφικήν καί χριστιανικήν ἠθικήν. Παραλλήλως ἀνακυψάσης ἀνάγκης ἐδίδαξεν ἐπί τι διάστημα καί εἰς τό γυμνασιακόν τμῆμα τῆς Σχολῆς τά μαθήματα τῶν θρησκευτικῶν, τῆς ψυχολογίας καί τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τήν φιλοσοφίαν.

Ἀκολούθως, τῇ 6η Αὐγούστου 1952 ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου εἰς Πρεσβύτερον ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐν τῷ ὁποίῳ καί τοῦ ἀπενεμήθη ἀπό τῶν χειρῶν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τό ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Μετά τήν ὑποβολήν τῆς παραιτήσεως ἐκ τῆς σχολαρχίας τῆς Σχολῆς τοῦ Μητροπολίτου Ἰκονίου Ἰακώβου, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Ρεπανέλλης κατά Ἰούλιον τοῦ 1955 διωρίσθη ὑπο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σχολάρχης εἰς διαδοχήν αὐτοῦ.

Κατά τήν συνοδικήν συνεδρίαν τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1961 ἐξελέγη οὗτος παμψηφεί τιτουλάριος Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως καί ἐχειροτονήθη εἰς Ἀρχιερέα κατά τήν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Πατριαρχικήν καί Συνοδικήν Θείαν Λειτουργίαν (26 Φεβρουαρίου 1961). Τήν 6ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1965 οὗτος ἀνυψώθη εἰς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτην τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου

διατηρήσας τόν αὐτόν τίτλον. Κατά Ἰούλιον τοῦ 1971 ὁ ἀείμνηστος, ἐδοκίμασε λύπην πολλήν ἐπί τῇ κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἀναστολῇ τῆς λειτουργίας τῆς ἧς οὗτος προΐστατο Σχολῆς.

Κατά τήν δεκαεξαετῆ σχολαρχίαν του εἰσηγήσει αὐτοῦ ἐξετελέσθησαν ὑπό τῶν ἑκάστοτε Ἐφορειῶν τῆς Σχολῆς ἔργα ἐν αὐτῇ, τά ὁποῖα τήν ἀνέδειξαν εἰς ἐκπαιδευτικόν ἵδρυμα ἐφάμιλλον τῶν ξένων.

Κατά Ἰούλιον τοῦ 1972 ἅμα τῇ ἀνόδῳ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' εἰς τόν Πάνσεπτον Οἰκουμενικόν Θρόνον ἀνασυγκροτηθείσης τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ἐκλήθη καί οὗτος πάρεδρον μέλος αὐτῆς διατηρήσας τήν θέσιν ταύτην μέχριν τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

Ὡσαύτως, διετέλεσε Πρόεδρος καί μέλος πολλῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Πατριαρχείου καί ἐξεπροσώπησε τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐπαξίως μέχρις ἐσχάτων εἰς διαφόρους Ἐξαρχίας, ἀποστολάς καί συνέδρια.

Οἱ ἐνταῦθα καί οἱ ἁπανταχοῦ γῆς ἀπόφοιτοι τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῆς τελευταίας τριακονταετίας, Ἱεράρχαι, κληρικοί, καθηγηταί καί λοιποί ἀπόφοιτοι αὐτῆς φέρουν ἐγκεχαραγμένην ἐν τῇ καρδίᾳ των τήν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν τοῦ Σχολάρχου των, ὁ ὁποῖος, σύν τοῖς ἄλλοις, τούς ἐδίδαξε τήν ἀφοσίωσιν πρός τήν παράδοσιν τοῦ Γένους καί τῆς Σχολῆς καί τήν ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν. Κατά τήν στιγμήν ταύτην ἡ παρουσία ἀρκετῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι τρανή μαρτυρία τούτου.

Ἤδη ἀπό τῆς ἡμέρας τοῦ διορισμοῦ του ὡς Σχολάρχου ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος μέ ἐνθουσιαμόν κατέλαβε πολλάς προσπαθείας διά νά ἐμφυσήσῃ εἰς τάς ψυχάς τῶν νεαρῶν ἱεροσπουδαστῶν πρωτίστως τόν φόβον Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ἀρχή τῆς σοφίας, κατά τόν ψαλμῳδόν.

Κατόπιν, ὑπέδειξεν εἰς αὐτούς τόν κατάλληλον τρόπον ζωῆς, τόν προσιδιάζοντα εἰς τόν χριστιανόν, παρέχων ἑαυτόν ὑπόδειγμα διά τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ τοῦ κώδικος πίστεως καί ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὐδείς ἠμπορεῖ νά ἀμφισβητήσῃ τό παράδειγμα τό ὁποῖον παρεῖχε καί τήν ἐπίδρασιν τήν ὁποίαν ἤσκει ὁ Σχολάρχης ἐπί τῶν ἱεροσπουδαστῶν ὡς πρόσωπον ἐνάρετον, σκεπτόμενον πάντοτε τό ἀγαθόν, αὐστηρόν ἀλλά καί εὐπροσήγορον καί πρόθυμον να δίδῃ τήν ἄφεσιν εἰς τούς πταίοντας. Ὡς ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος, καθ' ἅ ἀναφέρει Ἱεράρχης ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν του, ἐδίδασκε τήν ἀγάπην, τήν βαθυτέραν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, τῆς ἐλευθερίας, τοῦ καθήκοντος, τῆς αὐτοθυσίας καί τῆς δικαιοσύνης. (Μητροπολίτου Περιστερίου Χρυσοστόμου (Γερασίμου Σ. Ζαφείρη) Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης, (Ἀναμνήσεις -Βιώματα-Ὁραματισμοί), Ἀθῆναι 1986, σελ. 200).

Τούς ἔμαθε νά προβληματίζωνται, νά ἀγωνίζωνται καί νά ὁραματίζωνται, τά ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα δι' ἕνα κληρικόν καλούμενον νά ἐπιτελέσῃ ἔργον κοινωνικόν, ἔργον σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Οὗτος ἐνεκαινίασε τό σύστημα τοῦ διαλέγεσθαι μεταξύ διδασκόντων καί διδασκομένων, ἐνέκυπτεν εἰς τά προβλήματα τῶν νέων ὁμαδικῶς καί ἑνός ἑκάστου ἰδιαιτέρως καί ἠγρύπνει διά νά εὑρίσκῃ τάς πλέον λυσιτελεῖς λύσεις εἰς αὐτά.

Ἔζη διά νά προσφέρῃ τάς ὑπηρεσίας του εἰς τήν Σχολήν καί ὄχι διά νά ἀντλῇ προσωπικήν αἴγλην ἐξ αὐτῆς. Διά τοῦτο, ὅταν τά πράγματα τό ἐπέβαλον, δέν ἐδίσταζε νά τήν φυλάσσῃ ἡμέρας καί νυκτός ἀντικαθιστῶν τούς πάντας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπεβάλλετο ὑπό τῶν περιστάσεων.

Ἰδιαίτερον μέλημά του ἦτο νά κάμνῃ ὀρθήν ἐπιλογήν τῶν προσοντούχων καί καταλλήλων διά τήν ἱερωσύνην προσώπων, ἐπιδιώκων τήν πραγματοποίησιν τοῦ προορισμοῦ τῆς Σχολῆς ὅπως προετοιμάζῃ στελέχη διά τόν ἱερόν κλῆρον, διά τήν συνέχισιν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Τά περιστοιχοῦντα κατά τήν στιγμήν ταύτην τήν σορόν του πνευματικά αὐτοῦ ἀναστήματα κοσμοῦν τήν ἐκκλησίαν πανταχοῦ ὅπου ἀνετέθη εἰς αὐτά ἐκκλησιαστική διακονία καί φέρουν ἐπαξίως τινά ἐξ αὐτῶν τό ὄνομα τοῦ Γέροντός των κατά τό παράδειγμα τοῦ ἰδίου. Ἀλλά, γενικῶς, οἱ κατέχοντες σήμερον ὑψηλάς θέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τιμῶντες τήν διακονίαν αὐτῶν καί τιμώμενοι ὑπό τῶν κατά τόπου χριστιανῶν ἀποτελοῦν τήν φάλαγγα τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, οἱ ὁποῖοι Σχολάρχην, πνευματικόν πατέρα καί ὁδηγόν των ἐν Χριστῷ, εἶχον τόν ἀείμνηστον Σταυρουπόλεως Μάξιμον.

Ἡ σύνεσις καί ὁ μειλίχιος χαρακτήρ του συνετέλει εἰς τήν ἀγαστήν ἐν πᾶσι συνεργασίαν τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι ἀπέδωσαν κατά τήν περίοδόν του πνευματικούς καρπούς, ἀξίους τῆς παραδόσεως τῆς Σχολῆς καί ἱκανούς ὅπως συνεχίσουν τήν παράδοσιν αὐτήν ἀπαραμείωτον καί ὑψηλοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου ἐντός μιᾶς συνεχῶς μεταβαλλομένης κοινωνίας.

Πρός τοῖς ὡς ἄνω, τό πατρικόν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀειμνήστου ἐπεξετείνετο καί εἰς τήν μεταπτυχιακήν περίοδον τῶν ἱκανῶν δι' ἀνωτέρας σπουδάς ἀποφοίτων αὐτῆς, τάς ὁποίας ἐξησφάλιζε διά καταλλήλου εἰσηγήσεως τοῦ ἰδίου καί τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου πρός τήν ἑκάστοτε Ἐφορείαν τῆς Σχολῆς καί δι' αὐτῆς πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Ἦτο κάτοχος καί ἄριστος χειριστής τῆς πατρῴας γλώσσης, ἔχων τήν ἱκανότητα τοῦ μεταδίδειν τάς σκέψεις του τάς φιλοσοφικάς, με ἁπλότητα καί σαφήνειαν καί ἐπαγωγόν διδασκαλίαν. Ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς του ἀντενάκλα εἰς τόν προφορικόν καί γραπτόν του λόγον, ὁ ὁποῖος ἐστερεῖτο πολεμικῆς καί ἦτο μεστός ἀγάπης.

Ἡ μετ' αὐτοῦ ἀναστροφή ἦτο μία ἰδιαιτέρα εὐχαρίστησις, διότι προσεπάθει νά χαριτολογῇ νά ἐπαινῇ νά εὑρίσκῃ λόγους εὐχαριστίας ἀκόμη καί διά τά μικρά καί νά μή κουράζῃ κάτι τό ὁποῖον σπανίως συμβαίνει μέ ὅσους ἀσχολοῦνται μέ τήν αὐστηράν ἠθικήν καί τήν πολύπλοκον φιλοσοφίαν.

Ἐν ἑνί λόγῳ, ἀπέφευγεν εἰς τήν ζωήν τήν ἀκαμψίαν καί δυσκαμψίαν, ὅσον καί τήν στεῖραν κριτικήν.

Ἠγωνίζετο συνάμα καί ἔδιδε τόν καλύτερον ἑαυτόν του διά τήν ἐπιτυχίαν τῶν ἀνατεθεμένων αὐτῷ ἑκάστοτε ἀπό μέρους τῆς Μητρός Ἐκκλησίας ὑπευθύνων ἀποστολῶν.

Ὑπῆρξεν ἀφωσιωμένος εἰς τήν ἰδέαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ἐξυπηρέτησε τούς ἱερούς σκοπούς τοῦ Ἁγιωνύμου Τόπου μέ πολλήν εὐλάβειαν πρός τόν μοναχισμόν καί τάς πνευματικάς αὐτοῦ ἐπιδιώξεις.

Ἐξ ἄλλου, ὡς χαρακτήρ ὑπῆρξε τίμιος ἐν παντί καί πάντοτε προασπιζόμενος μετά πάθους τά ἱερά συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα καί ἔθετεν ὑπεράνω ὅλων.

Ἦτο αὐστηρός, ἀκριβής καί δίκαιος πρός πάντας, ἰδιαιτέρως πρός τά πνευματικά του τέκνα, ἐπιδιώκων ὅπως εἶναι ἄψογος καί μέ ὀρθήν τοποθέτησιν πνευματικός πατήρ, ἀδιαφορῶν ἐάν τοῦτο, ἐνδεχομένως θά ἐδημιούργει εἰς αὐτά πικρίαν, ἴσως καί ἀπογοήτευσιν, καί τοῦτο διότι ἐτοποθέτει εἰς τήν ζωήν τά πνευματικά καί αἰώνια καί μένοντα ὑπεράνω τῶν ἐφημέρων, τῶν ἀπατηλῶν, τῶν φθαρτῶν.

Ὑπῆρξε, σύν τοῖς ἄλλοις, καί καλός γνώστης καί ἱκανός ἐκτελεστής τῆς πατρῴας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καί ἔψαλλε πολλάκις ἐμμελῶς μόνος αὐτός τάς ἱεράς ἀκολουθίας ὅταν τοῦτο ἐπεβάλλετο, τῶν Κυριακῶν, τῆς Μ. Ἑβδομάδος καί τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος Χάλκης, τῆς ὁποίας μέχρις ἐσχάτης του ἀναπνοῆς ὑπῆρξεν ἡγούμενος καί ἄγρυπνος φρουρός.

Ἡ εὐρυμάθεια καί τό εὐπροσήγορον τοῦ χαρακτῆρος του ἐξετιμῶντο πολύ ἀπό μέρους τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, ἡμετέρων καί ξένων, ἐν Ἀμερικῇ, Εὐρώπῃ

καί Αὐστραλίᾳ.

Ἀλλά τί νά εἴπωμεν καί διά τήν κρυφίως καί συνεχῶς ἀσκουμένην ὑπ'αὐτοῦ ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία ἀπετέλει δι' αὐτόν πηγήν ἀνεκλαλήτου χαρᾶς; Αὐτό θά μαρτυροῦν οἱ πτωχοί ἐκ τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι εὐηργετοῦντο ἀπό τό προσωπικόν του βαλάντιον χωρίς νά αἰσθάνωνται ὅτι μειοῦται ἡ ἀξιοπρέπειά των ἔναντι τῶν συσπουδαστῶν των.

Καί τά φιλάνθρωπα ταῦτα αἰσθήματά του δέν περιωρίζοντο οὔτε μέσα εἰς τούς τοίχους τῆς Σχολῆς, οὔτε εἰς τόν μικρόν χῶρον τῆς Χάλκης, ἤ τόν εὐρύτερον τῆς Πόλεώς μας, ἀλλ' ἐπεξετείνοντο ἔτι περαιτέρω καί εἰς ἄλλους χώρους ὅπου μετέβαινεν ἐκεῖνος καί ὅπου διεπίστωνε ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη καί αὕτη ἔπρεπε νά ἀντιμετωπισθῆ.

Ἠγάπησεν ἰδιαιτέρως τήν ἐνταῦθα Ὁμογένειαν, τήν ὁποίαν ὑπηρέτησεν ἀπό τήν ἐπομένην τῆς τοποθετήσεώς του ὡς Διακόνου ἐν τῇ Κοινότητι Γαλατᾶ. Ἡ ἐνταῦθα Ὁμογένεια ἔτρεφε πρός τό πρόσωπον τοῦ ἀειμνήστου ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν καί σεβασμόν, προσιδιάζοντα εἰς Ἀρχιερέα ἀκεραίου χαρακτῆρος, εὐγενῆ καί εὐαίσθητον ἄνθρωπον.

Συνισταμένη τῶν ἀρετῶν του ὡς διανοουμένου, ὡς Ἱεράρχου καί ὡς ὑπευθύνου λειτουργοῦ τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἡ διοικητική του ἱκανότης, ἡ ὁποία ἐκφαίνεται ὡς ἑτοιμότης σκέψεως, ψυχραιμία ἐν τῇ λήψει ἀποφάσεων, εὐφυΐα εἰς τά κρίσεις, καί ἀνησυχία δημιουργική διά τό μέλλον, τά ὁποῖα σπανίως συναντῶνται εἰς ἕν καί τό αὐτό πρόσωπον.

Ἀείμνηστε Σχολάρχα,
Κατά τήν ἱεράν ταύτην στιγμήν τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας Σου, Σέ προπέμπουν ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης καί οἱ ἀδελφοί συνεργάται Σου ἐν τῇ Ἁγίᾳ καί Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ὁ Μητροπολίτης τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος Σου, τήν ὁποίαν ἐτίμησες, ἐκ τῶν μαθητῶν Σου καί Αὐτός, οἱ κατηξιωμένοι μέ τόν ἀρχιερατικόν βαθμόν καί οἱ λοιποί κληρικοί καί λαϊκοί ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς, παριστάμενοι ἐνταῦθα καί οἱ ἐν ἁπάσῃ τῇ δεσποτείᾳ Κυρίου, οἱ προσφιλεῖς οἰκεῖοι Σου καί ὅλοι ὅσοι ἦλθον νά ἀσπασθοῦν τό τίμιον σκῆνος Σου καί νά Σέ ἀποχαιρετίσουν εἰς τό ταξείδιον τῆς αἰωνιότητος.

Δι' ὅλους μας ὑπῆρξες ἕνας πνευματικός πατήρ ἀπό τούς ὀλίγους, μία ὡλοκληρωμένη προσωπικότης, ἕνας ἀγωνιστής τοῦ καλοῦ ἀγῶνος. Ἐν τῷ προσώπῳ Σου χάνομεν τόν κατ' ἐξοχήν Χαλκίτην τῶν τελευταίων δεκαετιῶν, διότι ἡ ζωή Σου συνεφάνθη μέ τήν ἰδίαν τήν Σχολήν, τήν Ἱεράν τῆς Χάλκης, τήν αἰωνόβιον Μονήν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὑπῆρξες καί τῶν δύο ὁ σταθερός καί ἀκλόνητος φρουρός.

Ἔζησας τάς καλάς των ἡμέρας, ἀλλά καί πολλάς ἡμέρας στενοχωριῶν καί θλίψεων ἐν αὐταῖς. Ἡ ζωή Σου ὑπῆρξεν ἕν ἀνοικτόν βιβλίον ὁραματισμοῦ, ἐκτελεστοῦ καί ὁδηγοῦ τῆς πίστεως καί τοῦ καθήκοντος.

Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τό μέγα Σου ὄνειρον νά ἐπαναλειτουργήσῃ ἡ Σχολή τῶν μόχθων καί τῶν θυσιῶν Σου θά πραγματοποιηθῆ ἐν οὐ μακρῷ μέλλοντι καί ὡς τελευταῖον «Χαῖρε», δέξου τήν εὐχήν μας ὁ Κύριος νά εἰσακούσῃ τήν προσευχήν Σου καί τό μνημόσυνόν Σου νά εἶναι ἡμέρα τῆς ἐπαναλειτουργίας της.

Ἀναπαύου πλέον ἥσυχος εἰς τόν τάφον τῶν ἀγαπητῶν Σου γονέων μέσα εἰς τήν θαλπωρήν τῆς ἀγάπης των.

Ἐτίμησας τήν ἐκθρέψασάν Σε Σχολήν, τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καί τήν λευϊτικήν Σου οἰκογένειαν.

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΗΞΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟΝ ΚΟΛΠΟ

Πρός τούς
Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καί Διακόνους
καί τούς Ἀξιοτίμους Προέδρους καί τά Μέλη
τῶν Ἐπιτροπειῶν τῶν Ἐκκλησιῶν καί
Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἀγαπητοί μας,

Ὅπως ἤδη θά ἔχετε πληροφορηθεῖ ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, τά μεσάνυχτα τῆς περασμένης Τετάρτης (16/1/91) ἄρχισαν οἱ ἐχθροπραξίες στόν Περσικό Κόλπο. Τά Κράτη μέ ἐπικεφαλῆς τήν Ἀμερική ἀποφάσισαν νά ἐπιβάλουν τίς ἀποφάσεις τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν μέ τά ὅπλα. Γιαυτό ἐκήρυξαν πόλεμο ἐναντίον τῆς πολιτείας τοῦ Ἰράκ γιά τήν εἰσβολή του στό Κουβέϊτ.

Αὐτές τίς μέρες ὁ κόσμος εἶναι τρομερά ἀνήσυχος γιατί διαταράχτηκεν ἡ εἰρήνη καί ἡ τάξη τῆς Δημιουργίας. Καί μόνον ὁ Ἅγιος Θεός μπορεῖ νά βοηθήσει τόν ἄνθρωπο τοῦτες τίς μέρες τῆς δοκιμασίας του. Γιαυτό παντοῦ ἀναπέμπονται προσευχές καί δεήσεις γιά τή σύντομη κατάπαυση τοῦ πολέμου. Νά σταματήσουν οἱ ἐχθροπραξίες καί οἱ ἐνδιαφερόμενοι Λαοί νά καθίσουν στήν τράπεζα τῶν διαπραγματεύσεων νά λύσουν τίς διαφορές τους.

Γιαυτό ἀπευθύνω τοῦτο τό γράμμα γιά νά σᾶς προτρέψω νά κάνετε αὐτές τίς δυό Κυριακές 20 καί 27 Ἰανουαρίου ἰδιαίτερη προσευχή, στήν Ἐκκλησία, στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας. Νά κάμετε παρακλήσεις καί δεήσεις γιά τήν εἰρήνη τοῦ κόσμου. Γιά τήν κατάπαυση τοῦ πολέμου. Γιά τήν συμφιλίωση τῶν Ἐθνῶν. Ἰδιαίτερα νά προσευχηθεῖτε γιά τούς στρατιῶτες καί τίς οἰκογένειές τους καί τά θύματα τοῦ πολέμου. Νά ζητήσετε ἀπό τόν Θεό νά φωτίσει ὅλους τούς Ἄρχοντες νά συμφιλιωθοῦν καί νά εἰρηνεύσουν. Νά παρακαλέσουμε τόν Κύριο νά συντομεύσει τίς μέρες τοῦ πολέμου καί οἱ στρατιῶτες νά ἐπιστρέψουν ὑγιεῖς καί ἀσφαλεῖς στίς οἰκογένειες καί στούς δικούς τους.

Παρακαλῶ ὅπως τοῦτο τό γράμμα ἀναγνωσθεῖ ἀπό τοῦ ἄμβωνος. Νά καλέσετε δέ τό Ἐκκλησίασμα, ὅλους τούς πιστούς, σέ ἐκτενῆ προσευχή καί παράκληση. Νά προσευχώμαστε κάθε μέρα καί στήν Ἐκκλησία καί στό σπίτι μας γιά τήν εἰρήνη τοῦ κόσμου καί τή συμφιλίωση καί ἀλληλοκατανόηση καί ὁμόνοια μεταύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν Ἐθνῶν.

Τήν Κυριακή, 20 Ἰανουαρίου 1991 θά γίνει ειδική Ἀκολουθία καί προσευχή στό Ρωμαιοκαθολικό Ναό τοῦ Westminster Λονδίνου καί ὥρα 11 πμ. γιά τήν εἰρήνη καί τή συμφιλίωση καί κατάπαυση τοῦ πολέμου, τήν σωτηρία καί ἀσφαλῆ ἐπιστροφή τοῦ Βρετανικοῦ στρατοῦ στά σπίτια τους.

Εὐχόμενος σέ ὅλους σας ὑγεία καί τήν ἐπιστασία τοῦ Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στή ζωή σας καί σ' ὅλο τόν κόσμο, διατελῶ μετά πολλῆς ἀγάπης καί εὐχῶν.

17 Ἰανουαρίου 1991

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί
Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ενα δεκαπενθήμερο αναβάπτισμα της Ομογένειας στη Μεγάλη Βρετανία

Για τρίτο τώρα χρόνο η Ιερά Αρχιεπισκοπή Θυατείρων, με τη συνεργασία και τη συμμετοχή πολλών Παροικιακών Σωματείων, οργάνωσε διάφορες τελετές και εκδηλώσεις για να τιμήσει τη μνήμη των Τριών Ιεραρχών και τα Ελληνικά Γράμματα.

Επιστρατεύθησαν δεκάδες πρόσωπα, Επίσκοποι, Ιερείς, Επιστήμονες, διδάσκαλοι των Εκπαιδευτικών Αποστολών Ελλάδος και Κύπρου και πολλοί άλλοι διδάσκαλοι των Παροικιακών Σχολείων σε μια δεκαπενθήμερη εξόρμηση, από τις 23 Ιανουαρίου μέχρι τις 6 Φεβρουαρίου 1991, που κάλυψε όλους τους χώρους μέσα στους οποίους ζει και πλάθει τα όνειρα της η Ομογένεια στη Μεγάλη Βρετανία.

Από τον πανηγυρικό εορτασμό τών Τριών Ιεραρχών καί τών Ελληνικών Γραμμάτων που έγινε στόν Καθεδρικό Ναό Αγίας Σοφίας τή Δευτέρα 28 Ιανουαρίου 1990 στις 7.30μ.μ. Ομιλητής ο Καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής τού Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ιωάννης Γαλανής, μέ θέμα «Η μόλυνση τού περιβάλλοντος και οι Τρείς Ιεράρχες». Στην πρώτη σειρά διακρίνονται από αριστερά: Οι Επίσκοποι Τελμησσού Χριστόφορος, Κυανέων Χρυσόστομος, Μιλητουπόλεως Τιμόθεος και Ζηνουπόλεως Αρίσταρχος, ο Καθηγητής κ. Ιωάννης Γαλανής, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Γρηγόριος, ό Πρέσβυς τής Ελλάδος κ. Γεώργιος Παπουλιας, ό Πρόεδρος τής Ελληνικής Εταιρείας Λονδίνου κ. Ιωάννης Αδ. Χατζηπατέρας, ό Ύπατος Άρμοστής τής Κύπρου κ. Άγγελος Άγγελίδης, ό Γενικός Πρόξενος τής Έλλάδος κ. Άναστάσιος Μητσιάλης, καί ό κ. Διαμαντής Πατέρας, Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Έλληνικοῦ Κολλεγίου Λονδίνου.

Εισηγητής και πρωτεργάτης για την αναβάθμιση της γιορτής αυτής στο σημερινό επίπεδο, ο Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων Γρηγόριος.

Η Κεντρική και Επίσημη ομιλία έγινε τη Δευτέρα, 28 Ιανουαρίου

Ο Καθηγητης κ. Ιωαννης Γαλανης ομιλεί πρός τόν ιερό κλήρο τής Αρχιεπισκοπής με την ευκαιρία του εορτασμού για τους Τρείς Ιεράρχες καί τά Έλληνικά Γράμματα. Δίπλα του ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Γρηγόριος και ό Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κυανέων κ. Χρυσόστομος.

στον Καθεδρικό Ναό της Αγίας Σοφίας Λονδίνου από τον καθηγητή κ. Ιωάννη Γαλάνη, που είχε ειδικά προσκληθεί από τον Αρχιεπίσκοπο. Το θέμα του, «Η μόλυνση του περιβάλλοντος και οι Τρείς Ιεράρχες».

Ο κ. Γαλάνης, ο οποίος σπούδασε Νομικά και Θεολογία, άρχισε από το 1970 μιά λαμπρά επιστημονική σταδιοδρομία. Έλαβε μέρος σε διάφορα διεθνή Συνέδρια και έγραψε πολλές επιστημονικές μελέτες σε θέματα ερμηνείας και θεολογίας της Καινής Διαθήκης. Το 1989 ανεδείχθη τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης.

Τον ομιλητή εισήγαγε ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος και απηύθυναν χαιρετισμούς οι Πρέσβεις της Ελλάδος και της Κύπρου, οι κ. Γεώργιος Παπούλιας και Αγγελος Αγγελίδης και ο Πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Λονδίνου κ. Ιωάννης Χατζηπατέρας.

Εκτός από την κεντρική ομιλία του, ο κ. Καθηγητής παρέστη και εχαιρέτισε διάφορες άλλες εκδηλώσεις, την δε Παρασκευή, 1η Φεβρουαρίου, μίλησε στο Επιμορφωτικό Ινστιτούτο δασκάλων στην Κοινότητα του Αποστόλου Βαρνάβα, Βορείου Λονδίνου.

Ιδιαίτερη και επίσημη λαμπρότητα εδόθη επιπρόσθετα και στην Πανηγυρική Αρχιερατική Λειτουργία και την Δοξολογία-Προσευχή για τα Ελληνικά Γράμματα στον Καθεδρικό Ναό Αγίας Σοφίας την Κυριακή, 27 Ιανουαρίου, με την παρουσία των Πρέ-

σβεων της Ελλάδος και της Κύπρου, και με ομιλητή τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Γρηγόριο.

Από τις διάφορες άλλες εκδηλώσεις αναφέρουμε το Μνημόσυνο που έγινε στον Καθεδρικό Ναό Αποστόλου Ανδρέα στο Κέντις Τάουν, για τα 40 χρόνια από το θάνατο του Πρώτου Μητροπολίτη Θυατείρων Γερμανού Στρηνοπούλου (1922-1951) και των λοιπών αειμνήστων Αρχιεπισκόπων - Αθηναγόρα Καββάδα (1951-1962) και Αθηναγόρα Κοκκινάκη (1963-1979). Ομιλητής ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κυανέων κ. Χρυσόστομος.

Μεγάλο το ενδιαφέρον και με εξαιρετική ανταπόκριση του Κοινού η διάλεξη που οργάνωσε μέσα στα ίδια πλαίσια στην αίθουσα του Ελληνικού Κολλεγίου του Λονδίνου η Εταιρεία Ελλήνων Επιστημόνων με ομιλήτρια την καθηγήτρια Averil Cameron που ανέπτυξε το θέμα «Η Ορθόδοξη Εκκλησία και η εξάπλωση του Ισλάμ. Την διάλεξη ετίμησαν με την παρουσία τους ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος και οι Πρέσβεις της Ελλάδος και της Κύπρου στο Λονδίνο.

Οι δεκαπενθήμεροι αυτοί εορτασμοί μας έδωσαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε μια ταυτόχρονη ανταλλαγή επισκέψεων και να γευθούμε μια εναλλακτική πνευματική επικοινωνία με τους Επισκόπους της Ιεράς Αρχιεπισκοπής και άλλους Κληρικούς που μίλησαν σε χώρους έξω από τις Κοινότητες των οποίων προΐστανται αρχιερατικώς ή ιερατικώς.

Έτσι, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ζηνουπόλεως κ. Αρίσταρχος, της Κοινότητας του Αρχαγγέλου Μιχαήλ Hendon μίλησε στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Νικολάου Δυτικού Λονδίνου, ο δε Αρχιερατικώς προϊστάμενος του Ναού αυτού, θεοφιλέστατος Επίσκοπος Νύσσης κ. Ελευθέριος, μίλησε στον Ναό του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή. Ο θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Τιμόθεος, του Καθεδρικού Ναού της Αγίας Σοφίας, μίλησε στον Ναό του Αγίου Νεκταρίου, Battersea και από το Birmingham ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Πατάρων, Ειρηναίος στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Βορείου Λονδίνου. Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Τελμησσού κ. Χριστόφορος οργάνωσε στην Κοινότητά του της Παναγίας στο Camberwell έκθεση Κυπριακών κεντημάτων. Ο ίδιος μίλησε επίσης και στον Καθεδρικό Ναό των Αγίων Πάντων, κεντρικού Λονδίνου.

Ιδιαίτερη όμως σημασία, και με το πνεύμα της καθολικής συμμετοχής του Αποδήμου Ελληνισμού, είχαν οι τοπικές Κοινοτικές εκδηλώσεις που έγιναν σε όλους τους Ναούς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, τις Κυριακές της 27 Ιανουαρίου και 3 Φεβρουαρίου.

Ειδικοί ομιλητές απεστάλησαν σε πολλές Κοινότητες με φροντίδα του ΚΕΣ της Αρχιεπισκοπής, ενώ σε άλλες μίλησαν κατάλληλα οι ιερατικώς προϊστάμενοι των Ναών. Τα παιδιά των Ελληνικών μας σχολείων, μαζί με τους γονείς και τους δασκάλους των, εκκλησιάστηκαν ομαδικά και εκοινώνησαν.

Ετσι αισθανθήκαμε οι στοχασμοί μας για επιβίωση του Απόδημου Ελληνισμού να βρίσκουν κάποια Θεία ανταπόκριση όταν βλέπαμε τους μικρούς μαθητές μπροστά στο μικρόφωνο της Εκκλησίας, δίπλα τους ο δάσκαλος και πιο ψηλά, κοντά στην Ωραία Πύλη, ο Ιερέας ντυμένος στα άμφια και με φόντο τις άγιες εικόνες, να μας απαγγέλουν ποιήματα ή να διαβάζουν κείμενα για τους Τρείς Ιεράρχες και τη συμβολή τους για τα Ελληνικά Γράμματα -Εκεί ο παπάς, ο δάσκαλος εκεί .....».

Μέσα σ'αυτό το πνευματικό αναβάπτισμα του δεκαπενθήμερου βρίσκεται και η γιορτή του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου - Παρασκευή 25 Ιανουαρίου, που είναι και η ονομαστική γιορτή του Αρχιεπισκόπου μας. Σορός από τηλεγραφήματα και από ευχετήρια μηνύματα έφθασαν στην Αρχιεπισκοπή μαζί με πολλά λουλούδια και γλυκά από το ποίμνιό του. Ο ίδιος τέλεσε Αρχιερατική Λειτουργία στο Παρεκκλήσιο του Ευαγγελισμού της Αρχιεπισκοπής και μετά την Θ. Λειτουργία και καθ'όλη την ημέρα εδέχθη προσωπικά τις ευχές και την έκφραση της αγάπης από το εκκλησίασμα και πλήθος Ομογενών.

Ο Σεβασμιώτατος δεν έλειψε από καμμιά από τις κοινές εκδηλώσεις του δεκαπενθήμερου. Ετέλεσε Εσπερινό σε συσχετισμό με ομιλίες για τα Γράμματα σε οκτώ συνολικά εκκλησίες στο Λονδίνο και σε άλλες πόλεις της Μεγάλης Βρετανίας, όπως και επτά Αρχιερατικές Λειτουργίες με Δοξολογία και προσευχή για τα Γράμματα και ετίμησε με την παρουσία του πολλές άλλες Ομογενειακές εκδηλώσεις.

Ετσι με προγραμματισμό, με το παράδειγμα του και έμπρακτα, συνέλαβε ώστε να αισθανθούμε αυτή την ψυχική ανανέωση της αφοσίωσής μας προς τους Τρείς Μεγάλους, Φωστήρες και Διδασκάλους της Οικουμένης, των οποίων, όπως τονίζει ο Σεβασμιώτατος και στην σχετική Εγκύκλιό του, «η παρουσία και το έργο και η προσφορά τους είναι διαχρονική».

«Είναι υπέρχρονη, αλλά και σύγχρονη και πανταχού παρούσα για να εμπνέει το σύγχρονο και συγχισμένο από τα διάφορα ψευτοείδωλα άνθρωπο. Τα ιδανικά που ενέπνευσαν τους Τρείς Ιεράρχες είναι ο Χριστός, η Εκκλησία, ο Ανθρωπος, η Οικογένεια, η Παιδεία, η Αρετή, η Ιερωσύνη και η Αγιότητα, στοιχεία απαραίτητα κι αναγκαία για το μέλλον της ανθρωπότητας».

(Από την εγκύκλιο του Αρχιεπισκόπου με την ευκαιρία της εορτής των Ελληνικών Γραμμάτων)

ΣΑΒΒΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΠΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η Εταιρεία Φίλων της Ελληνικής Γλώσας και Τέχνης βρίσκεται στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσει τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού Ζωγραφικής και Γραπτής Εργασίας, τον οποίο είχε προκηρύξει για το έτος 1990. Οι πρωτεύσαντες στην Ζωγραφική είναι οι παρακάτω (και τα τρία βραβεία έχουν μοιραστεί):

1. Αθηνά Κωνσταντίνου (Ελληνικό Σχολείο Αγίου Νικολάου Cardiff), με την ζωγραφιά "ΠΑΝΑΓΙΑ", και Julie Calce (Reading) με το θέμα "ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΑΙ ΘΗΣΕΑΣ". Θα μοιραστούν τις £75 του πρώτου βραβείου.

2.Ανδρέας Φωτίου (Ελληνικό Σχολείο Crosby), με την ζωγραφιά "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΣΙΝΟΥ", και Alun Gathergood (Ελληνικό Σχολείο Νότιας Ουαλίας) που ζωγράφησε τον "ΓΑΪΔΑΡΟ". Θα μοιραστούν τις £40 του δεύτερου βραβείου.

3. Λίνα Ασπρου (Ελληνικό Σχολείο Αγίου Νικολάου Cardiff), με θέμα τον "ΟΔΥΣΣΕΑ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟ", και η Ελενα Ρωσσίδη (Ελληνικό Σχολείο Bristol) με την ζωγραφιά "ΠΑΤΜΟΣ". Θα μοιρασστούν τις £25 του τρίτου βραβείου. Οι νικητές στην Γραπτή Εργασία (essay), της οποίας το θέμα ήταν "ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ", ειναι οι εξής:

1. Σπύρος Παναγιωτόπουλος, μαθητής του Ελληνικού Σχολείου Νοτίας Ουαλίας. Το χρηματικό βραβείο είναι £75.

2. Ντόνα Φαναριώτη, μαθήτρια του Ελληνικού Σχολείου Νότιας Ουαλίας (Παράρτημα Barry, South Glamorgan). Το χρηματικό βραβείο είναι £40.

3. Βαγγέλης Σιγάλας, μαθητής του Ελληνικού Σχολείου Νότιας Ουαλίας. Το χρηματικό βραβείο είναι £25.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Η Εταιρεία Φίλων της Ελληνικής Γλώσας και Τέχνης πραγματοποίησε την 13η Ιανουαρίου 1991, στο Cadbury House Country Club, έξω απο την πόλη του Bristol, μια πολύ όμορφη και συγκινητική εκδήλωση. Σ' αυτήν την εκδήλωση απονεμήθηκαν τα βραβεία στους μαθητές Ελληνικών Σχολείων στην Μεγ. Βρετανία, οι οποίοι πρώτευσαν στους Διαγωνισμούς Ζωγραφικής και Γραπτής Εργασίας για το 1990. Στην εκδήλωση αυτή παρευρέθησαν αρκετοί επίσημοι, Ελληνες και Βρετανοί Φιλλέλημες. Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Πατάρων κ. Ειρηναίος, εκπροσωπώντας τον Σεβ. Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων και Μεγ. Βρετανίας κ. Γρηγόριο, μίλησε επίκαιρα και προσέφερε κάποια από τα βραβεία. Επίσης, έκοψε την καθιερωμένη Βασιλόπιττα, και όλοι μαζί έψαλαν τα πρωτοχρονιάτικα κάλαντα. Μεταξύ των επισήμων ήταν και ο κ. Θωμάς Κοακέρης, Πρόεδρος του Συνδέσμου Κερκυραίων Ρ/Καθολικών στο Cardiff, ο κ. Μιχάλης Άσπρος του Aspro Holidays, ο Δρ. John Barrett του Πανεπιστημίου του Bristol, εκπρόσωποι των Κοινοτήτων Bristol, Cardiff και Weston-Super-Mare, και πολλά Ιδρυτικά Μέλη της Εταιρείας. Της απονομής των βραβείων προηγήθηκε δείπνο, ακολούθησε δε ελληνική μουσική και χορός. Η εκδήλωση αυτή της Εταιρείας Φίλων της Ελληνικής Γλώσσας και Τέχνης ήταν η πρώτη στην σειρά εκδηλώσεων του μεγάλου εορτασμού των Ελληνικών Γραμμάτων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Θυατείων και Μεγ. Βρετανίας για το 1991.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

Καί αὐτόν τό χρόνο ἐσυνεχίσθη στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Τάμεση στό Λονδῖνο καί στή θάλασσα, σέ πολλές παράλιες πόλεις, ἡ πατροπαράδοτη τελετή τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων μαζί μέ τήν ἑορτή τῶν Φώτων.

Μιά ἐκδήλωση πού τήν ἄρχισε στήν Μ. Βρετανία πρίν 25 χρόνια (ἀπό τήν ἵδρυσή της) ἡ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Kingston, μέ εἰσήγηση τοῦ ἱδρυτῆ καί Προέδρου της κ. Λεωνίδα Παναγίδη.

Στό Margate (τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀγγλίας) τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Γρηγόριος. Ἡ ἐκεῖ Ἑλληνορθόδοξη Κοινότητα τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἶχε τή συνεργασία καί τή συμμετοχή τοῦ Δήμου τῆς πόλης, ἔτσι πού ἡ τελετή ἔλαβε πανηγυρικό χαρακτῆρα μέ τήν παρουσία τοῦ Δημάρχου καί τῶν Δημοτικῶν ἀρχόντων καί πολλῶν Ἄγγλων. Ἀκολούθως τούς ἐπισήμους φιλοξένησε ὁ Δῆμος σέ ἐπίσημο γεῦμα. Τήν ἐκδήλωση ἐτίμησε μέ τήν παρουσία του καί ὁ Ὕπατος Ἁρμοστής κ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης.

Στήν πόλη τοῦ Cardiff τῆς Οὐαλίας, τήν ἐκδήλωση ὀργάνωσε ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἁγίου Νικολάου, π. Ἀναστάσιος Σαλαπάτας, καί τό Δ. Συμβούλιο τῆς Κοινότητος. Παρέστησαν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλης, ὅπως καί ἐκπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς καί Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί πλῆθος πιστῶν.

Στήν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Kingston, τή θεία Λειτουργία τῶν Θεοφανείων καί σέ συνέχεια τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων ἐτέλεσε ὁ Ἐπίσκοπος Νύσσης Ἐλευθέριος, Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Δυτικοῦ Λονδίνου (Shepherds Bush)

Στήν πόλη τοῦ Southampton τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων ἐτέλεσε ὁ Ἱερέας τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Πρεσβ. Δημήτριος Σταματάκης. Τῆς πομπῆς πρός τή θάλασσα μαζί μέ τόν ἱερέα, προηγοῦντο τά ἑξαπτέρυγα καί οἱ Ἱεροψάλτες μέ τούς ἱεροπαῖδες καί τόν Πρόεδρο τῆς Κοινότητος κ. Σωτήρη Γεωργίου.

Στήν πόλη τοῦ Hastings τόν ἁγιασμό τῶν ὑδάτων τέλεσε ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος τῆς Κοινότητος π. Κυριάκος Κορνιώτης. Ἡ ἀγγλική μάλιστα ἐφημερίδα τῆς πόλης, «Citizen», δημοσίεψε φωτογραφία με ειδικό σχόλιο γιά τήν ἐκδήλωση αὐτή, τό ὁποῖο καί παραθέτουμε χάριν τῆς ἱστορίας.

Sea blessing

GREEK Orthodox priest Rev Kyriacos Korniotis prepares to bless the sea in an annual ceremony which took place on Hastings Pier on Sunday

About 70 people took part in a 15-minute open air service before watching the Rev Korniotis baptize the cross and say prayers

'It is an annual event to commemorate the baptism of Christ in the River Jordan,' explained the Rev Korniotis

It is done every year to remember this and at the same time, as a sea-faring nation, we bless the waters for the safety of people who are sailing

Ἡ Καθιερωμένη γιορτή τῶν Θεοφανείων τῆς Κοινότητας Ἁγίου Γεωργίου Κίνκστον καί ὁ Ἁγιασμός τῶν Ὑδάτων στόν ποταμό Τάμεση
Στή φωτογραφία, ὁ Ἐπίσκοπος Νύσσης Ἐλευθέριος, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν Κοινότητα καί στή συνέχεια τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων. Δίπλα του ὁ Προϊστάμενος τῆς Κοινότητας Οἰκον. Χαράλαμπος Λέοντας καί ὁ Σταῦρος Πετρίδης, ἕνας ἀπό τούς παλαιότερους ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βαρνάβας μέ τόν Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, Cardiff, π. Ἀναστάσιο Σαλαπάτα, μαζί μέ ἐκπροσώπους τῶν τοπικῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, κατά τόν ἑορτασμό τῶν Θεοφανείων καί τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων στό Cardiff, τήν Κυριακή 6η Ἰανουαρίου 1991.

Στιγμιότυπο ἀπό τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων καί τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων στήν Κοινότητα Ἁγίου Νικολάου Southampton. Ἐπικεφαλῆς τῆς πομπῆς πρός τή Θάλασσα εἶναι ὁ Ἱερέας τῆς Κοινότητας π. Δημήτριος Σταματάκης, οἱ Ἱερόπαιδες καί οἱ Ἱεροψάλτες τοῦ Ναοῦ, καί ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Σωτήρης Γεωργίου
Στήν πομπή πῆρε μέρος πλῆθος πιστῶν

ΔΕΙΠΝΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΟΥΝΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΤΟΥΑΡΙΑΣ ΔΡΟΣ ROBERT RUNCIE ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ

Τήν Δευτέρα, 7 Ἰανουαρίου 1991 τό βράδυ παρατέθηκε στό μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀποχαιρετιστήριο δεῖπνο πρός τιμήν τοῦ ἀποχωροῦντος Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Δρος R. Runcie καί τῆς συζύγου του Rosalind.

Στό δεῖπνο παρεκάθησαν 40 πρόσωπα, μεταξύ τῶν ἄλλων ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Γεώργιος Παπούλιας μετά τῆς συζύγου του, ὁ Ὕπατος Ἁρμοστής τῆς Κύπρου κ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης μετά τῆς συζύγου του, τό ζεῦγος Στέλιου Ἰωάννου καί οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χρυσόστομος καί Χριστοφόρος, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Θεοχάρους καί ὁ Ἀρχιμ. Νικηφόρος Κυκκώτης, ἐκπρόσωποι τοῦ Trust τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν Κοινοτήτων καί ἄλλοι Ὁμογενεῖς τοῦ Μείζονος Λονδίνου.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας κ. Γρηγόριος καλωσόρισε μέ θερμούς λόγους τόν ὑψηλό ξένο καί τήν σύζυγό του. Ἰδιαίτερα δέ τούς εὐχαρίστησε γιά τήν βοήθεια πρός τήν Ἀρχιεπισκοπή καί τήν ἀγάπη πού τρέφουν πρός τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τήν Ἑλλάδα καί Κύπρο. Σά δεῖγμα τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιά τή σύσφιγξη τῶν δεσμῶν μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλικανικῆς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Γρηγόριος τοῦ ἀπένειμε τόν Σταυρό τῶν Θυατείρων. Στή δέ σύζυγό του προσέφερε ἀναμνηστικά δῶρα.

Ἡ Αὐτοῦ Χάρις ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Δρ Robert Runcie ἀπαντῶν στήν προσφώνηση τοῦ φιλοξενοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων ἐξέφρασε τήν χαρά του γιά τήν θερμή ὑποδοχή πού τοῦ ἔγινε ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας νά τόν καλέσει καί νά τόν τιμήσει μαζί μέ τήν σύζυγό του. Στήν συνέχεια ἀναφέρθηκε γιά τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό πού τρέφει πρός τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί σ'ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, τίς ὁποῖες ἐπισκέφθηκε πολλές φορές μέ τήν ἰδιότητα τοῦ Προέδρου τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ἀγγλικανῶν καί Ὀρθοδόξων, ἀλλά καί ὡς ἀρχηγός τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τά τελευταῖα δέκα χρόνια. Πάντα θά ἐνδιαφέρεται γιά τήν πρόοδο τῆς Ἐκκλησίας μας στή Μ. Βρετανία, γιατί ἡ προσφορά της εἶναι σημαντική γιά τήν βελτίωση καί τόν ἐμπλουτισμό τῆς Χριστιανοσύνης στό Ἡνωμένο Βασίλειο. Τό Δεῖπνο ἔκλεισε μέ προσευχή καί θρησκευτικούς ὕμνους περί ὥρα 10.30 βραδινή.

Ἀπό τό Δεῖπνο πρός τιμή της Α. Χάριτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Δρος Robert Runcie πού παρέθεσε πρός τιμήν του ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί Μεγάλης Βρετανίας κ. Γρηγόριος (7 Ἰανουαρίου 1991).

ADDRESS BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP GREGORIOS OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN ON THE OCCASION OF THE VISIT TO THE ARCHDIOCESE OF HIS GRACE, ARCHBISHOP ROBERT AND LADY RUNCIE.

Monday, 7th January, 1991.

Your Excellency and Madam George Papoulias,
Your Excellency and Madam Angelidis,
Your Graces,
Reverend Fathers,
Dear Friends,

I greet you all this evening to Thyateira House, and I thank you for joining us on this special and happy occasion. This function is organized in honour of His Grace, The Archbishop Of Canterbury and Primate of All England, Robert and Lady Runcie.

The Lambeth Conference which was convened during your time in office was the culmination of your archepiscopate. More that five hundred bishops from all over the world came to the Lambeth Conference, and the two reports which you had commissioned, Faith In The Cities and Faith In The Country, are some of your legacies which will help the Church of England and the other Christians in this country to renew their faith, albeit, more than 2000 people were present for the deliberation and its issues.

Your Grace and Lady Runcie,

We welcome you here this evening at Thyateira House and thank you very much for being with us. We know how heavy your schedule is and how many obligations you have in exercising the highest office in the Church of England, and in the whole Anglican Communion, but in a few weeks time you will be free of such a heavy burden. Your presence here this evening is a manifestation of your love and high respect for the Orthodox Church, especially our Mother Church the Ecumenical Patriarchate, which you have, as with so many other Orthodox Churches, visited so many times. During your ministry as a bishop and co-chairman of the Orthodox - Anglican dialogue,and after as head of the whole Anglican Communion, you have cultivated a sincere personal dialogue and friendship which, it seems to me, is unparalleled in the relations between our two churches.

I happened to have known you for many years since you were Bishop Of Saint Alban's. I was very pleased, as was my predecessor Athenagoras Kokkinakis of blessed memory, when you were appointed as Archbishop of the ancient and historical see of Canterbury. During the last three years, I have had the privilege to lead the Archdiocese of Thyateira implanted in this land, so I feel that it is a blessed co-incidence to have had the opportunity to collaborate with you in many matters of common interest for the Church and for the Country.

Living in this country for so many years, I have known the last four illustrious and eminent leaders of the see of Canterbury, all of them, Fisher, Michael Ramsey, Donald Coggan, and especially you, and now your successor George Carey. All of you, (and the other Archbishops of Canterbury), especially those of this century, had a high respect and great knowledge of the Orthodox Church. They and you with your loyalty and spiritual sensitivity and brotherly love have protected the Ecumenical Patriarchate in its most difficult historical moments. I have always observed how sensitive the Anglican Church is about the well-being, the future and, and the progress and the position of the Ecumenical Patriarchate in our days.

During your pontificate, you have faced many ecclesiastical, theological and social issues. With your patience, your flexibility, your wisdom, your stoic endurance and your deep faith in Almighty God, you have admirably succeeded in overcoming and finding ways of solving them. During your pontificate so many changes have occurred throughout the whole world, in Europe in America, in Africa, in the Middle-East and elsewhere. Christendom particularly and the Churches of God are confronted with so many special issues and dilemmas. You, as the archbishop of a Communion of churches which is scattered all over the world, have worked hard and with courage, to give a lead an answer to them. You have worked hard to proclaim the message of the Gospel to the world which seems so colourless, so shallow in their own religious beliefs and convictions, History will reserve a special place for what you have done throughout all these years as prelate of a church of universal credentials. Your participation and involvement in the dialogue between the Anglican and Orthodox Churches. Your love and knowledge about Eastern and Ancient Christianity. Your special and continuous interest and acquaintance with the Greek world and its civilisation. Your close and friendly study of the contemporary problems which have confronted Greece, Cyprus and the Ecumenical Patriarchate, rightly make you, you deserve the honour and title of a philhellen Englishman, a philorthodox prelate, and a trustworthy friend to me, and an advocate of the Greek Orthodox people who have settled in this country.

So I warmly welcome you and I thank you for being with us this evening dear friend and Lady Runcie, on behalf of myself and of all our people living in this country, and I humbly dare to say on behalf of, and in the presence of Their Excellencies the Ambassador Of Greece, Mr George Papoulias and the High Commissioner Of Cyprus Mr Angelos Angelidis who join us with their wives this evening as the representatives of their respective states to honour you. We are all sure that in your person we shall also have in the future an ardent and faithful friend and advocate towards the rights of the Greek people. Our prayers will accompany you and your beloved wife, Lady Runcie, and the whole Anglican Church and the people of this country. We do hope and we are confident that the Anglican Church together with the Ecumenical Patriarchate and the other Churches of God, will continue to work for the promotion of Christian unity and deeper understanding for the up-grading of the moral and other ecclesiastical and social issues with which the contemporary world is faced.

I take the opportunity this evening to bestow on you the CROSS OF THYATEIRA. It is a symbolical sign for your service and friendship, and for your love for the Orthodox Church and the Greek Nation, and particularly for your special respect towards the Ecumenical Patriarchate in the name of which I offer you this honour. Also, I wished to offer to Lady Runcie a small gift as a memento of friendship and kindness which you, Madam, have shown in abundance always towards us, when we have visited Lambeth Palace and Canterbury. I wish you a happy New Year, and a fruitful and active retirement for many years to come.

ENCYCLICAL BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP GREGORIOS OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN ON THE OCCASION OF THE GREAT LENT

To The Reverend Priests and Deacons, The Honorary Presidents & Members Of Church Committees, Charitable Organisations & School Committees and All The People Of The Sacred Archdiocese Of Thyateira And Great Britain On The Occasion of Our Entry Into Holy & Great Lent.

Dear Brethren In Christ,

"Let us not pray pharisaically, brethren, for who raises himself shall be humbled, let us be humbled in the face of God, declaring through fasting like in the face of God, declaring through fasting like the Publican, 'Lord, have mercy on us sinners'." (Hymn Of The Triodion)

"On the occasion of our Entry into Holy And Great Lent, I address warm and hearty greetings to all of you. I pray that Jesus Christ, in Whose Name "we live, we move and exist" and continue our life in hope and steadfast faith, will grant you bodily and spiritual health, so that in strength you may cover the period of these sacred days which begin on Clean Monday - 18th February 1991, and will end on the Holy Night of the Resurrection Of Our Lord.

"The Church invites us once again to indulge consistently and faithfully in new spiritual efforts so as to be able to justify our existence and prove ourselves worthy children of the Church and heirs of the Kingdom of God, which He prepared for us "from the very beginning of the world". The Triodion, as this period of our Church Calendar is called, introduces us into that spiritual orchard where we will find the sacred treasures and the means by which we will succeed in our aims. It projects for us prayer, fasting, humility, philantropy, work, forgiveness and brotherly love, patience, magnanimity, repentance, self-criticsm and self-control, as well as our boundless and "faultless love" for others, friend and foe.

"Great Lent is a period of fasting. This fasting, however, should not only be material, but, particularly spiritual. Only repentance and turning to God can help people, all people to discover peace and tranquility for the soul, the mind and the body. It is this deep and substantive struggle and exercise that the Triodion defines and stresses. This slogan, as well as the important lesson which Great Lent gives us, is our willing privation and avoidance of the good things of life, whether they are material or they have a more spiritual character. The temporary abstinence and contempt for the good things of life form an exercise of great worth for the people. Hence, we should always exercise and practice in good, in the virtue which brings us nearer to God and unites us with Him.

From her life and history, our Mother Church produces great spiritual personalities whom she projects for us as examples of virtue, faith, love and true devotion to God. This period, therefore, until and including the Holy Days of the Passion and Resurrection Of Christ invites Christian people personally to partake in the life of the Saints and Martyrs, and in particular, clothe themselves in Jesus Christ in Whose Name and towards "Whose glory our thoughts and deeds should always be aimed.

The peace of God is gained only through our virtue and our devotion to Christ. Let us therefore, cultivate our dealings in depth with Him Who has offered Himself as the perfect example for us, and Who continuously calls on us "to follow in His steps". The Saints, the Apostles, the Martyrs, the Beatified, the Anonymous an unknown Monks of the desert, the devout and God-fearign Christians throughout the centuries, have all faithfully followed Jesus Christ. The divine Eros an love for the glory of God and the acquisition of the Celestial Kingdom nourished them, strengthened them and made them very strong, so as not only to withstand the sorrows of this life, but at the same time to defeat their weaknesses, to be freed from their shortcomings and the traps of the devil, and thus continue their life victoriously and as standard-bearers, looking trustingly at the leader of our faith and perfector Jesus Christ.

"All of us know the difficulties that the world nowadays is going through. Everywhere disturbances exist, and fear prevails. The people are caught up in fear for the events taking place in the Persian Gulf and in other parts of the world. Uncertainty an spiritual anxiety are evident in the minds of the leaders of East and West. Hence we must seek refuge in God with piety and humility. We must seek for forgiveness of our sins and our imperfections. We must lament for our mistakes, like King Hezekia, David, and Manasses did. We must free ourselves from pharisaism, which on many occasions prevails in our thoughts and our deeds. With "a humble and contrite heart" we should ask for the mercy and philantropy of God, so that His peace may return to the world; for the war which is furiously carried-on in the Middle-East to stop; for the warring nations to befriend each other and seek forgiveness amongst themselves; for the soldiers to return to their families and homes; and for all people to involve themselves in works of peace, progress and philanthropy, which are salutary for the preservation and protection of the Creation that Holy God has given to us. During these days we must privately repeat the contrite prayer of the Triodion, as we sing it in Church:

"Lord and Master of my life, do not give me the spirit of idleness, of curiosity, of love of power, and of garrulousness. Grant me Your servant, however, the spirit of prudence, humility, patience, and love. yes, O Lord King , grant me that I may see my own mishaps and thus not to criticise my brother because You are blessed for ever." To Jesus Christ, the Lord of the Peace of the world, Who was "humbled until death" for the love of man, belongs the Kingdom and glory to the ages. Amen.

Gregorios Archbishop
of Thyateira And Great Britain.

A Homily on the period of Lent

by Metropolitan Germanos of Thyateira

Dear Brethren in Christ,

We are now going along the steep road of Lent, which has, always and everywhere, been considered as a period of fasting and prayer. In a few days from now we shall reach the moving remembrance of the great drama of the Passion and the death on the Cross of our Saviour Jesus Christ; The Church, with its inspiring services and moving sermons summons us to crucify our human passions in order to be united and lifted up together with the "author and finisher of our faith", our crucified and risen Lord.

Mysterious union with Him during this earthly life through the communion of His body and blood; this is the indispensable condition for a final union with Him and the inheritance of eternal life. "Whoso eateth my flesh and drinketh my blood, hath eternal life and I will raise him up at the last day." But when we are called at any time, especially in these days of fasting and prayer to approach this great and marvellous mystery of the Holy Eucharist, what preparation must we have? It is St. Paul, who says to us: "Let a man examine himself and so let him eat of that bread and drink of that cup. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drniketh damnation to himself not discerning the Lord's body. "Let a man examine himself!" Where? First of all in the depth of his internal tribunal, i.e. of his conscience. He must do it, because he has received from God the power to examine and judge himself, to recognize his faults and through repentance receive new strength for his moral progress and the perfection of his character. Repentance like religion, relates to God, who is the source of our moral ideals. When we sin, we destroy the harmonious relationship existing between ourselves and God and when we repent, we try to restore the broken relations and receive the grace we need for our struggle on earth. But this examination must also be made before God in the mystery of penance, through which our Lord bestows the remission of sins. For, although personal repentance is an indispensable condition for the remission, the restoration of the relationship of man to God, which has been broken through sin, can only be given in the mystery of penance. The Orthodox Church, which has received this mystery from the hands of the Apostles together with the others, has continued until now to apply it in the religious life of its members. What is the teaching of the Orthodox Church with regard to this mystery? This is the object of my discourse to you today.

a) The meaning and the constituents of the Mystery of Penance.

We beliveve that man, when baptized, is released from original sin and from all his voluntary sins and is renewed to a new spiritual life. But the consequences of original corruption, i.e. the inclination to evil and the possibility of sinning again and of going away from God, remain. Otherwise how could St. Paul call on the belivers and baptized "to put off the old man with his deeds and to put on the new man." (Col.3.10)

But sin means breaking the relationship of a Christian to God and therefore his inability to continue the work of his improvement and the accomplishment of that to which he has been called by our Saviour. Here is the reason why God in His boundless love to man has provided this mystery of penance, as the way for returning to God, for restoring relations with Him and again enjoying the blessings of His Grace. The Orthodox Church believes, that God bestows the remission of sins after baptism, and reconciliates man to Himself, who in sincere repentance proceeds to the spiritual Father and confesses those sins. If such is the meaning of penance, it is easy to conceive that the constituents of this mystery are three:-

1) sincere repentance. 2) Confession before the spiritual Father and 3) the absolution and the remission of sins.

1) By repentance we mean the interanal affliction or contrition of heart for the sins we have committed, combined with the firm decision to improve ourselves. This internal affliction must not come from - the fear of punishment, which will affect man during his lifetime or in the life to come. Certainly fear may be a motive for the restitution of man; but the main and true cause of his restitution must be faith and love to God and the feeling that by our sins we have offended God, our Father and supreme benefactor, and that we have been ungrateful and unworthy of Him. Only such affliction and contrition is a "godly sorrow which worketh repentance to salvation not to be repented of." (2 Cor7, 10). Only when repentance has its source in the love of God can there be the starting-point of a new life, can there be formed the longing and the firm decision for a change. Indeed!! How can repentance be understood as a change of mind and disposition, when it does not contain the decision as well for a better life? But true repentance also includes in itself hope in the immense mercy of our Lord and Saviour. As our Lord was the only mediator between God and man and by His redemptory death reconciled us to God, so He is now and evermore the eternal High Priest, who, continues to reconcile sinners, who have repented, to God. Consequently contrition of heart, descision for a better life, and hope in the immeasurable mercy of God form true repentance.

2) But to this first constituent must be added the second one and this is the confession of sins before the spiritual Father. The tradition and practice of the Chruch bear witness to the fact, that this confession, with which our Lord has combined the power of remitting sins given to His Apostles, was practised from the very beginning. This Confession in the ancient Church and so far as the habits of the faithful were blameless, was made publicly before the whole congregation and so also the absolution by the priest was given in public. This practice with all the institutions of penitents ceased to exist with time, but private confession before the priest and absolution of sins by the priest continues to exist until now.

What now are the reasons for the necessity of such oral and private confession? First of all, if internal repentance is true, if man's conscience has been shaken in contrition, is it possible not to seek to be relieved and reposed by the confession of its sins? Does not the Psalmist give us a pregnant picture of this psychological need by his wonderful 51st psalm, in which he pours out all his internal affliction in lyric and moving expressions? The need for confession is also to be seen, when we take into consideration its relation to the office of the spiritual father, who has received from our Lord the power of remitting sins. In order to accomplish his work successfully, the Confessor needs to know well the sins of those who repent, needs to discern the state of their soul. But how can such a diagnosis be reached without confession? Further; if this mystery is not only a new baptism, by which sins are washed, but also a nursery of the soul, it is evident that the spiritual physician must know well the diseases of man in order to apply the adequate method for his successful recovery. Gregory of Nyssa says: take as a confidential partaker of your sorrow the priest ... You must trust him, who begot you in God much more than the

father who begot you bodily! Reveal to him bodly your deepest secrets, disclose to him all the wounds of your soul in the same way as the sick man does before his physician and the priest will take care for the restitution of your health.

3) The absolution or remission of sins forms the third constituent of the mystery of penance. If the two first are there, the spiritual Father, who in the Orthodox Church is a Bishop or a priest , gives to the man who repents, the absolution of his sins. The result of this procedure is, the justification and the return of the sinner to the state of Grace. The Orthodox Church in this mystery of penance, as in other mysteries, does not present the priest as performing the act of absolution. God is the performer by His grace, the priest is only his representative, and his instrument. Therefore the priest does not give absolution directly but prays to God to be gracious to the penitent. The difference now existing between East and West on this point, is to ascribe it to the tendency in this part of the Church of putting the position of the clergyman higher in relation to that of the layman. Since such a tendency is unknown to the Orthodox Church, it is clear that the personality of the priest is concealed and God and His grace is the apparent efficient of the mystery. Absolution in the Orthodox Church is made through a prayer originating in the Ordinances of the Apostles. And although the form used by the Orthodox priest is prayer, we believe that the priest exercises the power of absolution after comparing the condition of the sinner with divine Law, as the judge in the tribunal does. The only difference consists in this, that while the earthly judge does not absolve only but also condemns, the priest has only to absolve but not to condemn. The binding of sins has not a positive, but only a negative meaning.

B. The satisfactions in the Orthodox Church.

The Orthodox Church has always combined satisfactions (epitimia)with the mystery of penance. But what does the Orthodox Church mean by Satisfactions? It means the educational and healing means, which are used by the spiritual father, who has the right to absolve the sinner or not. These means are applied either to those, who have not been absolved in order to bring about their sincere repentance and absolution of their sins or to those, who have already been absolved in order to secure them in the cure of their souls, which has been made through the mystery of penance. The synod in Trullo calls these means remedies for healing spiritual illness. Such means according to the Orthodox Confession are the increase of prayers, both private and public, the reading of religious literature, fasting, almsgiving, genuflection and others, which, according to the judgment of the spiritual father, would be considered as contributing to the moral progress of the penitent and to the prevention of his return to the same faults. The use of such healing means is witnessed from the time of the Apostles as one can see in the action of St. Paul, who excommunicated the commiter of incest from the Church of Corinth and received him back, when the same had repented (1 Cor. 5, 1 - Cor. 2, 6-8)

The Church following the example of the Apostles applied satisfactions also as is to be seen by three facts 1.By the evidence of the Holy Fathers and the teaching of the Church. 2. By the institution of classes for penitents in the ancient Church and 3. By the relative decisions of the local and Oecumenical Synods.

But what is the real character of the epitimia and especially of those, which are applied after the absolution? The teaching of the Orthodox Church is that the epitimia are not punishments imposed in order to give satisfaction to the offended justice of God, but they are means similar to the temporary chastisements imposed by God upon us according to St. Paul in order that we may not be condemned eternally (I Cor. 11,32) If the epitimia were real punishments, they should be inflicted in proportion to the heaviness of the sin and the degree of culpability. Now the Orthodox Church, following the decisions of local and Oecumenical Synods, orders the epitimia to be imposed according to the nature and state of the sick and to be shortened of fully removed, when time has shown that they have exercised their beneficent influence. On the other hand the epitimia are applied not on all sins without exception, but only on those sins, which disclose a deep internal corruption, and need the special attention of the spiritual father in order to attain their full recovery. It is true that some of the Western Fathers and teachers are using the word "satisfactions" for epitimia, but the expressions and advice of the Holy Fathers and Oecumenical Synods, are that the epitimia must be applied as adequate medicine only after an accurate and diligent examination of the condition of the sinners. The chief reason why we must not attribute to the epitimia the quality of a punishment is that such a conception does damage to the infinity of the redemptory work of our Lord and His supreme sacrifice on Golgotha. How do we mean it?

It is a fundamental doctrine of the Christian Faith that the blood of our Lord poured out on the cross does cleanse us from every sin. This cleansing relates not only to the antebaptismal sins, i.e. the original and the voluntary, but also to the sins after baptism since any remission of sins either before or after baptism has its origin in the infinite redemption of our Saviour. Therefore any remission of sins given at any time does not require any satisfaction to God, because such a satisfaction has been given once and for all time by our Lord. Consequently any claim of any other satisfaction on the part of a man means that the blood of Christ has not a redemptory power for all sins. Such a claim supposes that God, even after remitting the sins of the penitent, preserves in Himself some sort of wrath, which man has to remove by expiating God's justice through works or repentance. We find sometimes in the Holy Scriptures that such punishments are imposed even on righteous men. But these punishments are only educational means either for safeguarding those, who are absolved from worse sins or in order to try and fortify the faith of the righteous. On the other hand these sanctions are not necessary for everyone. The Holy Scriptures give examples of people, who have been pardoned without suffering any temporary punishments., such are the robber, the prostitute, the inhabitants of Niniveh. While such is the teaching of the Orthodox Church about the epitimia, it is natural that such doctrines as purgatory and indulgences and treasuring of superrogative works are not to be found in the Orthodox Church.

Such in a few words is the teaching of the Orthodox Church about the Mystery of penance. This teaching, as is easy to understand does not differ in its general lines from the teaching of the Anglican Church about the same subject since private confession found its way to the Mystery by the impetus given by the Oxford Movement. Since then private confession was recognised as a right and useful means; guidance is given by bishops for its right performance and efforts are made for the preparation and employment of skilled and experience spiritual fathers. The procedure in the Orthodox Church follow the same lines. For frequent access to the mystery of penance gives manifest evidence that religion holds its place in the heart of the penitent. It is the duty of the stewards of the Church to exercise, by this Mystery, all their influence to rekindle religious sentiment in order that it may bear fruit, as it is a gift of God, the remission of the post-baptismal sins. But we must not forget that people who desire to derive the blessings inherent in this mystery, have to prepare themselves accordingly. "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man soweth, that shall he also reap". (Gal. 6.7.) Considering how important this mystery is and how great its blessing are, let us all avail ourselves of the opportunity given, especially in these days of temperance and prayer to approach the mystery. Let us do it with reverence and contrition of heart, let us confess our sins in sincerity before the Spiritual Father, let us receive thankfully and apply with care the remedies assigned to us for our suffering soul. Only in this way can we be sure of the remission of our sins not only externally from the lips of the priest, but also internally by listening in the depths of our heart to the voice of our Lord, saying "My child, thy sins are remitted".

THE PLIGHT OF THE GREEKS FROM N. EPIROS

Priests, Deacons and Lay Leaders of the Churches and Communities.

Dear Brethren,

I am addressing this letter to you after the recent events which have taken place in Albania, and North Epiros (Southern Albania).
We are informed by newspapers, radio, and television that thousands of Greeks from Albania, - men, women, children and the elderly, -have deserted Albania and their homes, endangering their lives. They have been leaving Albania, and have been taking refuge in Greece. Thus a great social problem has been created. The refugees from Albania, with nothing but the clothes that they are wearing are seeking civilised and free places near the love, affection and warmth from those of the same faith and same race in order to establish themselves. We know very well what it is like to be refugees. We have tasted the hardness an bitterness of the 1974 events in Cyprus with 200,000 refugees.
Greece is facing large financial, social, humanitarian and national problems because there are not only refugees from Albania, but from Pontios also who have fled from Russia in thousands and have come to settle in Greece. For this reason I am adddressing this letter to you and ask for any possible help for this holy cause. I appeal for the refugees of North Epiros who have left Albania and seek refuge in Greece. I advice all of you, priests and laity, to co-operate in the collection of money for our brothers refugees from Albania. On Sunday, 20th January, or any other Sunday, a collection plate is to be made for the refugees. This letter must be read by the priest from the pulpit. There he must ask for the contributions of the Christians. The money collected must be sent immediately to the Archdiocese, and then we shall dispatch it to the appropriate destination for the relief of the refugees of North Epiros who are entering Greece in thousands.
Thank you very much for your co-operation, wishing you a Happy New Year, and waiting for your positive and warm philalntropic generosity,

I remain, with many blessings.

Gregorios, Archbishop
of Thyateira and Great Britain

THE WAR IN THE GULF

To The Priests, Deacons and Lay Leaders, Of the Churches and Communities.

Dear Brethren,

As you have already been informed by the media last Wednesday at midnight, 16th. January 1991, the war has started in the Persian Gulf. The U.S.A. as a leader and Great Britain together with other states have decided to put the decisions of the United Nation into force. That is why they have declared the war against the state of Iraq, for having invaded Kuwait. People are very agitated because the peace and order of the creation have been disturbed, and only Almighty God can help and guide men in these trying days. That is why prayers and intercessions have to be said for the quick end to the war. The war must stop, and the people who are concerned must sit around the table to solve their differences. It is for this reason too, that I address this letter to you, to persuade you to offer up special prayers in the Church at the end of the Divine Liturgy on the two consecutive Sundays, 20th and 27th January. You must make petitions and intercessions for the peace of the world, the end of the war, and the reconciliations of the Nations. Especially you must must ask for the soldiers, for their families and the victims of the war. You must ask from Almighty God that He may enlighten all the leaders to conciliate and make peace between themselves, to beg the Lord to make the days of the war short, and the soldiers to return in safety and health to their families and their own people. Please read this letter from the pulpit. Call all the congregations, all the faithfully to make extended prayers and petitions. We must pray every day in the Church and in our homes for the peace of the world, the reconciliation,mutual understanding, and concord between the people anf the nations.
On Sunday, 20th January 1991, a special service for prayer will be offered in the Roman Catholic Westminster Cathedral at 11 a.m for peace, reconciliation and the end of the war, for the protection and the safe return of the British soldiers to their homes.
Wishing all of you health, and the supervision in your life by Our Lord Jesus Christ to you and the whole world, I remain, with much love and blessings.

Gregorios, Archbishop
of Thyateira and Gt. Britain.

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΜΑΡΓΚΕΪΤ

Η Κοινότητα Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μάργκεϊτ είναι μια αξιόλογη, καλά οργανωμένη Κοινότητα που αποτελεί σπουδαίο παράδειγμα προς μίμηση. Αποτελείται απο140 οικογένειες, εργατικές και με ηθικές αρχές. Εργάζονται σκληρά για να οικονομήσουν τα απαραίτητα για τη ζωή τους. Ποτέ δεν δημιούργησαν προβλήματα στον επαγγελματικό και κοινωνικό χώρο όπου ζουν. Είναι πάντα συνεπείς σε όλα. Οι τοπικές Αγγλικές αρχές τους εκτιμούν, τους σέβονται και τους έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη. Η εκκλησία Παμμεγίστων Ταξιαρχών αγκαλιάζει όλους και έτσι σχηματίζουν μια μεγάλη οικογένεια. Το Ελληνικό Σχολείο παρακολουθούν 40 παιδιά, με μεγάλο ζήλο να μάθουν την Ελληνική γλώσσα και να διατηρήσουν τα ήθη και έθιμα του τόπου μας. Ειναι όλα έξυπνα και έχουν πολλά διαφέροντα και ικανότητες. Στα Αγγλικά Σχολεία ξεχωρίζουν για το ήθος τους, την καλή τους προσωπικότητα και την πρόοδό τους στα μαθήματα. Στο Ελληνικό Σχολείο είναι προσεχτικά, μαθαίνουν γρήγορα την Ελληνική γλώσσα και με το συχνό εκκλησιασμό καλλιεργείται σιγά-σιγά το θρησκευτικό τους συναίσθημα. Οι Επιτροπές, Εκκλησιαστική και Σχολική, με τους άξιους προέδρους και τα εργατικά μέλη τους, συμβάλλουν στην γενική πρόοδο της κοινότητας. Εργάζονται αδιάκοπα, παραμελώντας πολλές φορές τα ατομικά τους συμφέροντα για το καλό του συνόλου. Μεταξύ των κατοίκων της Κοινότητας Μάργκεϊτ υπάρχει στενή συνεργασία. Οτιδήποτε πρόβλημα παρουσιαστεί, ενωμένοι πάντα και αγαπημένοι το συζητούν και αποφασίζουν από κοινού για την λύση του προβλήματος. Τις οικονομικές τους ανάγκες αντιμετωπίζουν με κατανόηση και καθένας προσφέρει τη βοήθειά του ανάλογα με τις ικανότητες και την οικονομική του ανέση. Ιδιαίτερο σεβασμό έχουν προς τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας κ.κ. Γρηγόριο, τον οποίον υπεραγαπούν, εκτιμούν βαθειά και υπακούουν τυφλά. Τα Χριστούγεννα εορτάζονται στο Μάργκεϊτ με μεγάλη λαμπρότητα. Εκκλησιάζονται με ευλάβεια και τα βράδια των εορτών συγκεντρώνονται συγγενείς και φίλοι πότε στο ένα και πότε στο άλλο σπίτι. Εκεί συντρώγουν, μιλούν για την πατρίδα τους, διασκεδάζουν και έτσι ο πόνος της ξενιτιάς μετριάζεται και γλυκαίνει. Τα σπίτια τους είναι ανοιχτά για τον καθένα. Μεγάλη εντύπωση σου κάνει όχι το πληθος των φαγητών που προσφέρουν αλλά ο καλός τρόπος που σε δέχονται. Το ζεστό τους χαμόγελο δείχνει την καλή τους καρδιά, την αγάπη και την ειρήνη που κρύβουν μέσα τους. Η φιλοξενία είναι μια από τις αρετές που έχουν διαφυλάξει από τους προγόνους τους. Ειναι σεμνοί και απλοί σε όλες τους τις εκδηλώσεις, γεμάτοι καλωσύνη και αγάπη. Στις 6 Ιανουαρίου, την 'Αγια ημέρα των Θεοφανείων, διοργανώνουν την καθιερωμένη στην Κοινότητα εορταστική εκδήλωση του Αγιασμού των Υδάτων. Μετά τη Θεία Λειτουργία γίνεται ο Αγιασμός των Υδάτων στη θάλασσα. Ο Αγιασμός συνήθως τελείται από τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο κ.κ. Γρηγόριο με μεγάλη επισημότητα, και παρακολουθείται απο τους επίσημους της Κύπρου, της Αγγλίας και πλήθος προσκυνητών του Μάργκεϊτ, του Λονδίνου και των περιχώρων. Επακολουθεί δωρεάν μεσημεριανό φαγητό για όλους τους προσκυνητάς και το βράδυ κοινωνική εκδήλωση με χορούς και τραγούδια. Ας ευχηθούμε όλοι, ο Θεός να ευλογεί τη ζωή τους, να δίνει δύναμη στο δύσκολο έργο τους και να τους χαρίζει ατομική και οικογενειακή ευτυχία.

Μάγδα Σόφτη,
Δασκάλα του Ελληνικού Σχολείου Μάργκεϊτ.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ κ.κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΗΝΑΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΚΑΙ ΜΑΡΤΙΟ 1991.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ:

1 Τρίτη:	Πρωτοχρονιά. Καθεδρικός Ναός Ἁγίας Σοφίας
5 Σάββατο:	Παρεκκλήσιο Ἀρχιεπισκοπῆς
6 Κυριακή:	Θεοφάνεια. Ἱερός Ναός Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Margate
8 Τρίτη:	Κοινότητα Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Cheltenham
13 Κυριακή:	Ἱερός Ναός Σωτῆρος Χριστοῦ Woolwich
17 Πέμπτη:	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. Ἱερός Ναός Ἁγίου Ἰωάννου Βαπτιστοῦ καί Ἁγίου Ἀντωνίου Caledonian.
18 Παρασκευή:	Ἱερός Ναός Ἁγ. Ἀθανασίου καί Κυρίλλου καί Ἁγίου Κλήμεντος Cambridge.
20 Κυριακή:	Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Leicester.
25 Παρασκευή:	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Παρεκκλήσιο Ἀρχιεπισκοπῆς.
27 Κυριακή:	Τελώνου καί Φαρισαίου. Καθεδρικός Ναός Ἁγίας Σοφίας
30 Τετάρτη:	Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἱερός Ναός Ἁγ. Δημητρίου Edmonton

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

2 Σάββατο:	Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου. Καθεδρικός Ναός Παναγίας Wood Green.
3 Κυριακή:	Τοῦ Ἀσώτου. Ἱερός Ναός Τριῶν Ἱεραρχῶν Leeds.
9 Σάββατο:	Ψυχοσάββατον. Παρεκκλήσιο Ἀρχιεπισκοπῆς.
10 Κυριακή:	Τῆς Ἀπόκρεω. Ἱερός Ναός Ἁγ. Χαραλάμπους Luton.
16 Σάββατο:	Παρεκκλήσιον Ἀρχιεπισκοπῆς.
17 Κυριακή:	Τῆς Τυρινῆς. Ἱερός Ναός Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου Hackney.
20 Τετάρτη:	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία. Καθεδρικός Ναός Ἁγίων Πάντων. Ὥρα 9 πρωΐ.
22 Παρασκευή:	Α' Χαιρετισμοί. Ἱερός Ναός Ἁγίου Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Croydon.
24 Κυριακή:	Τῆς Ὀρθοδοξίας. Καθεδρικός Ναός Ἁγίας Σοφίας.
27 Τετάρτη:	Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία. Ἅγιος Ἰωάννης Βαπτιστής Haringey. Ὥρα 6 Βράδυ.

ΜΑΡΤΙΟΣ:

1 Παρασκευή:	Β' Χαιρετισμοί. Ἱερός Ναός Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου Bristol καί Ἀποστόλου Ἀνδρέου Weston-Super-Mare.
3 Κυριακή:	Δευτέρα Νηστειῶν. Ἱερός Ναός Ἁγίου Δημητρίου Plymouth
6 Τετάρτη Βρ.:	Ἅγιος Παντελεήμων Harrow. Ὥρα 6 Βράδυ. Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία.
8 Παρασκευή:	Γ' Χαιρετισμοί. Ἱερός Ναός Ἁγίου Νικολάου Cardiff.
10 Κυριακή:	Σταυροπροσκυνήσεως. Ἱερός Ναός Ἁγίας Αἰκατερίνης Barnet.
13 Τετάρτη:	Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία. Ὥρα 6 Βράδυ. Ἅγιος Ἀθανάσιος Cambridge.
15 Παρασκευή:	Δ' Χαιρετισμοί. Ἱερός Ναός Ἁγίου Θεοδώρου-Παντελεήμονος Eastbourne.
17 Κυριακή:	Τετάρτη Νηστειῶν. Ἱερός Ναός Ἁγίας Τριάδας Brighton.
20 Τετάρτη:	Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία. Ὥρα 6 Βράδυ. Ἅγιος Σπυρίδων Great Yarmouth.
22 Παρασκευή:	Ἀκάθιστος Ὕμνος. Καθεδρικός Ναός Ἁγίας Σοφίας. Ἅγιοι Ἀνάργυροι. Ὥρα 6 Βράδυ.
24 Κυριακή:	Πέμπτη Νηστειῶν. Καθεδρικός Ναός Ἁγίας Σοφίας.
25 Δευτέρα:	Εὐαγγελισμός Θεοτόκου: Καθεδρικός Ναός Παναγίας Wood Green.
31 Κυριακή:	Τῶν Βαΐων. Ἱερός Ναός Ἁγίου Λαζάρου.

Παρακαλεῖσθε ὅπως ἀνανεώσετε τήν προσφορά σας γιά τήν ἔκδοση τοῦ Ὀρθόδοξου Κήρυκα.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1991

1. Τέλεσε τή Θεία Λειτουργία τῆς Πρωτοχρονιᾶς στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας. Τό μεσημέρι παρέθεσε Γεῦμα πρός τιμή τοῦ Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Παπακωνσταντίνου. Τό ἀπόγευμα εὐλόγησε τή Βασιλόπιτα τῆς Ἑλληνοκυπριακῆς Ἀδελφότητας.
2. Τόν ἐπισκέφθηκε ἡ κα Δρόσου (Γραφεῖο Τύπου Ἱερᾶς Συνόδου Ἑλλάδας)
3. Τέλεσε τήν κηδεία τῆς Χρυσταλλένης Ἀνδρέου στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἰωάννη Βαπτιστή. Τό βράδυ παρακάθησε σέ δεῖπνο μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου 40 χρόνων γάμου τοῦ ζεύγους Μ. Χριστοδουλίδη.
4. Τόν ἐπισκέφθηκε ἡ κα Κ. Λαμιοῦ. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Σ. Καραγιάννης.
5. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία καί τόν Ἁγιασμό τῶν Φώτων στό Παρεκκλήσιο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.
6. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία καί τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων στήν Κοινότητα Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, Margate.
7. Παρέθεσε δεῖπνο πρός τιμή τῆς Α. Χάριτος τοῦ ἀφυπηρετοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Dr. Robert Runcie καί τῆς συζύγου του.
8. Μετέβη στήν Κοινότητα Cheltenham ὅπου τέλεσε τή Θεία Λειτουργία καί τόν Ἁγιασμό τῶν Ὑδάτων. Φιλοξενήθηκε ἀπό τήν οἰκογένεια Χ. Ἀττάου.
9. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἐκπαιδευτικός Σύμβουλος τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας κος Ν. Βολιώτης.
10. Παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ Πρωθυπουργός Μ. Βρετανίας, Mr. John Major, πρός τιμή τοῦ ἀφυπηρετοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Dr. Robert Runcie.
11. Παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ἡ οἰκογένεια Μ. Ἀστανιώτη.
12. Εὐλόγησε τό κόψιμο τῆς Βασιλόπιτας τῆς ΟΕΔΑ (Ὀργάνωση Ἑλλήνων Δασκάλων Ἀγγλίας).
13. Μετέβη στήν Κοινότητα Σωτῆρος Χριστοῦ Woolwich.
14. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κος Γ. Χατζηφάνης. Ἀργότερα, προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Ἁγ. Ἐλευθερίου Leyton.
15. Εὐλόγησε τό κόψιμο τῆς Βασιλόπιτας τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ξενῶνα Ἁγίας Φιλοθέης. Τόν ἐπισκέφθηκε ἀντιπροσωπεία τοῦ ΑΚΕΛ. Τό βράδυ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Συμβουλευτικοῦ Σώματος Παιδείας στήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή.
16. Μετέβη στό Σεμινάριο Νεολαίας στό Πολυτεχνεῖο τοῦ Β. Λονδίνου. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἑρμουπόλεως κ. Παῦλος.
17. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἀντωνίου Caledonian καί κατόπιν παρεκάθησε σέ γεῦμα πού παρέθεσε ἡ Κοινότητα πρός τιμή του. Ἐπισκέφθηκε τήν κ. Μαρία Κουλουκουντῆ. Τό ἀπόγευμα τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σουρώζ κ. Ἀντώνιος, ὁ κ. Ν. Chapman, ὁ διάκονος John Nankivell (Servian Orthodox Church Birmingham). Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Ν. Λεμός.
18. Μετέβη στήν Κοινότητα Ἁγίων Ἀθανασίου καί Κλήμεντος, Cambridge. Τό ἀπόγευμα εὐλόγησε τό κόψιμο τῆς Βασιλόπιτας τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων Ἀγγλίας.
19. Μετέβη στήν πόλη Leicester ὅπου τέλεσε τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ὁμώνυμης Κοινότητας.
21. Τόν ἐπισκέφθηκε ἡ κα Β. Σολομωνίδου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. Τέλεσε Ἁγιασμό στό Παράρτημα τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας Bayswater. Τό ἀπόγευμα μετέβη στό Lambeth Palace. Ἀργότερα παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Ἄθως Ἠλιάδης.
22. Μετέβη στήν Κοινότητα Eastbourne ὅπου προήδρευσε συνεδρίας τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐκεῖ Κοινότητας Ἁγίων Παντελεήμονος καί Θεοδώρου Τήρωνος.
23. Τέλεσε Πάνδημα Μνημόσυνα τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτη Θυατείρων κυροῦ Γερμανοῦ καί τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, Κληρικῶν καί Δασκάλων, στόν Καθεδρικό Ναό Ἀπ. Ἀνδρέου Kentish Town.
24. Παρέστη σέ διάλεξη τῆς Καθηγήτριας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου Averil Cameron πού διοργάνωσε ἡ Ἑταιρεία Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Μ. Βρετανίας στό Ἑλληνικό Κολλέγιο Λονδίνου. Τέλεσε Μέγα Ἑσπερινό στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγ. Νικολάου Δυτικοῦ Λονδίνου.
25. Τέλεσε τη Θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στό Παρεκκλήσιο τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.
26. Τέλεσε Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ Haringey.
27. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγίας Σοφίας. Ἐπισκέφθηκε τόν πρόεδρο τῆς Κοινότητας Τιμίου Σταυροῦ Hendon, κ. Σπ. Πολέμη. Τέλεσε τή βάπτιση τῆς Gordana Majuskovic στό Παρεκκλήσιο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τό βράδυ παρέστη σέ ἐκδήλωση τῆς Κοινότητοας Ἁγ. Νικολάου Shepherds Bush.
28. Παρέστη στήν ὁμιλία τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ι. Γαλάνη στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγ. Σοφίας μέ τήν εὐκαιρία τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἑορτασμοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Κατόπιν παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε τό Ἀδελφάτο τοῦ Ναοῦ.
29. Μετέβη στήν Κοινότητα Ἀποστ. Βαρνάβα Wood Green ὅπου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση Κληρικῶν καί ὁμιλία ἀπό τόν κ. Ι. Γαλάνη. Τό ἀπόγευμα τέλεσε Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νεκταρίου, Battersea.
30. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Edmonton ὅπου χειροτόνησε τόν διάκονο Σῖμο Γεωργίου σέ πρεσβύτερο καί ὀνόμασε αὐτόν Χρυσόστομο. Ἐπισκέφθηκε τήν κ. Μ. Κουλουκουντῆ στήν ὁποία ἀπένειμε τό Σταυρό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τό Βράδυ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Κ.Ε.Σ.
31. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κος Φ. Δούκαρης καί ὁ κος Αὐγερινός. Παρέθεσε γεῦμα πρός τιμή τοῦ ζεύγους Π. Φερεκίδη. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Κ. Ἀκρίτας.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1991

1. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῶν Ἁγίων Πάντων. Τό ἀπόγευμα τέλεσε Μέγα Ἑσπερινό στόν Καθεδρικό Ναό Γενεσίου Θεοτόκου Ν. Λονδίνου. Μετά ἀκολούθησε ἔκθεση Κυπριακῶν Κεντημάτων στίς αἴθουσες τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.
2. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό Κοιμήσεως τῆς Παναγίας Wood Green. Τό βράδυ τέλεσε Μέγα Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελισμοῦ Manchester καί φιλοξενήθηκε ἀπό τήν οἰκογένεια Ἀνδρέα Κανάρη.
3. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Τριῶν Ἱεραρχῶν Leeds. Τό βράδυ τέλεσε Μέγα Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Liverpool.
4. Τέλεσε τήν κηδεία τοῦ Λ. Τσαπαρέλη στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἀναργύρων.
5. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κος Π. Χριστοφόρου κι ὁ κος Γεώργιος Αὐγουστῆς (Eastbourne). Τό βράδυ παρεκάθησε σε δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κ. Α. Ἀθανασίου.
6. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό Τιμίου Σταυροῦ Hendon. Τό βράδυ τέλεσε Μέγα Ἑσπερινό στό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Λουκᾶ Birmingham καί ὁμίλησε στά πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Προήδρευσε Συνεδρίας μέ τούς Τ'ὑὠὸὸὑ τῆς Κοινότητος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί Ἀποστόλου Ἀνδρέου Birmingham στό οἴκημα τῆς Κυπριακῆς Ἑστίας.
7. Τέλεσε τήν κηδεία τοῦ Α. Σταυρόπουλου στόν Καθεδρικό Ναό τῶν Ἁγίων Πάντων.
9. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στό παρεκκλήσιο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.
10. Μετέβη στήν Κοινότητα Luton ὅπου τέλεσε τή Θ. Λειτουργία. Στή συνέχεια φιλοξενήθηκε ἀπό τήν οἰκογένεια Ἀγγελῆ Γεωργίου καί ἐπισκέφθηκε τό Ἰατρεῖο τοῦ κ. Π. Ἐρωτοκρίτου. Ἀργότερα προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Ἁγίου Ἀθανασίου Cambridge.
11. Τόν ἐπισκέφθηκε ἡ κα Α. Μπαλτᾶ (Πρόξενος τῆς Ἑλλάδας στή Μ. Βρετανία)
12. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ δικηγόρος Α. Πιερῆς κι ὁ ἀσφαλιστής Π. Ἰακώβου.
13. Τέλεσε τήν κηδεία τῆς Μ. Κουλουκουντῆ στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγίας Σοφίας.
14. Τέλεσε τήν κηδεία τοῦ Θεοδόση Πίττα στόν Καθεδρικό Ναό Τιμίου Σταυροῦ Hendon. Τό βράδυ, συνοδευόμενος ἀπό τόν Πρωτοσύγκελλο Ἀρχιμ. Ἀθανάσιο, παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Διαμαντῆς Σκηνίτης.
15. Ἐπισκέφθηκε καί εὐλόγησε τήν οἰκία τοῦ Μάριου Γεωργαλλίδη. Ἀργότερα παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Α. Κωνσταντίνου.
16. Εὐλόγησε τό γάμο τῆς Β. Σολωμονίδου καί τοῦ Keith Hunter. Τό βράδυ παρέστη σέ Κοινωνική Ἐκδήλωση τοῦ Συλλόγου Ἑλλήνων Γονέων.
17. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Hackney. Τό βράδυ παρέστη σέ ἐκδήλωση πού διοργάνωσε ὁ Σύνδεσμος Φιλιωτῶν Ἀγγλίας.
19. Παρέστη σέ δεξίωση πού ἔγινε πρός τιμή τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Βουλγαρίας.
20. Τέλεσε τήν Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῶν Ἁγίων Πάντων. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Woolwich.
21. Μετέβη στίς Κοινότητες Luton καί Bedford. Ἐπισκέφθηκε τό ἐκεῖ ἄσυλο ἀνιάτων, ἀκολούθως δέ φιλοξενήθηκε στήν οἰκία τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητας κ. Ἀ. Παλλήκαρου.
22. Τέλεσε τούς Χαιρετισμούς στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Croydon.
23. Παρέστη σέ ἐκδηλώσεις πού διοργάνωσαν ὁ Σύνδεσμος Σολέας Ἀγγλίας καί ἡ διεύθυνση τῆς Ἐφημερίδος "Παροικιακός Τύπος" ἀντιστοίχως.
24. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγ. Σοφίας. Τό βράδυ προέστη τοῦ Πανορθοδόξου Ἑσπερινοῦ στόν Καθεδρικό Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Wood Green, ὅπου μίλησε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Σουρώζ Ἀντώνιος.
25. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Ἁγίου Παντελεήμονος Hall'ή.
26. Τό βράδυ παρέστη σέ ἐκδήλωση τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων Ἀγγλίας.
27. Τέλεσε Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, Haringey. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο, πού παρέθεσε ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος, πρός τιμή τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Τσαλδάρη, στήν οἰκία του.
28. Παρέστη σέ Ἔκθεση Ζωγραφικῆς τοῦ κ. Ἀντώνη Καραντώνη πού διοργάνωσε ἡ Λ.Ε.Λ.Α. Παρευρέθη στήν κοινή συνεδρίαση τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Κοινότητας Ἀπ. Βαρνάβα Wood Green.

HIS EMINENCE ARCHBISHOP GREGORIOS' DIARY

JANUARY 1991

1. He celebrated the Holy Liturgy of the New Year in the Cathedral Church Of Saint Sophia. Mid-day he gave a meal in honour of the Secretary General of the Greek Minister Of Education, Mr. George Papaconstantinou. In the afternoon he blessed the Vasilopita of the Greek-Cypriot Brotherhood.
2. Mrs. Drosou of the Press Office Of The Sacred Synod Of Greece visited him.
3. He presided over the funeral of Chrystalleni Andreou in the Church Of Saint John-The-Bapri st. In the evening he was a guest at supper on the occasion of the 40th wedding anniversary of Mr. and Mrs. George M. Christodoules.
4. Mrs. K. Lemou visited him. In the evening he was a guest at a supper given by Mr. S. Karayianis.
5. He celebrated the Holy Liturgy and the Sanctification Of The Waters for the Feast Of Lights in the Chapel Of The Archdiocese.
6. He celebrated the Holy Liturgy and the Sanctification Of The Waters in the Community Of The Archangels, Margate.
7. He gave supper in honour of Dr. Robert Runcie, Archbishop Of Canterbury and his wife.
8. He visited the Community Of Saint John Chrysostomos in Cheltenham where he celebrated the Holy Liturgy and the Sanctification Of The Waters.
9. Mr. N. Voliotis, the Education Counsellor of the Greek Embassy visited him.
10. He was a guest at the supper which was given by the Prime Minister of Great Britain, Mr. John Major, in honour of the retiring Archbishop Of Canterbury, Dr. Robert Runcie.
11. He was a guest at the supper which Mr. Astaniotis' family gave.
12. He blessed the cutting of the Vasilopita of the Organization Of Greek Teachers in England.
13. He visited the Community Of Christ The Saviour in Woolwich.
14. Mr. G. Hadjiphanis visited him. Afterwards he presided over the meeting of the trustees of the Community Of Saint Eleftherios, Leyton.
15. He blessed the cutting of the Vasilopita of the trustees of Saint Philothea's Hostel, Kilburn. The representatives of AKEL visited him. In the evening he presided over the meeting of the Advisory Counsil of Greek Education in the Sacred Archdiocese.
16. He visited the Youth Seminary at the Polytechnic Of North London. His Eminence Mitropolitan Paul of Hermoupolis visited him.
17. He celebrated the Holy Liturgy in the Church Of Saint Antony, Caledonian, and afterwards he was a guest at a lunch given by the Community in his honour. He visited Mrs. Maria Kouloukoundis. After lunch, His Eminence Mitropolitan Antony Of Sourozh, Mr. N. Chapman, and The Revd. Deacon John Nankivell of the Serbian Orthodox Church in Birmingham, visited him. In the evening, he was a guest at a supper which was given by Mr. N. Lemos.
18. He visited the Community Of Saints Athanasios and Clement in Cambridge. In the afternoon, he blessed the Vasilopita of the Lykion ton Hellinidon.
19. He visited Leicester where he consecrated the Church of Saint Nicholas And Saint Xenophon there.
21. Mrs. V. Solomonidou of the Greek Embassy visited him. He performed the rite of sanctification in the Bayswater branch of the Bank of Greece. In the afternoon, he attended evensong at Lambeth Palace, following which he was a guest at a supper which was given by Mr. Athos Eliadis.
22. He visited Eastbourne where he presided over a meeting of the members of the Community Of Saint Panteleimon and Saint Theodoros Of Teron.
23. He conducted a memorial service for Mitropolitan Germanos Of Thyateira, and Bishops, Clergymen and Teachers, in Saint Andrew's Cathedral Church, Kentish Town.
24. He attended the lecture given by Professor Averil Cameron of London University which the Greek Society Of Professionals In Great Britain organized at the Hellenic College, London. He officiated at Great Vespers in the Cathedral Church Of Saint Nicholas in West London.
25. He celebrated the Holy Liturgy for the Feast Of Saint Gregory-The-Theologian in the Chapel of the Archdiocese.
26. He officiated at Vespers in the Church Of Saint John-The-Baptist, Harringay.
27. He celebrated the Holy Liturgy in the Cathedral Church Of Saint Sophia. In the evening he attended a function organized by the Community Of Saint Nicholas, Shepherd's Bush.
28. He attended a speech given by Professor John Galanis of The University Of Salonika at the Cathedral Church Of Saint Sophia for the occasion of the festive holiday of the Three Hierachs and Greek Letters. Afterwards he was a guest at the supper which the Brotherhood of the Church had prepared.
29. He organized a meeting of the clergy of the Achdiocese at the Community of Wood Green. Afterwards he attended a lecture given by Professor J. Galanis. In the evening, he officiated at Vespers in the Church of Saint Nektarios in Battersea.
30. He celebrated the Holy Liturgy in the Church Of Saint Demetrios, Edmonton where he ordained the deacon Simon Georgiou as presbyter who was given the name Chrysostomos. He visited Mrs. M. Kouloukoundis and honoured her with the Cross of the Archdiocese. In the evening he presided over a meeting of the members of KES at the Archdiocese.
31. He was visited by Mr. F. Doukaris and Mr. H. Avgerrinos. He gave lunch in honour of Mr. and Mrs. P. Ferekides. In the evening he was guest of honour at a dinner given by Mr. K. Akritas.

FEBRUARY 1991

1. He celebrated the Divine Liturgy at the Greek Cathedral Church of All Saints. In the afternoon he officiated at Great Vespers in the Greek Cathedral Church of The Nativity Of The Theotokos, Camberwell, South London. After, he walked around an exhibition of Cypriot Needlework in the halls of the Cathedral Church in Camberwell.
2. He celebrated the Divine Litrugy in the Greek Cathedral Church Of The Dormition Of The Theotokos, Wood Green. In the evening he officiated at Great Vespers in the Greek Church Of The Annunciation, Manchester.
3. He celebrated the Divine Liturgy in the Greek Church Of The Three Hierarchs, Leeds. In the evening he officiated at Great Vespers in the Greek Church Of Saint Nicholas, Liverpool.
4. He presided at the funeral of L.Tsaparelis in th Greek Church Of Saints Cosmas And Damian, Gospel Oak.
5. Mr. P. Christophorou of Eastbourne visited him.
6. He celebrated the Divine Liturgy in the Greek Cathedral Church Of The Honourable Cross, Golders Green. In the evening he officiated at Great Vespers in Saint Luke's Greek Chapel, Birmingham.
7. He presided at the funeral of A. Stavropoulos in the Greek Cathedral Church Of All Saints.
9. He celebrated the Divine Liturgy in the Archdiocesan Chapel. In the evening he was a guest at supper which the Commumity Of Saint Barnabas, Wood Green, gave in his honour.
10. He visited the Community in Luton where he celebrated the Divine Liturgy. Later, he presided over the Committe Meeting of the Community Of Saint Athanasios, Cambridge.
11. Mrs. A. Baltas visited him.
12. He was visited by Mr. A. Pieris and Mr. P. Iacovou.
13. He presided over the funeral of Mrs. M. Kouloukoundis at the Greek Cathedral Of Saint Sophia.
14. He presided over the funeral of Theodosis Pittas. In the evening, he was a guest at a dinner given by Mr. D. Skinites.
15. He was a guest at a supper which was given by Mr. A. Constandinou.
16. He blessed the wedding of Miss V. Solomonidis and Mr. Keith Hunter. In the evening he attended a social function given by the Greek Parent's Association.
17. He celebrated the Divine Liturgy in the Greek Church Of Saint John-The-Theologian, Hackney. In the evening he attended a social function organised by the SYNDESMOS PHILIOTON ANGLIAS.
19. He was a guest at a reception given in honour of the President of the Republic of Bulgaria.
20. He celebrated the Liturgy Of the Presanctified Gifts in the Greek Cathedral Of All Saints.
21. He departed for the Cummunities of Bedford and Luton. He visited the mental asylum there, and afterwards was a guest at Mr. A. Pallikaros' house.
22. He celebrated the Salutations Of The Theotokos in the Church Of Saints Constantine And Helen, Croydon.
23. He attended the social function which both The Syndesmos Soleas Of England and the directors of the "Parikiaki Newspaper" had organized respectively.
24. He celebrated the Divine Liturgy in the Greek Cathedral Church Of Saint Sophia. In the afternoon he officiated at Pan-Orthodox Vespers at the Greek Cathedral Of The Dormition Of The Theotokos, Wood Green.
25. He presided over a meeting of the Committee Members of the Community of Saint Panteleimon Harrow.
26. He attended a function organised by the LYKION TON HELLENIDON.
27. He celebrated the Liturgy Of The Presanctified Gifts in the Church Of Saint John-The-Baptist, Haringey. In the evening he was a guest at dinner given by the Greek Ambassador in honour of Mr. A. Tsaldaris - President of the Greek Parliament.
28. He opened a painting exhibition by Antonis Karantonis. He attended the Meeting of all the Committees of the Community of St. Barnabas Wood Green.

Printed by: ST PAUL'S PRESS
Tel.: 071-272 2804 / 071-272 4373 FAX: 071-263 3240